
BENİ YAKMA
TAHEREH MAFI
DEX
Uyan! Tanıdığın herkes ölüyor!

Omega Noktası'nın kaderi belirsiz. Juliette'nin tüm dostları hatta tanıdığı herkes, ölmüş olabilir. Savaş daha başlamadan bitebilir.

Juliette, Yeniden Kuruluş'un önündeki tek engel. Kendisi hayatta kalmayı başarabilirse Yeniden Kuruluş'un var olamayacağını biliyor.

Ama Yeniden Kuruluş'u yıkmak ve az kalsın canını alacak olan adamı ortadan kaldırmak için Juliette'in aklının ucundan bile geçmeyen birinin yardımına ihtiyacı var: Bu kişi Warner.

Düşmanlarını yok etmek için birlikte mücadele ederlerken, Juliette bildiğini sandığı her şeyin -Warner, yetenekleri ve Adam- yanlış olduğunu da keşfediyor.

Tahereh Mafi'nin *Beni Bırakma* ve *Bana Dokunma* kitaplarıyla başlayan Juliette'in macerası *Beni Yakma* ile tehlikeli, romantik, macera dolu ve şok edici bir zirveye ulaşıyor!

ISBN 978-605-09-2758-0
9 786050 927580
Tavsiye Edilen Satış Fiyatı
₺ 25

www.dexkitap.com

Beni Yakma
Özgün adı: *Ignite Me*
© 2014, Tahereh Mafi
Yazan: Tahereh Mafi

Çeviri: Bilge N. Zileli Alkım
Yayına hazırlayan: Tülin Er
Grafik uygulama: Havva Alp

Türkiye Yayın Hakları: Doğan ve Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
Bu kitabın hiçbir bölümü yayıncının izni olmadan kullanılamaz.
İlk kez ABD'de İngilizce dilinde HarperCollins Publishers tarafından 2014 yılında yayınlanmıştır.
Yayın hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

1. Baskı / İstanbul, 2015
ISBN: 978-605-09-2758-0
Sertifika no: 11940

Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
19 Mayıs Cad. Golden Plaza No: 1 Kat: 10 Şişli 34360
Tel: (0212) 373 77 00 / Faks: (0212) 246 66 66
www.dexkitap.com / satis@dogankitap.com.tr

Basım yeri: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.
Adres: Evren Mah. Gülbahar Cad. No: 62/C Güneşli-Bağcılar /İSTANBUL
Tel: (0212) 515 49 47
Sertifika no: 11965

Toplu sipariş için tel: (0212) 373 77 44 **E-posta:** satis@de.com.tr

BENİ YAKMA

TAHEREH MAFI

BİR

Kum saatiyim ben.

On yedi yıllık yaşamım çöktü ve beni kendi içime gömdü. Kum torbalarına dönen bacaklarım birbirine prangalanmış, zihnimde kararsızlık tohumları, yapılamamış seçimler, sabırsız bir telaş... Bedenimin zamanı tükeniyor. Bir... İki... Üç... Dört... Saatin akrebi her adımında uyarıyor beni, yavaşça kulağıma fısıldıyor, merhaba, haydi ayağa kalk, zamanı geldi

uyan

uyan

"Uyan," diye fısıldıyor.

Hıçkırır gibi aldığım bir derin nefesten sonra gözlerimi açıyorum, korku değil şaşkınlık içindeyim, o her şeyi fazlasıyla bilen yemyeşil gözlere bakıyorum. Aaaron Warner Anderson, endişeli bakışlarla üzerime eğilmiş, iyi olup olmadığımı anlamaya çalışıyor, bana dokunmak için uzattığı eli havada asılı kalmış.

İrkilerek geri çekiliyor.

Göğsü heyecanlı nefeslerle inip kalkarken gözlerime bakıyor.

"Günaydın," diyorum galiba. Sesim yabancı gibi, günün hangi saatindeyiz onu da bilmiyorum, içinde bulunduğum bedeni de ağzımdan çıkanları da yadırgıyorum.

Siyah, bol pantolonunun ütüsü yerli yerinde, beyaz gömleğinin yarısı içerde yarısı dışarda, kollarını dirseklerinin üzerine dek sıvamış.

Gülümserken acı çekiyor gibi.

Doğrulup oturuyorum, Warner da bana destek veriyor. Birden başım dönüyor, gözlerimi kapatmak zorunda kalıyorum, kıpırtısız otururum geçer.

Yorgun ve açım, birkaç yerim ağrıyor ama onun dışında iyiyim. Yaşıyorum. Nefes alıyor, göz kırpıyor ve insan olduğumu hissediyorum, nedenini de çok iyi biliyorum üstelik.

Gözlerine bakıyorum

"Hayatımı kurtardın."

Göğsümden vurulmuştum.

Warner'ın babası beni vurdu, hâlâ kurşunun yarattığı hissi duyabiliyorum. Dikkatimi odaklamayı başarırsam, o anı her detayıyla hatırlayabilirim; o yoğun, dayanılmaz acıyı, hayatım boyunca unutabileceğimi sanmıyorum.

Hayret dolu bir nefes çekiyorum ciğerlerime.

Odanın yabancılığı aslında oldukça tanıdık, birden bunu fark edince, uyuduğum yerde uyanmamış olmanın yarattığı panik duygusu hücrelerime yayıldı. Kalbim güm güm atarken ondan uzaklaşmaya çalışıyorum, sırtımı yatak başlığına verip çarşaflara sarılarak bir zaman öncesinden çok net hatırladığım o avizeye bakmamaya çalışıyorum.

Warner, "Sakin ol," diyor, "her şey yolunda, sakin ol."

Panik içindeyim, dehşet bilincimi bulanıklaştırıyor. "Beni neden tekrar buraya getirdin?"

"Juliette, lütfen, sana zarar vermeyeceğim."

"O zaman beni neden buraya getirdin?" Korkudan çatallanan sesimi kontrol etmeye çalışıyorum. "Bu cehenneme niye geri geldim?"

İç çekip duvara bakarak, "Seni saklamak zorundaydım," diyor.

"Ne? Neden?"

"Kimse yaşadığını bilmiyor." Dönüp bana bakıyor, "Üsse geri dönmem gerekiyordu. Durumun normale döndüğü izlenimini vermek zorundaydım, vaktim de daralıyordu."

Korkumu dizginlemek için kendimi zorluyorum.

Warner'ın yüzü samimi, ses tonu da sabırlı ve dürüst. Dün geceyi hatırlıyorum, yani sanırım dün geceydi, karanlıkta yanımda yatıyordu, yüzü gözümün önünde. Nazik, yumuşak ve iyiydi, hayatımı kurtardı. Muhtemelen yatağa taşıdı sonra, yanına yatırdı. O olmalıydı.

Kendime bakıyorum, temiz kıyafetler içindeyim, kan yok, kurşun delliği yok, birileri beni yıkamış ve giydirmiş, Warner mıydı acaba diye endişeleniyorum.

Üzerimdeki gömleğin eteğine dokunarak, tereddütlü bir şekilde, "Sen... Elbiselerim..." diye sormaya çalışıyorum.

Gülümsüyor. Ben mahcubiyetten kızarana dek yüzüme bakmaya devam ediyor, tam ondan biraz nefret etsem iyi olacak diye düşünürken, kafasını sallayarak avuçlarına bakıyor. "Hayır, kızlar halletti o işleri. Ben seni yatağa taşıdım sadece."

Şaşkınlıkla fısıldıyorum, "Kızlar..."

Kızlar.

Sonya ve Sara. Onlar da oradaydılar, şifacı ikizler Warner'a yardım ettiler demek. Ona benim hayatımı kurtarmada yardımcı oldular çünkü bana dokunabilen tek kişi Warner. Dünyada şifa enerjisini güvenle bedenime aktarabilecek olan sadece o.

Düşüncelerim yanıyor sanki.

Kızlar nerede, kızlara ne oldu, Anderson nereye gitti, savaş ne durumda, Tanrım, Adam, Kenji ve Castle'a ne oldu, kalkmalıyım, kalkmalıyım, kalmalıyım, yataktan çıkıp bir an önce yola koyulmalıyım.

Ama...

Hareketlenince Warner tutuyor beni. Dengemi sağlayamıyorum, bacaklarım yatağa zincirlenmiş gibi. Birden nefesim daralıyor, gözümde siyah benekler uçuşmaya başlıyor, bayılacağım galiba. Kalkmam lazım. Dışarı çıkmalıyım.

Yapamıyorum.

"Warner," korkuyla yüzüne bakıyorum onun. "Neler oldu? Çatışmayla ilgili gelişme?.."

"Lütfen," deyip omuzlarımı kavrıyor, "yavaş olmalısın. Bir şeyler ye önce."

"Cevap ver bana."

"Karnını doyurmak istemez misin? Ya da duş alırsın belki?"

"Hayır," diye çınlıyor sesim, "şu anda sorularıma cevap istiyorum."

Duraklama anı. Uzunca.

Warner derin bir nefes alıyor. Sonra bir daha ve bana

milyon gibi gelen birkaç tane daha. Sağ eli sol serçeparmağındaki yeşim taşlı yüzüğü döndürüp duruyor, bir, iki, üç, dört... "Bitti," diyor.

"Ne?"

Dudaklarım bu soruyla kıvrıldı ama sesim çıkmıyor. Uyuşmuş gibiyim. Gözlerimi kırpıyorum, hiçbir şey göremiyorum.

Tekrar, "Bitti," diyor.

"Olamaz!"

Son nefesimi verircesine söylüyorum bunu.

Başıyla imkânsız sandığım durumun gerçekliğini onaylıyor.

"Olamaz," diyorum tekrar.

"Juliette."

"Hayır. Hayır, hayır, saçmalama!" diyorum... "Aptal aptal konuşma," diyorum... *"Bana yalan söyleme lanet olası!"* Sesim iyice tizleşmiş, çatallanmış ve titriyor, "Hayır," diye hıçkırıyorum, "Hayır, hayır, hayır..."

Ayağa kalkıyorum. Gözlerim yaş dolu, ne kadar kırpsam da dünyayı bulanık görüyorum, o anda gülmek geliyor içimden, aklımdan geçen tek şey bunun ne korkunç ve harika bir düzenek olduğu, gerçekle yüz yüze gelmeyi kaldıramayacağımız anlarda gözlerimize yaşlarla perde inivermesi nasıl da mükemmel bir zamanlama.

Zemin sert.

Biliyorum çünkü bir anda yüzümde hissediyorum, Warner beni tutmaya çalışıyor ama eline vurup haykırıyorum çünkü cevabı zaten biliyorum. Yani biliyor olmalıyım çünkü içim artan bir tiksinme duygusuyla altüst halde yine de soruyorum. Yatay vaziyetteyim, başımdaki

tüm delikler sanki yırtılıyor, halıda bir noktaya bakıyorum, üç metre kadar ötemde, yaşayıp yaşamadığımdan emin değilim ama bunu kulaklarımla duymalıyım.

"Neden?"

Basit ve aptalce bir kelime bu.

"Neden savaş bitti?" diye düzeltiyorum sorumu, artık nefes almıyorum galiba, konuşmuyorum da sanki harfler dudaklarımdan dökülüyor.

Warner bana bakmıyor.

Bakışları duvarda, yerde, yatak örtülerinde ve yumruklarını sıktığında beyazlayan parmak eklemlerinde dolanıyor ama bana değmiyor. Yumuşacık bir tonla konuşuyor.

"Onlar öldü, aşkım. Hepsi öldü."

İKİ

Vücudum taş kesiliyor.

Kemiklerim, kanım, beynim oldukları yerde donuyorlar; ani bir felç bedenime öyle hızlı yayılıyor ki nefes bile alamıyorum sanki. Duvarlar üzerime gidip gelirken kısa kısa, hırıltılı soluklarla ciğerlerimi doldurmaya çalışıyorum. Warner bana sarılıyor.

"Bırak beni," diye haykırıyorum ama yok, yalnızca haykırdığımı hayal ediyorum çünkü dudaklarım artık çalışmıyor, kalbimin süresi doldu ve zihnim cehennem ateşlerinde, gözlerim, gözlerim, gözlerim kanıyor. Warner, rahatlatıcı sözler fısıldıyor kulağıma, kollarıyla bedenimi sımsıkı sararak dağılmamı engellemeye çalışıyor ama işe yaradığı söylenemez.

Hiçbir his yok bedenimde.

Warner şefkatli seslerle beni sallıyor kucağında, ancak o zaman kulakları yırtan, ıstırap dolu haykırışlarımın farkına varıyorum, acı içimi parçalıyor. Konuşmak istiyorum, isyan etmek, Warner'ı suçlamak, ona yalancı

demek ama ağzımdan çıkan sesler öyle acınası ki kendimden utanacağım nerdeyse. Kollarından kurtulup iki büklüm oluyorum, midemi tutuyorum.

"Adam," diyorum boğulur gibi.

"Juliette, lütfen..."

"Kenji." Halıda kıvranarak nefes almaya çalışıyorum.

"Lütfen aşkım, lütfen sana destek olmama izin ver."

"Peki ya James?" dediğimi duyuyorum, "Omega Noktası'nda kalmıştı... Gel... gelmesine izin verilmemişti."

Warner yavaşça, "Yerle bir edildi," diyor. "Her şey. Üyelerinizden bazılarını işkenceyle konuşturup Omega Noktası'nın yerini öğrendiler ve orayı bombalayıp yok ettiler."

"*Tanrım!*" Elimle ağzımı kapatıp tavana bakıyorum gözlerimi kırpmadan.

"Çok üzgünüm," diyor, "Ne kadar üzgün olduğumu tahmin bile edemezsin."

Sesimden zehir akıtarak, "Yalancı," diyorum. Öfkeli ve acımasızım, umurumda da değil. "Üzgün değilsin."

Warner'ın yüzüne bakıyorum, gözlerine yerleşen kırgınlığın geçmesine yetecek kadar süre bakışlarımı ayırmıyorum ondan. Hafifçe öksürerek boğazını temizliyor.

Sakin ama kararlı bir tonla, "Üzgünüm," diyor. Yanı başımızdaki askıda duran ceketini alıp giyiyor.

Az önceki öfkem bir anda suçluluğa dönüşmüş halde soruyorum. "Nereye?"

"Olan biteni hazmetmek için zamana ihtiyacın var ve belli ki yanında olmamı istemiyorsun. Sen konuşmaya hazır hale gelene dek yapmam gereken birkaç işi halledeceğim."

"Ne olur yanıldığını söyle," diye yalvarıyorum, sesim ve nefesim bana ihanet ediyorlar. "Yanılıyor olma ihtimalin olduğunu söyle."

Warner, bana çok uzun gelen bir süre gözlerimin içine bakıyor. "Sana bu acıyı yaşatmamak için en ufak bir şansım olsaydı, inan hiç tereddüt etmezdim. Gerçekten doğru olduğunu bilmesem, bunları sana asla söylemezdim."

İşte *bunun,* samimiyetinin karşısında yıkılıyorum; acım sanki beni ikiye bölüyor.

Gerçekler o kadar dayanılmaz ki yalanı tercih ederdim.

Warner'ın ne zaman gittiğini hatırlamıyorum.

Nasıl gittiğini ya da ne söylediğini de. Tek bildiğim uzun süredir öylece kıvrılmış halde yerde yattığım. Gözyaşlarımın kuruyup tuza dönüşmesine, boğazımın kuruyup dudaklarımın çatlamasına, başımın kalbimle eşzamanlı zonklamasına yetecek kadar uzun bir süre.

Yavaşça doğrulup oturuyorum, kafatasımın içinde beynim bükülüyor sanki. Yatağa tırmanmayı başarıyorum, hâlâ sersem gibiyim ama en azından dizlerimi göğsüme çekecek takatim var.

Adam olmadan yaşamak...

Kenji olmadan, James, Castle, Sonya, Sara, Brendan, Winston ve bütün Omega Noktası'ndakiler olmadan... Dostlarım... Bir düğmeye basılıp yok edilen dostlarım...

Adam olmadan yaşamak...

Sıkı dur, acının geçmesi için dua et.

Geçmiyor.

Adam öldü.

Benim ilk aşkım, ilk dostum. Arkadaşsız zamanları-

mın tek dayanağı gitti ve ne hissettiğimi bile bilemiyorum. Tuhaf... Çıldırmış gibi aynı zamanda. Bomboşum, kırgınım, aldatılmış hissediyorum, öfkeliyim ve çaresizce, umutsuzca üzgünüm.

Omega Noktası'ndan kaçtığımızdan beri birbirimizden uzaklaşmıştık biraz ama bu benim suçumdu. Benden bekledikleri çok fazlaydı, ben ise onun uzun bir yaşam sürmesini arzu ediyordum. Sebep olacağım acılardan korumak istemiştim onu. Unutmaya çalıştım, onsuz bir hayat kurmaya, ondan ayrı ve uzak bir gelecek yaratmaya çabaladım.

Uzak durursam hayatta kalır diye düşünmüştüm.

Aptal kız.

Taze gözyaşları dökülüyor gözlerimden, sessizce yanaklarımdan süzülüp acılı bir çığlıkla açık kalmışa benzeyen ağzımdan içeri sızıyorlar. Omuzlarımın sarsılmasını durduramıyorum, yumruklarım sıkılı, bütün vücudum kasılıyor, dizlerim zagır zangır titrerken eski alışkanlıklarım gün yüzüne çıkıyor, çatlakları, sesleri, renkleri saymaya başlıyorum ileri geri sallanırken, bir ileri, bir geri, bir ileri, bir geri, Adam'ın öldüğünü kabul etmeliyim, kabul etmeliyim, kabul etmeliyim.

Gözlerimi kapatıyorum.

Nefes...

Hırıltılı, zor nefesler.

Al.

Ver.

Say.

Bu yoldan daha önce de geçtim diyorum kendi kendime. Daha yalnız, daha umutsuz, daha çaresiz olduğum

zamanlar oldu. Bu yollardan geçtim ve hayatta kalmayı başardım. Bunu da atlatabilirim.

Ne var ki hiç böyle koparılmamıştım benim olan varlıklardan. Aşk, olasılıklar, dostluklar, gelecek, hepsi yok oldu. Sıfır noktasında, dünyayla yeniden baş başaydım. Son bir seçim yapmam gerekiyordu, ya pes edecek ya devam edecektim.

Bu yüzden ayağa kalktım.

Başım dönüyordu, sanki düşünceler birbirlerine çarpıp devriliyorlardı. Gözyaşlarımı tuttum, yumruklarımı sıkarak haykırmamayı başardım ve dostlarımı kalbime özenle yerleştirdim ve

intikam

galiba

hiç böyle cazip görünmemişti.

ÜÇ

Dayan
Sıkı dur
Başını eğme
Güçlü ol
Bekle
Sıkıca tutun
Güçlü görün
Ayakta kal
Bir gün dağılabilirim
Bir gün
k ı r a b i l i r i m
zincirlerimi

Warner odaya geri geldiğinde şaşkınlığını gizleyemiyor.

Başımı kaldırıp elimdeki defteri kapatıyorum. "Bunu geri alıyorum," diyorum.

Gözlerini kırpıştırarak konuşuyor, "Daha iyi görünüyorsun."

Başımla yan tarafı işaret ediyorum. "Defterim, komodinin üzerinde duruyordu."

Yavaşça, tedbirli bir tonla, "Evet," diye cevaplıyor.

"Geri alıyorum."

"Tamam, anlıyorum." Kapıda dikilip kalmış, bana bakıyor. "Sen..." başını sallıyor inanmaz bir tavırla, "Sen bir yere mi gidiyorsun?"

O zaman kapıdan çıkmak üzere olduğumu fark ediyorum. "Buradan çıkmam lazım."

Warner tek kelime etmiyor. Dikkatli adımlarla odanın ortasına yürürken ceketini çıkarıp sandalyenin arkasına asıyor. Sırtına bağlı kılıflardan üç tane silah çıkarıp, defterimi aldığım masaya yan yana koyuyor özenle. Başını kaldırıp baktığında yüzünde hafif bir gülümseme var.

Elleri ceplerinde. Gülümsemesi daha da genişliyor. "Nereye gidiyorsun aşkım?"

"Halletmem gereken işler var."

"Öyle mi?" Omzunu duvara dayayıp kollarını göğsünde kavuşturuyor. Sırıtışını engelleyemiyor sanki.

"Evet." Bu hali sinirimi bozmaya başlıyor.

Warner bana bakarak bekliyor. Devam et, der gibi başını sallıyor.

"Baban..."

"Burada değil."

"Ah."

Hayretimi gizlemeye çalışıyorum, öte yandan, Anderson'ın neden hâlâ burada olduğunu düşündüğümü de bilmiyorum. Şimdi işler karıştı işte.

Warner, "Gerçekten de şu odadan çıkıp, babamın kapısını çalıp işini bitireceğini mi düşündün?"

Evet. "Hayır."

"Yalancı, yalancı, sana kimse inanmaz," diye mırıldanıyor.

Öfkeli bir bakış fırlatıyorum.

"Babam gitti," diyor Warner. "Başkente döndü, Sonya ve Sara'yı da yanında götürdü."

Dehşetle nefesimi tutuyorum. "Olamaz!"

Artık gülümsemiyor.

"Onlar... Yaşıyorlar mı?"

Omuz silkiyor. "Bilmiyorum. Sanırım yaşıyorlardır, diğer türlü babamın işine yaramazlar."

"Sağlar mı?" Kalbim bir anda öyle hızlanıyor ki kalp krizi geçirebilirim. "Onları geri almalıyım, onları... onları bulup geri... ben..."

"Sen ne?" Warner beni süzüyor dikkatle. "Babama nasıl ulaşacaksın? Onunla nasıl başa çıkabileceksin?"

"Bilmiyorum." Odada volta atıyorum. "Ama onları bulmam şart. Bu dünyada Sonya ve Sara'dan başka arkadaşım kalmadı ve..."

Duruyorum birden.

Yüreğim ağzıma gelmiş halde dönüyorum.

Umut etmekten korkarak, "Ya başkaları da sağsa?" diye fısıldıyorum.

Warner'a doğru yürüyorum.

Bu kez daha yüksek bir sesle. "Ya başka kurtulanlar da varsa ve bir yerlerde saklanıyorlarsa?"

"Bunun mümkün olduğunu sanmıyorum."

"Ama bir ihtimal var, değil mi?" Umutsuzca çırpınır haldeyim. "En ufak bir şans varsa bile..."

Warner iç çekerek elini saçlarında gezdiriyor. "O yı-

kımı sen de görseydin bunları söylemezdin. Ümitlenmek yeniden hayal kırıklığına uğramana yol açacak."

Dizlerimin bağı çözülmek üzere.

Ellerim titreyerek, nefes nefese yatağa tutunuyorum. Artık hiçbir şey bilmiyorum. Omega Noktası'na da gerçekte ne olduğu hakkında fikrim yok. Başkent neresidir, oraya nasıl gidilir, bir yolunu bulup öğrensem de oraya zamanında yetişip Sonya ve Sara'yı kurtarabilir miyim, belli değil. Yine de içimi kaplayan o ani, aptalca umut dalgasından kurtaramıyorum kendimi, belki arkadaşlarım sağdır.

Çünkü onlar güçlüdür, zekidir.

"Savaşı çok önceden beri planlıyorlardı," dediğimi duyuyorum. "Bir B planı yapmış olmalılar. Bir sığınak..."

"Juliette..."

"Lanet olsun Warner, şansımı denemeliyim. Bunu yapmama izin vermelisin."

"Bu hiç sağlıklı değil." Gözlerini kaçırıyor. "Birilerinin sağ olması umudu, sana yalnızca zarar verecek."

Güçlü ve kararlı profilini izliyorum bir süre. O ise ellerine bakıyor.

"Lütfen," diye fısıldıyorum.

İç çekiyor.

"Birkaç gün içinde yerleşkeye gidip Yeniden Kuruluş'un enkaz kaldırma çalışmalarına göz kulak olmalıyım." Konuştukça geriliyor. "Bir sürü sivil öldü. Çok fazla kayıp var. Kalanlar da bekleneceği üzere ağır travma geçiriyorlar, tamamen sinmiş durumdalar. Tam da babamın istediği şekilde. Herhangi bir isyana dair hiç umudu kalmadı artık insanların."

Sıkıntıyla iç çekiyor yine.

"Şimdi en kısa sürede düzen sağlamalıyız. Cesetler kaldırılıp yakılıyor. Zarar gören evler tamir ediliyor. Siviller işlerine dönmeye zorlanıyorlar, öksüz ve yetim kalan çocuklar alınıyor, kalanlarsa okullarına devam etmek durumundalar. Yeniden Kuruluş, insanların yas tutmasına zaman tanımıyor."

Ağır bir sessizlik.

Warner devam ediyor. "Ben yerleşkeyi denetlerken seni de Omega Noktası'na götürmenin bir yolunu bulabilirim. Neler olduğunu kendi gözlerinle görürsün. İkna olduktan sonra da seçimini yapmak durumundasın."

"Ne seçimi?"

"Bir sonraki adımının ne olacağına karar vermelisin. Benimle kalabilirsin," duraklıyor biraz, "ya da arzu edersen seni kimsenin fark etmeyeceği, kontrolsüz alanda bir yere nakledebilirim. Ancak tek başına yaşamak zorunda kalacaksın orada." Yavaşça noktalıyor sözlerini. "Kimse seni bulmamalı."

"Öyle mi?"

Duraklıyoruz bir an.

"Evet," diye yanıtlıyor.

Yeniden susuyoruz.

"*Ya da,*" diye atılıyorum, "buradan çıkar, babanı bulup öldürürüm ve ondan sonra başıma geleceklerle kendim uğraşırım."

Warner gülümsemesini bastırmaya çalışıyor ama başaramıyor.

Yere bakıp biraz güldükten sonra başını sallayarak doğrudan gözlerime bakıyor.

"Bu kadar komik olan ne?" diye tersleniyorum.

"Sevgili küçüğüm benim."

"Ne?"

"Bu anı çok uzun zamandır bekliyordum."

"Ne demek istiyorsun?"

"Nihayet hazırsın. Savaşmaya hazırsın."

Bedenim şaşkınlıkla sarsılıyor. "Elbette!"

Birden çarpışmaya dair görüntüler beliriyor kafamda, vurularak öldürülmenin yarattığı dehşeti tekrar yaşıyorum. Dostlarımı unutmadım, tazelenmiş inancımı ve bu kez başka türlü mücadele etme azmimi koruyorum. Ne farklılık yaratma amacımdan ne de bu kez hiç tereddüte kapılmadan, gerçekten savaşma kararlılığımdan vazgeçmiş değilim. Ne olursa olsun, ne keşfedersem keşfedeyim, artık benim için dönüşü yok bu yolun. Başka seçenek yok.

Unutmadım. "Ya ilerleyeceğim ya da öleceğim," diyorum.

Warner yüksek sesle gülüyor. Ağlayacak sanki.

"Babanı öldüreceğim," diyorum ona, "ve Yeniden Kuruluş'u yok edeceğim."

Hâlâ gülümsüyor.

"Yapacağım bunu."

"Biliyorum," diyor.

"O halde neden sırıtıyorsun?"

Yavaşça, "Sırıtmıyorum," diyor, "sadece merak ediyorum, yardımımı ister misin?"

DÖRT

Duyduklarıma inanamayarak, "Ne?" diye soruyorum.

"Sana her zaman mükemmel bir ekip olacağımızı söyledim," diyor Warner, "Hep hazır olmanı beklediğimi belirttim, içindeki öfkeyi, kendi gücünü tanımanı. Seninle karşılaştığımız ilk günden beri hem de."

"Ama sen beni Yeniden Kuruluş için silah olarak kullanmak istedin, masum insanlara işkence aracı olarak gördün."

"Bu doğru değil."

"Nasıl? Ne diyorsun sen? Kendi ağzınla..."

Omuz silkiyor, "Yalan söyledim."

Ağzım hayretten bir karış açık kalıyor.

Warner, ayağa kalkıp bir adım atıyor. "Benimle ilgili üç gerçeği bilmelisin aşkım. Birincisi, senin asla anlayamayacağın derecede babamdan nefret ediyorum." Boğazını temizliyor. "İkincisi, iflah olmaz derecede bencil bir insanım ben, verdiğim her karar tamamen kendi çıkarlarımı gözeterek verilmiştir. Ve üçüncüsü..." Yere bakarak

duraklıyor, sonra küçük bir kahkaha atıyor, "Seni hiçbir zaman silah olarak kullanmayı düşünmedim."

Söyleyecek kelime bulamıyorum.

Yatağa doğru geri adım atarak oturuyorum. Hislerim donuk.

"Tamamen babamı tatmin etmeye yönelik hazırlanmış, detaylı bir plandı hepsi. Askeri çıkarlarımız için kullanabileceğimiz senin gibi birine yatırım yapması için onu ikna etmek zorundaydım. Dürüstçe söylemek gerekirse, bunu nasıl başardığıma hâlâ hayret ediyorum. Son derece gülünç bir fikirdi aslında. Bütün o zamanı ve parayı, sırf işkence amacına hizmet etsin diye senin gibi sözde psikozlu bir kıza harcamak..." Başını sallıyor, "Ta baştan bunun sonuç vermeyecek bir çaba olduğunu biliyordum. Konuşmak istemeyenlerden bilgi alabilmenin çok daha etkili bir sürü başka yolu var."

"Peki, o halde neden... Neden beni istedin?"

Gözlerindeki samimiyet şaşırtıcı. "Seni incelemek istedim," diyor.

"Ne dedin sen?" diye hayretle soruyorum.

Bana sırtını dönüyor. Öyle alçak sesle konuşuyor ki onu duyabilmek için kulağımı dört açmam gerekiyor. "Annemin o evde yaşadığını biliyor muydun?" Kapalı olan kapıya bir bakış atıyor. "Babamın seni götürdüğü evde? Hani seni vurduğu. Annem de odasındaydı o sıra, senin tutulduğun odanın olduğu koridorun sonunda."

Benden ses çıkmayınca yüzünü bana dönüyor.

"Evet," diye fısıldıyorum, "baban onunla ilgili bir-iki detaydan bahsetmişti."

"Öyle mi?" Şaşkın bir tedirginlik geçiyor yüzünden ancak hemen duygularını maskelemeyi başarıyor. Sakin tut-

maya çalıştığı bir sesle, "Peki neymiş onlar?" diye soruyor.

"Hasta olduğu," diyorum, Warner'ın vücudundan geçen titremeye neden olduğum için kendimi suçlayarak, "Yerleşkede etrafla uyum gösteremediği için babanın onu o evde kapalı tuttuğu."

Warner destek arar gibi duvara yaslıyor sırtını. Zorlukla nefes alıyor. Sonunda, "Evet," diyor. "Doğru. Annem hasta. Çok ani hastalandı." Gözleri başka bir dünyadaki bir noktaya dikili gibi dalıyor. "Ben çocukken gayet sağlıklıydı." Konuşurken parmağındaki yeşim yüzüğü durmadan çeviriyor. "Sonra bir gün aniden dağılıverdi sanki. Yıllarca babamla kavga ettim, bir tedavi bulması için ama o hiç umursamadı. Annemi iyileştirme şansı olan tek kişi bendim ama başvurduğum doktorlar, şifacılar, kimse bir çözüm bulamadı. Kimse..." Nefesi daralıyor konuşurken. "Onun nesi olduğunu bile çözemediler. Sürekli bir ıstırap içinde kıvranıyor. Bense o kadar bencilim ki ölüp kurtulmasına izin vermiyorum."

Bana bakıyor.

"Sonra senin hakkında konuşulanları duydum. Hikâyeler, söylentiler... İlk kez umuda kapıldım, sana ulaşmak, seni incelemek istedim. Birinci elden seni anlamayı ve çözmeyi hayal ediyordum. Çünkü bütün araştırmalarım sonucunda, annemin durumuyla ilgili bana bilgi verme ihtimali olan tek insandın. Çaresizdim. Her yolu denemeye hazırdım."

"Ne demek istediğini anlamıyorum, benim gibi biri annenle ilgili olarak sana nasıl yardımcı olabilir ki?"

Bakışları benimkilerle buluşuyor, gözleri acıyla ışıldıyor. "Çünkü aşkım, sen kimseye dokunamıyorsun. Annemse tersi..." Biraz duraklayıp sözünü tamamlıyor. "Ona kimse dokunamıyor."

BEŞ

Konuşma yeteneğimi kaybettim sanki.

Warner anlatmaya devam ediyor. "Nihayet annemin çektiği acıyı ve bunun nasıl eziyet verici olduğunu kavrayabildim. Senin sayende. Çünkü bu tip bir yükle yaşamanın sana neler çektirdiğine şahit oldum, böyle bir güçle yaşayıp onu anlayamayan insanlar arasında varlığını sürdürebilme çabasının seni nasıl ezdiğini izledim."

Kafasını kaldırıp duvara dayıyor, avuç içlerini gözlerine bastırıyor.

"O da tıpkı senin gibi, içinde bir canavar olduğu hissiyle yaşıyor olmalı. Senin tersine, onun tek kurbanı kendisi. Kendi derisinin içinde yaşayamıyor, kimsenin dokunuşuna katlanamıyor, kendi ellerinin bile. Alnına düşmüş bir tel saçı itemiyor mesela ya da yumruklarını sıkamıyor. Konuşmaktan, bacaklarını hareket ettirmekten, kollarını uzatmaktan, daha rahat bir pozisyona geçmek için bile olsa kıpırdamaktan korkuyor çünkü cildinin kendisiyle teması onu acıdan öldürüyor."

Ellerini iki yana sarkıtıyor. Sesinin çatallanmasını önlemeye çalışarak devam ediyor. "Sanki insan dokunuşundaki ısı, içindeki korkunç ve yıkıcı bir gücü tetikliyor, annem bu gücün hem kaynağı hem de hedefi olduğu için de kendini öldürüp bu ıstıraptan kurtulamıyor. Kendi kemikleri onun zindanı, işkencecisinden kaçamıyor."

Gözlerim yanıyor, hızlı hızlı kırpıştırıyorum.

Uzun yıllar boyunca hayatımın ne kadar zor olduğunu düşünüp durdum, acı çekmenin ne olduğunu bildiğimi sanıyordum. Ama bu... Bu öyle bir ıstırap ki ben bile kavramakta zorlanıyorum. Hiç aklıma benden kötü durumda birilerinin olabileceği gelmemişti.

Kendime acıdığım tüm o zamanlar için utanç duyuyorum.

Warner anlatmaya devam ediyor. "Uzun zaman boyunca sadece hasta olduğunu düşündüm annemin. Bağışıklık sisteminde oluşan bir rahatsızlık sonucu cildinin aşırı hassaslaştığını sanıyordum. Uygun bir tedaviyle iyileşeceğini düşünüyordum. Umudumu hep korudum, ta ki yıllar geçip de hiçbir iyileşme belirtisi görülmeyene dek. Aralıksız çektiği acı akli dengesini bozmaya başlamıştı, hayattan vazgeçti bir gün. Acının onu yenmesine izin verdi. Yataktan çıkmıyor, ağzına tek lokma koymuyordu, kişisel temizliğini bile boş vermişti. Babamın buna bulduğu çözüm onu ilaçlarla uyutmak oldu.

"Onu bir hemşireden başka kimsenin olmadığı bir eve hapsetti. Annem artık eroinin esiri ve aklını tamamen yitirdi. Benim kim olduğumu bilmiyor, beni tanımıyor. Birkaç kere uyuşturucularını kesmeye kalktım..." Kısık bir sesle cümlesini tamamladı, "Beni öldürmeye kalktı."

Warner birkaç saniye susuyor, benim odada olduğumu unutmuş gibi. "Çocukluğum annem sayesinde neredeyse katlanılabilir bir dönemdi. Ama babam, onu iyileştirmek yerine adeta tanınmaz biri haline gelmesine yol açtı."

Gülerek başını kaldırıyor.

"Hep bu durumu düzeltebileceğimi düşündüm. Sorunun kökenini bulursam bir yolunu bulup tedavi edilebileceğini umdum." Susuyor. Bir elini yüzünde gezdiriyor. Fısıldayarak, "Bilmiyorum işte," diyor arkasını dönerken, "seni, kendi isteğin dışında kullanmak gibi bir niyetim olmadı hiçbir zaman. Bu fikir hiç hoşuma gitmezdi zaten. Sadece takındığım rolü sürdürdüm. Anlayacağın üzere babam, annemin iyileşmesini umursamıyor."

Garip, çarpık bir gülümseme beliriyor dudaklarında. Kapıya bakıyor, gülüyor birden.

"Zaten anneme şifa bulmayı hiç istemedi ki. Babam için o, tiksindiği bir yük sadece. Onu hayatta tutarak büyük bir iyilik yaptığını düşünüyor ve benim de buna minnettar olmamı bekliyor. Annemin ıstırabı yüzünden aklını kaybederek yabani bir yaratığa dönüşümünü izlemenin benim için yeterli olacağını sanıyor." Elini saçında gezdirip ensesini tutuyor.

Yavaşça devam ediyor. "Ama tabii ki yetmedi bu bana. Derdine çare bulmak benim için bir takıntıya dönüştü. Onu yaşama geri döndürmeliydim. Bir de bunu hissetmek istiyordum," doğrudan gözlerimin içine bakıyor, "öylesi bir acıya katlanmaya mecbur kalmanın nasıl bir his olduğunu yaşamak istiyordum. Annemin her gün hissettiği o ıstırabı deneyimlemem gerekiyordu.

"Senin dokunuşundan hiç korkmadım, hatta bunu is-

tedim. Bir gün mutlaka bana saldıracağından emindim, kendini savunacaktın, ben de o anı sabırsızlıkla bekliyordum. Ama hiç yapmadın." Başını sallıyor, "Dosyalarında okuduğum her yorum, senin dizginlenemez, vahşi, bir yaratık olduğun yolundaydı. Bir çeşit hayvan olduğunu sanıyordum, beni ve adamlarımı öldürmek için her fırsatı değerlendirecek olan biriydin benim gözümde, çok yakından takip edilmen gerekiyordu. Ama gerçekte öylesine insandın ki beni adeta hayal kırıklığına uğrattın. Çok sevimli ve yürek burkucu derecede naiftin. Savaşmıyordun benimle."

Gözleri hatıralarla dalgın.

"Tehditlerime tepki vermiyordun. Hiçbir şeyi önemsemeyen küstah bir çocuk gibi davranıyordun. Kıyafetlerini beğenmeyip yemeklere burun kıvırıyordun." Gözlerini alayla devirerek kahkaha atıyor. Birden içimdeki o acıma duygusu kayboluyor, kafasına bir şeyler atmak geliyor içimden.

"*Elbise* giymeni istediğimde ne kadar incinmiştin," diyor, bana bakan gözleri eğleniyor gibi. "Ben her an öldürmeye hazır bir canavarla başa çıkmak için kendimi hazırlaya durayım -hem de öyle bir canavar ki çıplak elleriyle insanın canını alabilir- sen temiz kıyafetler ve sıcak yemekler için şımarıkça aksilikler yapıyordun." Tekrar gülmemek için zor tutuyor kendini. "Komiktin, hem de öyle komik ki hayatımın en keyifli eğlencesiydi. Ne kadar eğlendiğimi anlatamam sana." Bakışları hainleşiyor. "Seni kızdırmaya *bayılıyordum*."

Yastıklardan birini öyle sıkı kavrıyorum ki her an yırtabilirim. Öfkeyle yüzüne bakıyorum.

Warner halime gülüyor. "Sürekli seninle zaman geçirmek istiyordum, beni dertlerimden uzaklaştırıyordu bu. Yeniden Kuruluş'taki geleceğinle ilgili planlar yapıyormuş gibi davranıyordum. Güzel ve zararsızdın, bana durmadan *bağırıyordun*." Yüzünde kocaman bir sırıtış beliriyor. "Tanrım, ne kadar önemsiz ve manasız konular için çileden çıkıyordun ama yine de bana dokunmuyordun. Kendi hayatını kurtarmak için bile bir kere olsun bunu denemedin."

Gülümsemesi dudaklarında donuyor.

"Bu beni endişelendiriyordu. Yeteneklerini kullanmadan hayatını boşa harcama ihtimalinden korkuyordum." Derin bir nefes alıyor. "Bu yüzden taktik değiştirdim. Bana dokunmanı sağlamak için seni zorlamaya başladım."

Mavi odadaki günü hatırlayarak irkiliyorum. Beni tahrik edip öylesine yönlendirmişti ki az kalsın ona zarar verecektim. Canımı yakacak doğru sözleri nihayet bulmuştu ve sonunda ben de onun canını yakmak istemiştim.

Neredeyse yapmıştım da.

Warner başını yana eğiyor hafifçe, pes edercesine nefesini koyuveriyor. "Ne var ki o da işe yaramadı. Başlangıçtaki amacımdan sapmaya başlamıştım artık, tüm dikkatimi sana odaklayınca, seni üsse neden getirdiğimi neredeyse unutmuştum. Vazgeçiyor gibi olduğum her anda beni vazgeçiren davranışlarına şahit oldum." Başını sallıyor. "O dizginlenemez, salt gücünü sergilediğin inanılmaz anlar... Ama birden geri çekiliyordun sanki bundan utanç duymuşsun gibi. Bu gücü kendin bile hissetmek istemiyordun adeta.

"Ben de bir daha taktik değiştirdim. Başka bir yol denemeye karar verdim. Kesin olarak senin dayanma sınırını aşacak bir yöntem. İtiraf etmeliyim tam da umduğum sonucu aldım." Gülümsüyor, "İlk kez gerçekten yaşıyormuşçasına tepki verdin."

Ellerim buz kesiyor. Zorlukla nefes alırken, "İşkence odası," diye mırıldanıyorum.

ALTI

Warner omuz silkerek, "Öyle diyebilirsin o odaya," diyor, "ama biz genelde uyarılma odası diyoruz."

"Bir çocuğa işkence yapmaya zorladın beni," diye tıslıyorum, o gün hissettiğim gazap yeniden içimi kaplarken. Bana yaptıklarını nasıl unutabilirim? Beni zorladığı o korkunç işleri. Sırf kendi eğlencesi için yeniden yaşamak zorunda bırakıldığım o dehşet verici anıları. Sesim zehir saçarak, "Seni bunun için asla affetmeyeceğim," diyorum, "o küçük çocuğa yaptıkların için. Bunları yapmaya beni zorladığın için."

Warner kaşlarını çatıyor. "Ne dedin?"

Sesim titriyor öfkeden. "Bir çocuğu kurban edecektin! Aptalca oyunların için hem de. Böyle iğrenç bir şeyi nasıl yapabildin?" Elimdeki yastığı ona fırlatıyorum. "Sen hasta ruhlu, kalpsiz *canavarın* tekisin!"

Warner göğsüne çarpan yastığı tutarken, beni ilk kez görüyormuş gibi hayretle bakıyor. Sonra yüzünde olan biteni anladığına dair bir ifade oluşuyor ve yastık elin-

den kayıp düşüyor. "Ah!" diyor yavaşça. Gözlerini sımsıkı kapatarak ne kadar eğlendiğini belli etmemeye çalışıyor önce. "Beni öldüreceksin," diyerek kahkaha atmaya başlıyor. "Gülmeyeyim dedim ama dayanamadım."

"Neyin var senin? Neler saçmalıyorsun?"

Hâlâ gülerek soruyor. "Hadi aşkım bana o gün olanları anlat."

Yumruklarımı sıkıyorum, küstahça dalga geçer hali öfkeden titrememe sebep oluyor. "Bana aptal, mini kıyafetler verdin giymem için. Sonra beni alıp Sektör 45'in alt kademelerine götürdün ve kirli, eski bir odaya hapsettin. Gayet net hatırlıyorum." Sakin kalmak için yoğun mücadele veriyorum. "Odanın iğrenç sarı duvarları ve eski yeşil bir halısı vardı. Ayrıca kocaman, çift taraflı bir ayna konmuştu."

Warner kaşlarını kaldırarak devam etmemi işaret ediyor.

"Sonra... Bir düğmeye bastın." Kendimi zorlayarak konuşmaya devam etmeye çalışıyorum, birden neden şüpheye düşer gibi oldum, bilmiyorum. "Ve yerden uzun metal mızraklar yükselmeye başladı, ardından..." Duraklıyorum, düşüncelerimi odaklamaya çalışıyorum. "İki-üç yaşlarında bir oğlan çocuğu girdi içeri. Gözleri bağlanmıştı. Onun, senin yerini alacak kişi olduğunu, eğer onu kurtarmazsam senin de umursamayacağını söyledin. "

Warner bana dikkatle bakıyor, gözlerimi okumaya çalışıyor gibi. "Bunları dediğime emin misin?"

"Evet."

"Evet derken?" Başını yana eğiyor, "Yani bunları sana söylerken gördün mü beni?"

"Ha...Hayır," diyorum hemen, savunmaya geçerek, "ama hoparlörler vardı, sesini duyuyordum..."

Derin bir nefes alıyor. "Tabii ya."

"*Duydum* diyorum," diye tekrarlıyorum.

"Peki, ben bunları sana söyledikten sonra ne oldu?"

Zorlukla yutkunuyorum. "Çocuğu kurtarmam gerekiyordu, yoksa ölecekti. Nereye gittiğini göremiyordu, o mızraklardan biri vücuduna saplanacaktı. Onu kollarıma alıp öldürmeden tutmanın yolunu bulmalıydım."

Kısa bir sesizlik.

Warner soruyor, "Peki başardın mı?"

Fısıldayarak, "Evet," diyorum, kendisi olaya şahit olduğu halde neden bunları sorduğunu anlayamıyorum. "Ama çocuk bir anda hareketsiz kaldı kollarımın arasında, geçici felç olmuştu. Sonra sen bir düğmeye daha bastın, mızraklar inip kayboldu, çocuğu yere bıraktım, hemen kendine geldi ama ağlayarak çıplak bacaklarıma çarptı. Acıyla haykırmaya başladı. Sonra ben... O kadar öfkelendim ki..."

"Beton duvarı delip geçtin," diyor Warner yüzünde belli belirsiz bir gülümsemeyle. "Beton bir duvarı, sırf beni boğup öldürebilmek için deldin."

"Hak etmiştin," dediğimi duyuyorum, "hatta daha kötüsüne layıktın."

"Aslında," diyor, "eğer gerçekten dediğin gibi olduysa kabul ediyorum, hak etmişim."

"Ne *demek* istiyorsun? Senin bunu yaptığını *biliyorum*."

"Öyle mi?"

"Elbette!"

"Peki aşkım, söyle bana, çocuk ne oldu?"

"Ne?" Kollarım donuyor sanki.

"Çocuğa diyorum, ne oldu? Yere koydum dedin. Sonra beton duvarı delme işine giriştin, üzerinde bir buçuk metre genişliğinde kalın ayna bulunan bir duvardı o, o anda odada dolandığını söylediğin çocuğu pek de düşünmüyordun anlaşılan. Bu kadar vahşi ve düşüncesiz bir hareket sırasında onun yaralanabileceği aklına gelmedi mi? Benim askerlerim yaralandı. *Beton* bir duvarı yıktın aşkım, devasa bir camı yerle bir ettin. Beton parçalarının ya da cam kırıklarının nereye düşüp kimi yaralayacağını düşünmedin." Gözlerini kırpmadan bana bakıyor. "Doğru mu?"

"Hayır," diye hıçkırıyorum, kanım çekiliyor sanki.

"Peki, sen yürüyüp gidince ne oldu? Hatırlamıyor musun? Odayı yıktın, adamlarımı yaralayıp beni yere fırlattın ve dönüp gittin. Öyle işte, arkanı döndün," diye tekrarlıyor, "ve çıkıp gittin."

Uyuşmuş haldeyim, şimdi hatırlıyorum. Söylediği doğru, düşünmeden yürüdüm çıktım o odadan. Mümkün olan en hızlı şekilde uzaklaşmaktı sadece amacım. Uzaklaşıp kafamı toplamalıydım.

Warner ısrarla soruyor, "Çocuğa ne oldu? Sen yürüyüp giderken o neredeydi? Gördün mü etrafta?" Kaşlarını kaldırıyor. "Peki ya mızraklar? Zemine dikkatle bakıp o mızrakların nereden geldiğini belirledin mi? Halı kaplı bir yüzeyi delmeden nasıl çıktıklarını merak etmedin mi? Ayağının altında parçalanmış bir yüzey hissettin mi?"

Sakin olmaya çalışarak hızlı hızlı nefes alıp veriyorum. Warner'ın bakışlarından kurtulmanın yolu yok.

Yavaşça, "Juliette, aşkım," diyor, "o odada hoparlör

yoktu. Tamamen ses geçirmez, yalnızca sensörler ve kameraların bulunduğu bir alandı o. Simülasyon odası."

"Hayır," diyorum nefes nefese, inanmak istemiyorum buna. Yanıldığımı, Warner'ın aslında bir canavar olmadığını kabullenmek istemiyorum. Olan biteni şu anda değiştiremez. Benim kafamı bu şekilde karıştıramaz. Böyle olmaması gerekiyor. "Bu mümkün değil," diye atılıyorum.

"Ben suçluyum, tamam," diye lafımı kesiyor. "Seni bu kadar acımasız bir simülasyona zorladığım için. Hatamı kabul ediyorum ve bunun için özür diledim zaten. İstediğim sadece seni harekete geçmeye zorlamaktı ve bu şekilde bir canlandırmanın, senin ta içinde bir yeri tetikleyeceğinden emindim. Aman Tanrım, aşkım sen, sadece senin işkence etmeni izlemek için birilerinin çocuğunu kaçıracak kadar düşük karakterli olduğumu sanıyorsun değil mi?" Başını hayal kırıklığıyla sallıyor.

Hırıltılı ve panik içindeki sesimi tanıyamayacağım neredeyse. "Gerçek değil miydi? *Gerçek* değil miydi onlar?"

Bana acıyan bir gülümseme beliriyor dudaklarında. "Simülasyonun temel noktalarını ben belirledim," diye anlatmaya koyuluyor. "Programın güzelliği şurada, askerin göstereceği en derin tepkileri analiz ederek kendini buna göre dönüştürüp geliştiriyor. Çok hassas görevler için kullanacağımız ya da belli korkuları yenmesini istediğimiz askerlere uyguladığımız bir program bu. Her tür ortamı yeniden yaratabiliyoruz. Simülasyona girdiklerini bilen askerler bile uygulama sırasında gerçeğin içinde oldukları hissine kapılıyorlar." Gözlerini kaçırıyor. "Seni dehşete düşüreceğini bile bile yaptım bunu. Bu kadar acı-

ya sebep olduğum için gerçekten pişmanım. Ama dediğim gibi," tekrar gözlerime bakıyor, "hiçbiri gerçek değildi. Benim sesimi duyduğunu hayal ettin. Acı, sesler, kokular, hepsi senin zihnindeydi."

Zor duyulan bir fısıltıyla, "Sana inanmak istemiyorum," diyorum.

Gülümsemeye çalışıyor. "O kıyafetleri neden giydirdim sana biliyor musun? Kumaş, odadaki sensörlere tepki veren özel bir kimyasalla kaplıydı. Vücudunun açıkta kalan kısmının oranı ne kadar fazlaysa yaydığın ısıyı ve hareketlerini takip etmek o kadar kolaylaşıyordu." Başını salladı tekrar. "Orada ne deneyimlediğini sana anlatacak fırsatı bulamadım. Hemen kalkıp seni takip etmek istedim sonra kendini toplamak için zamana ihtiyaç duyabileceğini düşündüm. Son derece aptalca bir kararmış." Çenesi kasılıyor. "Beklemeliydim. Çünkü seni bulduğumda artık çok geçti, benden uzaklaşabilmek için pencereden atlamaya hazırdın."

"Gayet iyi nedenlerim vardı," diye tersleniyorum.

Teslim olur gibi ellerini kaldırıyor.

Birden patlıyorum, yastıkların gerisini de yüzüne fırlatarak bağırıyorum; kızgın, korkmuş ve aşağılanmış hissediyorum kendimi. "Sen *korkunç* birisin! Neler yaşadığımı bildiğin halde neden beni böylesine korkunç bir deneye soktun seni aptal, küstah..."

İleri doğru bir adım atarken fırlattığım yastıklardan kaçmaya çalışarak elime uzanıyor, "Juliette, lütfen, sana acı verdiğim için üzgünüm ama buna değdiğini düşünüyorum."

İrkilerek geri kaçıyorum. "Bana dokunma!" Yatağın

ayağını silah olarak kullanacakmış gibi kavrıyorum. Gözlerimden öfke fışkırıyor. "Bana bunları yaptığın için seni defalarca kurşunlamalıyım. Seni... seni..."

"Ne yapacaksın?" diye gülerek kesiyor sözümü. "Yastık mı atacaksın gene?"

Hızla itiyorum Warner'ı, geri çekilmeyince yumruklamaya başlıyorum. Göğsüne, midesine, kollarına, bacaklarına, yetişebildiğim her yere vuruyorum, gücümü soğurma özelliğinden o anda hiç olmadığı kadar nefret ediyorum, yoksa ellerimle vücudunun bütün kemiklerini un ufak edip onu acıdan gebertebileceğimi biliyorum. "Seni... bencil... *canavar!*" Ona doğru gelişigüzel yumruk sallamaya devam ediyorum, bu çabanın beni ne kadar güçsüz düşürdüğünün farkında değilim, bu öfkenin ne denli çabuk ıstıraba dönüşebileceğinin de. Birden ağlama isteği doluyor içime. Vücudum hem dehşet hem de garip bir gevşemeyle titriyor, masum bir çocuğa tedavi edilemez bir zarar vermiş olduğum düşüncesinden kurtulmanın etkisi bu. Fakat bir taraftan da Warner'ın *yardım etmek* bahanesiyle beni böylesine zalimce bir deneye zorlamasının korkunç şokunu yaşıyorum.

Bir adım daha yaklaşarak, "Çok özür dilerim," diyor. "Gerçekten. O zamanlar seni yeterince tanımıyordum, şimdiki gibi ruhunu bilmiyordum. Bugün olsa sana asla bunu yapmazdım."

Gözyaşlarımı silerek, "Beni tanımıyorsun," diye mırıldanıyorum, "Günlüğümü okudun diye benimle ilgili her şeyi öğrendiğini sanıyorsun, seni aptal, meraklı, mahremiyet düşmanı *aşağılık herif*..."

"Ha o konuya gelince," diye sırıtıyor, el çabukluğuyla

cebimden günlüğümü çekip alırken. Kapıya doğru yürüyor, "Okumayı henüz bitirmemiştim."

"Hey!" diye bağırıyorum arkasından. "Onu bana geri vereceğine söz vermiştin."

"Hiç öyle bir söz hatırlamıyorum," diyor günlüğü pantolonunun cebine sokarken. "Şimdi burada biraz bekle. Sana yiyecek getireceğim."

Odadan çıkıp kapıyı kapatmasından sonra bile bağırmaya devam ediyorum arkasından.

YEDİ

Yatağa bırakıyorum kendimi.

Gırtlağımdan öfkeli bir homurtu çıkıyor. Duvara bir yastık fırlatıyorum.

Bir şeyler yapmalıyım, harekete geçmeliyim.

Bir plan oluşturmalıyım.

Öyle uzun zamandır kaçak hayatı yaşıyorum ki zihnim artık sürekli, detaylı ve umutsuz hayallerle dolu. Yeniden Kuruluş'u devirmek istiyorum. O hücrede geçen 264 gün boyunca, bana zulmedenlerin, o pencerenin ardından beni izleyenlerin yüzlerine tükürdüğüm imkânsız bir anın hayaliyle oyalandım. Ayağa kalkıp kendimi savunmaya geçeceğim milyon tane farklı senaryo ürettim kafamda ama bunun bir gün gerçekleşeceğini hiç düşünmemiştim. Yeterli gücüm, şansım ya da cesaretim olacağına hiç ihtimal vermemiştim.

Oysa şimdi?

Herkes gitti.

Geride kalan tek kişi benim, muhtemelen.

Omega Noktası'nda Castle'ın liderliğini seve seve kabullenmiştim. Harekete geçmek için fazla ödlektim hâlâ, bilgim de eksikti. Castle zaten planlar yapmış ve yönetimi üstlenmişti, onun ve diğerlerinin tecrübelerine, bilgilerine güvendim.

Hata yapmışım.

Aslında her zaman içimde bir yerde, direnişi kimin yönetmesi gerektiğini biliyordum. Hislerimi dillendirmeye korkuyordum sadece. Kaybedecek hiçbir şeyi olmayan, her kazancı kâr hanesine kaydedebilecek biri. Artık kimseden korkusu kalmayan biri.

Castle değil. Kenji, Adam hatta Warner bile değil.

Ben olmalıydım o kişi.

Üstüme başıma bakıyorum, üstümde Warner'ın eski kıyafetleri olduğunu fark ediyorum. Ayağa kalktığımda belimden düşen bol gri bir pantolon ve soluk turuncu bir tişört içinde kaybolmuşum. Çıplak ayaklarımın altındaki kalın, yumuşak halının üzerine tam ağırlığımı vererek dengede durup duramadığıma bakıyorum. Pantolonun belini birkaç kez kıvırarak kalçama oturmasını sağlıyorum, ardından tişörtün fazlalığını belimde düğümlüyorum. Çok gülünç göründüğümün farkındayım ama en azından giysiler vücuduma oturunca daha kontrollü hissediyorum kendimi, dört elle bu hisse sarılmaya ihtiyacım var. Sanki daha uyanık, durumuma daha hâkimim böyle. Bir lastik bulmam lazım. Saçım çok ağır geliyor, boğuyor beni, toplayıp ensemi rahatlatmak için sabırsızlanıyorum. Aslında delice duş almak istiyorum.

Kapının sesini duyunca hızla dönüyorum.

Tam saçımı ellerimle tepemde atkuyruğu yapmış ve iç

çamaşırı giymediğimi fark etmiş olduğum anda yakalanıyorum gelene.

Warner, elinde bir tepsiyle duruyor.

Gözlerini kırpmadan beni süzüyor. Bakışları yüzümden boynuma, oradan kollarıma kayıp göbeğimde duruyor. Gözlerini takip edince, ellerim havada olduğu için açılmış olan göbeğime baktığını görüyorum ve birden anlıyorum bu bakışların nedenini.

Bedenimdeki öpücüklerini hatırlıyorum, ellerinin sırtımda, bacaklarımda dolaşmasını, kalçamı okşamasını sonra parmaklarının iç çamaşırıma asılmasını...

Ah...

Ellerimi hemen aşağı indiriyorum, saçım da kahverengi dalgalar halinde omzuma, oradan sırtıma düşüp belime uzanıyor.

Warner birden kendi bakışlarını fark edip mahcup oluyor ve tam başımın üzerinde bir noktaya dikiyor gözlerini.

Niye ve kime dediğimi anlamadan, "Saçımı kesmem lazım galiba," diyorum. Oysa hiç istemiyorum bunu, tek istediğim kendimi banyoya kilitlemek.

Cevap vermiyor. Tepsiyi yatağın yanına getiriyor, tabaklardaki yemek ve su bardaklarını görünce birden aslında ne kadar acıkmış olduğumu fark ediyorum. En son ne zaman bir şeyler yediğimi hatırlamıyorum bile, yaram iyileştirildiğinde aldığım enerji yüklemesinden geri kalanlarla idare ediyorum bunca zamandır.

Warner, benimle göz göze gelmeden, "Otursana," deyip yeri işaret ediyor, kendisi de halıya çöküyor. Karşısına yerleşiyorum ben de. Tepsiyi önüme itiyor.

Gözlerim yemeğe kilitlenmiş halde, "Teşekkür ede-

rim," diyorum. "Çok lezzetli görünüyorlar."

Karışık salata ve yasemin kokulu pirinç var menüde. Küp doğranmış patatesler ve bir porsiyon sebze, küçük bir kâse çikolatalı puding, taze meyve tabağı ve iki bardak su.

İlk geldiğimde burun kıvıracağım türden bir yemek bu.

Eğer şimdi bildiklerimi o zaman bilseydim, Warner'ın bana sunduğu her şansı değerlendirirdim, yemekleri yer, kıyafetleri alırdım. Gücümü toplar, bana üssü gezdirdiğinde her detaya dikkat kesilirdim ki kaçış noktalarını belirleyeyim. Her türden bahaneyle yerleşkenin içinde dolaşıp keşif yapardım. Sonra da ilk fırsatta kaçardım, nasılsa kendi başıma hayatta kalmanın bir çaresini bulurdum. Adam'ı da kendimle beraber felakete sürüklemezdim. Kendimi ve diğerlerini içinde bulunduğumuz duruma düşürmezdim.

O aptal yiyecekleri yeseydim keşke.

O zamanlar korku içinde, duyguları yaralı bir kızdım, tek bildiğim mücadele yöntemini kullanıyordum. Yenilmiş olmam tesadüf değil. Bir kere aklım başımda değildi, güçsüzdüm, dehşet içindeydim. Başka ihtimaller olabileceği düşüncesi aklımın ucundan bile geçmiyordu. Gizli kapaklı işler çevirmeyi, insanları istediğim gibi kullanmayı bilmiyordum ki. Hatta iletişim kurmaktan bile acizdim, kafamın içinde dönen kelimeleri ben bile anlayamıyordum.

Şu birkaç ayda nasıl değiştiğimi algılamak beni hayrete düşürüyor. Tamamen farklı bir insan gibi hissediyorum kendimi. Sanki bir şekilde daha zeki, kesinlikle de

daha katı ve güçlü. Üstelik hayatımda ilk kez öfkeli olduğumu kabul edebiliyorum.

Bu, insanın ruhunu özgürleştiren bir durum. Birden Warner'ın bakışlarını üzerimde hissederek başımı kaldırıyorum. Merakla, hayranlıkla bakıyor bana. "Neler düşünüyorsun?" diye soruyor.

Çatalımı patatese saplıyorum, "Sıcak bir kap yemeği reddettiğim her an için kendimi aptallıkla suçluyorum şu an," diyorum.

Kaşının birini havaya kaldırarak, "Sana bu konuda katılıyorum doğrusu," diyor.

Pis pis bakıyorum suratına.

Warner derin bir nefes alarak konuşmaya başlıyor. "Buraya geldiğinde çok kötü haldeydin. Her an delirip masanın üzerinden atlayarak bana saldırmanı bekledim. Ben, herkesi öldürmeye çalışacağını düşünürken senin tek yaptığın inatla surat asmak, kirli elbiselerini değiştirmemek ve sebze yemeklerinden şikâyet etmekti."

Kızardığımı hissediyorum.

Gülmeye başlıyor. "Başta bir plan kuruyorsun sandım, hedefine ulaşmak için böyle umursamaz davranarak beni kandırmaya çalıştığını düşündüm. Ufak tefek konularda gösterdiğin öfke işaretlerinin, kurnazca bir hedef saptırma olması gerekirdi bana göre." Gözlerinde alay kırıntıları.

Kollarımı göğsümde kavuşturuyorum. "Bu savurganlıkları iğrenç buluyordum. Açlıktan ölen bunca insan varken orduya harcanan paraya yazıktı."

Warner elini boş versene dercesine sallayarak, "Mesele bu değil," diyor. "Mesela sana benim bunları herhangi

bir hesapla, gizli ajandayla sunmamış olmam. Teste tabi tutmuyordum seni." Gülüyor. "Seni ve vicdanını zorlamak değildi niyetim. İyilik ettiğimi düşünüyordum sadece. Yerdeki sefil, iğrenç bir delikten geliyordun, gerçek bir yatakta yat, huzur içinde duş yap, güzel kıyafetler giy istedim. Ayrıca yemek yemen gerekiyordu, açlıktan ölmek üzereydin."

Biraz sakinleşmiş halde, "Bunlar doğru olabilir," dedim. "Ama çok çılgın davranıyordun. Kontrol manyağının tekiydin. Diğer askerlerle konuşmama bile izin vermiyordun."

"Hayvanın tekiydi her biri," diye beklenmedik bir sertlikte kesiyor sözümü.

Şaşkınlıkla başımı kaldırınca, yeşil gözlerinin öfkeden çakmak çakmak olduğunu fark ediyorum.

Açıklıyor. "Hayatının büyük bölümünü kilit altında geçirdiğin için ne kadar güzel olduğunu anlamaya fırsatın olmamış. Bu güzelliğin insanlarda yaratacağı etkiyi de. Seni güvende tutmaya çalışıyordum. Üç katın iriliğinde, tamamen silahlı, kalın kafalı, kadına hasret askerlerle dolu bir üste yaşayan, narin bir kızdın. Tacize uğramanı istemedim. Jenkins'e yaptıklarını gösteri gibi izlemelerini sağladım çünkü senin güçlerini anlamaları gerekiyordu. Hatırı sayılır bir rakip olabileceğini görüp sana bulaşmamayı öğrenmeliydiler. Sadece seni korumaya çalışıyordum."

Bakışları öyle yoğun ki gözlerimi alamıyorum.

Üzgün bir hayretle başını sallıyor. "Nasıl da aşağılık bir insan sanmışsın beni. Bu kadar nefret ettiğinden haberim yoktu. Yardım için yaptığım her şeyin bu denli şüphe ile karşılandığını bilmiyordum."

"Nasıl şaşırabiliyorsun ki buna?" diyorum, "Senden en kötüsünü beklemekten başka ne seçeneğim vardı? Duygusuz, kibirli herifin tekiydin ve bana sanki eşyaymış gibi..."

"Öyle yapmak zorundaydım!" diye kesiyor sözümü aniden. "Kendi odamda kapalı olmadığım her anım, her davranış ve hareketim gözetim altındaydı. Hayatım, belli bir karakteri oynamama bağlıydı."

Yeniden öfkeleniyorum. "Peki ya alnından vurduğun asker, Seamus Fletcher?" Duygularımı dizginlemeyi bıraktığımdan beri kızgınlığa ne denli kolay kapıldığımı fark ediyorum bir yandan. "O da mı planının parçasıydı? Ah, hayır hayır, tamam, o da mı simülasyondu?"

Warner kaskatı kesiliyor.

Geriye doğru çekiliyor, çenesi öfkeyle seğiriyor. Gözlerinde üzüntüyle öfke karışımı bir bakış beliriyor. Tehlikeli bir yumuşaklıkla, "Hayır," diyor. "O olay gerçekti."

"Yani bunu yapmış olmakla ilgili bir pişmanlığın yok. Biraz yemek çaldı diye, hayatta kalmaya çalışıyor diye bir adamı öldürmek senin için problem oluşturmuyor demek."

Warner altdudağını ısırarak bir saniyeliğine duraksıyor. Sonra ellerini kucağında birleştirip, "Vay canına," diyor, "nasıl da çabuk savunmaya geçiyorsun."

"O masum bir adamdı," diyorum. "Ölmeyi hak etmedi. O sebeple ya da bu şekilde değil en azından."

Warner avuçlarına bakarak sakince konuşmaya başlıyor. "Seamus Fletcher, karısına ve çocuklarına şiddet uygulayan alkolik piçin tekiydi. İki haftadır ailesini aç bırakmıştı. Dokuz yaşındaki kızına yumruk attığı için iki ön dişini ve çenesini kırmıştı. Hamile karısını öyle bir

dövdü ki kadın bebeği düşürdü. İki çocuğu daha vardı, yedi yaşında bir oğlanla beş yaşında bir kız, her ikisinin de kollarını kırmıştı."

Yemek tepsimde öylece duruyor, donmuş haldeyim.

Warner devam ediyor, "Sivil yurttaşları gözlemlemekle görevliyim. Nasıl yaşadıklarını neler yaptıklarını bilmek istiyorum." Omuz silkiyor, "Belki de umursamamalıydım. Ama elimde değil."

Bir daha ağzımı asla açmamayı düşünüyorum o anda.

O ise anlatıyor hâlâ. "Prensiplerim olduğunu hiç iddia etmedim. Doğru ya da iyi olmakla övünmedim, davranışlarımı haklı gösterme çabasına da girmedim hiç. Yalın gerçek şu ki aldırmıyorum. Hayatım boyunca berbat şeyler yapmaya zorlandım aşkım, ne onaylamanı ne de affetmeni bekliyorum senden. Her günümü en temel içgüdülerime göre yaşamak zorundayken ince eleyip sık dokuma lüksüne sahip değilim."

Gözlerime bakıyor. "Beni istediğin gibi yargıla. Ama karısını döven bir adama hoşgörü gösteremem." Sesi sertleşiyor. "Hem de hiç. Çocuklarına el kaldıran bir adama katlanamam." Öfkeyle burnundan soluyor. "Seamus Fletcher ailesini öldürüyordu. Sen buna ne isim verirsen ver ama ben karısının yüzünü duvarlara çarpan bir adamı öldürmekten asla pişman olmam. Dokuz yaşındaki kızının ağzına yumruk atabilen bir adamı bugün olsa, yine öldürürüm ve hiç üzülmem. Bu yüzden özür de dilememi bekleme. Çünkü her kadın ve her çocuk, öyle bir baba ya da koca olmadan daha mutludur." Zorlukla yutkunuyor. "Tecrübeyle biliyorum."

"Özür dilerim Warner, ben..."

Elini kaldırıp beni susturuyor. Kendini toparlıyor, dokunulmamış yemek tabaklarında gözü. "Daha önce de söyledim aşkım, tekrar söylediğim için üzgünüm ama yapmak zorunda kaldığım seçimleri anlayamıyorsun. Neler görüp yaşadığımı bilmiyorsun." Duraklıyor. "Bilmeni de istemem doğrusu. Ama davranışlarımı anladığını varsayarak beni yargılama." Gözlerime bakıyor yeniden. "Çünkü bu durumda yalnızca hayal kırıklığı yaşarsın. Karakterim hakkında fikir yürütmekte ısrarcı olacaksan şimdiden söyleyeyim, düşündüklerin yanlış olacak."

Şaşırtıcı bir zarafetle doğrulup kalkıyor. Pantolonunu düzeltip kollarını sıvıyor yeniden. "Eşyalarını gardırop odasına taşıttım, kıyafetlerini değiştirmek istersin belki. Yatak ve banyo da senin kullanımın için. Benim işlerim var, ofiste uyuyacağım bu gece."

Bu sözlerin ardından, ofisine açılan kapıya yürüyor ve kendini oraya kapatıyor.

SEKİZ

Yemeğim soğudu.

İştahım kaçmış olmasına rağmen kendimi yemeği bitirmeye zorlayarak patatesleri itekliyorum çatalımla. Warner'ın sınırlarını fazla zorlamış olabileceğim düşüncesini kafamdan atamıyorum.

Bugünlük başka gerçeklerle karşılaşmam diyordum, yanılmışım. Gelecek günlerde ve aylarda Warner hakkında daha neler öğreneceğim acaba?

Korkuyorum.

Onunla ilgili öğrendiğim her yeni bilgi, onu uzaklaştırmama engel. Gözlerimin önünde açılıp, tamamen farklı bir insana dönüşüyor, hiç ummadığım kadar korkuya kapılmama sebep oluyor bu.

Yalnızca, şu an olmaz, diye düşünebiliyorum.

Burada değil. Bu kadar belirsizlik varken değil. Keşke duygularım, mükemmel zamanlamanın önemini kavrayabilseler.

Warner'ın ondan nasıl da nefret ettiğimden haberi ol-

madığını hiç bilememişim. Sanırım şimdi kendisini nasıl gördüğünü daha iyi anlayıp, davranışlarını ona göre değerlendirebilirim. Belki onu yargılarken başka ihtimalleri de göz önüne aldığını sanıyordu. Onun beni çözümleyebildiği gibi benim de onu çözdüğümü düşünmüştü demek.

Ama bunu yapamıyordum ki. Yapmıyordum. Onu bir şekilde hayal kırıklığına uğratmış olmalıyım.

Niye umursuyorsam şimdi bunları.

Kendi kararsızlığımdan nefret ederek, bir iç çekişle oturduğum yerden kalkıyorum. Ona duyduğum fiziksel çekimi yadsıyamam ama karakteriyle ilgili edindiğim izlenimden kurtulmam kolay değil. Birdenbire görüşlerimi değiştirip, onun insanları istediği gibi yönlendiren bir canavar olmadığını düşünmem zor.

Warner'ın normal bir insan olduğu fikrine alışmak için zaman gerek.

Düşüncelerden yorgunum, yalnızca duş almak istiyorum şu an.

Banyonun açık kapısına doğru kendimi adeta sürükleyerek götürürken, Warner'ın elbiselerim hakkında söyledikleri geliyor aklıma. Gardırop odasına taşıttım demişti. Etrafıma bakıyorum, ofisin kilitli kapısından başka kapı yok. Ona sormak geçiyor içimden, hemen vazgeçiyorum. Onun yerine duvarları incelemeye başlıyorum, bir yandan da giyinme odasını bulmak bu kadar zorsa bana neden doğru dürüst tarif etmediğini düşünüyorum. Tam o sırada gözüme bir düğme ilişiyor. Duvarın içine gömülmüş, dikkatle bakılmazsa görülmesi çok zor.

Düğmeye basıyorum.

Duvarda bir panel yana kayıyor ve bir oda açılıyor.

Eşikten içeri girdiğim anda ışıklar yanıyor. Bu oda yatak odasından bile büyük.

Duvarlar ve tavan, floresan lambaların ışığında parlayan beyaz taşlarla kaplı, yerde şark halıları var. Odanın tam ortasında açık yeşil, yeşim renginde süet bir divan duruyor, tuhaf bir mobilya çünkü dayanacak yeri yok. Kocaman bir puf gibi... Odanın en tuhaf yanı, hiç ayna olmaması. Etrafımda dönerek gözlerimle odayı tarıyorum, bu kadar önemli bir eşyayı gözden kaçırmış olamam herhalde. Ortamın ayrıntılarına o kadar dalıyorum ki kıyafetleri görmüyorum önce.

Warner'ın *kıyafetleri.*

Sanat eserleri gibi dizilmişler her yere. Duvarlarda cilalı, koyu renk ahşap üniteler ve sıra sıra ayakkabı dizili raflar. Odanın geri kalanı askılara ayrılmış, her duvar başka kategorideki giysileri barındırıyor.

Her şey renklere göre düzenlenmiş.

Tüm hayatım boyunca gördüğümden çok sayıda kabanı, ayakkabısı, pantolonu ve gömleği var. Kravatlar, papyonlar, fularlar, eldivenler, kol düğmeleri. Nefis, kıymetli kumaşlar, ipekliler, kolalı pamuklular, bulut gibi yün ve kaşmirler. Mükemmel bir şekilde cilalanmış kösele ayakkabılar, yumuşacık deriden çizmeler. Koyu turuncu renkte bir denizci kabanı, lacivert bir trençkot, önden düğmeli erik moru bir palto. Dayanamayıp elimle kumaşları okşuyorum, bu kıyafetlerden kaçını giydiğini merak ediyorum.

Şaşkın bir hayranlık içindeyim.

Warner'ın görünümüne ne kadar özen gösterdiği hep belliydi zaten, kıyafetleri tam üzerine göre ve mükemmel-

di. Şimdi benim kılık kıyafetime olan ilgisinin sebebini anlıyorum.

Beni yönetmeye çalışmıyordu. Sadece keyif alıyordu. Yeniden Kuruluş'un başkomutanının oğlu olan, 45. Mıntıka'nın komutanı ve başkomutan naibi Aaron Warner Anderson'ın zayıf noktası modaydı.

İlk şaşkınlığım geçince benim eski gardrobumu aramaya girişiyorum, bulmak zor olmuyor, köşeye öylece atılıvermiş, pek zavallı görünüyor bu şaşaanın içinde.

Hemen çekmeceleri karıştırıyorum, temiz kıyafetler bulmaktan hiç bu kadar mutlu olmamıştım. Ben üsse gelmeden önce Warner nelere ihtiyacım olabileceğini belirlemiş zaten. Dolap elbiseler, gömlekler ve pantolonlarla dolu, aynı zamanda hatırı sayılır miktarda çorap, sutyen ve iç çamaşırı var. Kullanışlı, çok gösterişli olmayan pamuklu çamaşırlar. Bütün bunlar ben gelmeden önce alındığı için, mahremiyet duygumu pek zedelemiyorlar.

Bir tişört, pamuklu pijama altı ve iç çamaşırı kapıp odadan çıkıyorum. Işıklar kendiliğinden kapanıyor, duvarı kapatmak için de düğmeye basıyorum.

Gözlerim yatak odasının daha normal olan boyutlarına alışmaya çalışıyor. Bu oda da üste kaldığım odaya benziyor, kişisel hiçbir obje yok; fotoğraf, biblo, burayı diğerlerinden ayıran bir özellik yok. Bunun nedenini hep merak etmişimdir.

Birden beynimde bir ışık yanıyor sanki.

Yatak odası Warner için bir anlam ifade etmiyor, yalnızca uyumak için kullanılan bir yer. Ama giyinme odası onun stilini, tasarımını taşıyor. Bu yüzden, önem verdiği tek alan o.

Ofisinin nasıl göründüğünü merak ediyorum, gözlerim hemen o kapıya çevriliyor ancak kendini içeri nasıl kapatıp kilitlediğini hatırlıyorum.

Derin bir iç çekesim geliyor, bastırıyorum ve banyoya yöneliyorum, amacım hemen duş alıp temiz kıyafetlerimi giymek ve uyumak. Bugün sanki birkaç yıl kadar uzun geldi ve bitsin istiyorum artık. Yarın, Omega Noktası'na gidip nihayet biraz ilerleme kaydederiz diye umuyorum.

Ne olursa olsun, neyle karşılaşırsak karşılaşalım, Anderson'a ulaşmak konusunda kararlıyım, yalnız başıma da olsa onun hakkından geleceğim.

DOKUZ

Haykıramıyorum.

Ciğerlerim hava dolmuyor, kesik kesik nefes alabiliyorum. Göğsüm mengeneye sıkışmış gibi, boğazım düğümleniyor sanki, bağırmaya çalışıyorum, başaramıyorum. Kollarım havayı döverken hırıltıyla soluklanma çabasmdayım ama nafile. Kimse beni duymuyor. Kimse ölmekte olduğumu fark etmeyecek, göğsümde hızla kanla dolan bir delik olduğunu, çektiğim dayanılmaz acıyı görmeyecekler. Her yerde kan var, etrafımda bir göl oluşturuyor, çok kan var, nefes alamıyorum, nefes... *nefes*...

"Juliette! *Juliette,* uyan! *Uyan!*"

Öyle hızla irkilerek uyanıyorum ki ikiye katlanıyorum. Derin derin, hıçkırıklar halinde soluk alıyorum, ciğerlerime nihayet oksijen gittiği için o kadar mutluyum ki konuşamıyorum. Yalnızca göğsümü sonuna dek doldurmak derdindeyim o an. Bütün vücudum titriyor, önce ateş basıp sonra üşüyorum; cildim yapış yapış ter, kendimi tutamıyorum, gözyaşları yanaklarımdan süzülüyor.

O korkunç hatıranın az önce gördüğüm kâbusu gitmiyor gözümün önünden.

Çıldırmış gibi nefes alıyorum.

Warner elleriyle yüzümü kavrıyor. Teninin sıcaklığı teskin edici, kalp ritmim yavaş yavaş normale dönüyor. "Yüzüme bak, Juliette," diyor.

Titreyerek gözlerine bakıyorum.

"Geçti," diye fısıldıyor, yanaklarım hâlâ avuçlarında. "Sadece kötü bir rüyaydı. Ağzını kapatıp burnundan nefes almaya çalış." Başını yavaşça öne doğru sallıyor. "İşte böyle. Yavaş yavaş. Geçti." Sesi öyle yumuşak, öyle nazik ki adeta müzik gibi.

Gözlerimi gözlerinden ayıramıyorum, göz kırpmaya bile korkuyorum, kâbus her an geri gelecek gibi.

"Sen rahatlayana dek buradayım, merak etme," diyor. "Acele etme."

Gözlerimi kapatıyorum, kalbim yavaş yavaş normale dönüyor. Kaslarımın gevşediğini, ellerimin titremesinin geçtiğini hissediyorum. Aslında ağlamasam da gözyaşlarımın süzülmesine engel olamıyorum. Birden içimde bir yer kırılıp eziliyor sanki ve o kadar bitkinleşiyorum ki dik duramıyorum.

Warner da bunu hissederek, yatakta normal oturmama yardımcı oluyor. Battaniyeyi omuzlarıma doğru çekiyor, titreyerek yüzümdeki yaşları siliyorum. Warner saçlarımı okşayarak, usulca, "Geçti," diyor, "bak, iyisin, geçti."

Saatin kaç olduğunu merak ederek kekeliyorum, "Se... sen uyumayacak mısın?" Kıyafetleri hâlâ üzerinde.

"Ben... Evet," diyor, odanın loş ışığında bile gözlerinde-

ki şaşkınlığı görebiliyorum. "Tabii uyuyacağım ama bu kadar erken yatmam ben hiçbir zaman."

Gözlerimi kırpıştırarak soruyorum, nefesim de düzene girmiş gibi. "Saat kaç?"

"Sabahın ikisi."

Şaşırma sırası bende. "Birkaç saate kadar kalkmayacak mıyız?"

"Evet," diye belli belirsiz gülümsüyor. "Ama uyumam gereken saatlerde bir türlü beceremem bunu. Zihnimi susturamıyorum galiba." Bir anlığına sırıtıp ayağa kalkmak için doğruluyor.

"Kal."

Kelimeler, ben onları durduramadan dökülüyor dudaklarımdan. Neden bunu söyledğimden emin değilim. Çok geç bir saat ve hâlâ gördüğüm kâbustan dolayı titriyorum, onun varlığı rahat hissetmemi sağlıyor. Ya da belki çok zayıf ve acı içinde olduğum şu sıra bir dost yakınlığına ihtiyacım var. Bilmiyorum. Karanlığın, şu sessiz saatlerin kendine has bir dili var sanırım. Sırlarımızın gizli kalacağı sanısıyla kendimizi en olmayacak zamanda korkunç bir savunmasızlığa bıraktığımız dakikalar bunlar, garip bir rahatlık hissiyle dolduğumuz. Bu karanlığın kalıcı bir örtü olmadığını, er ya da geç güneşin doğacağını unutuyoruz. Aydınlıkta asla dile getiremeyeceğimiz düşünceleri ve duyguları böyle anlarda söyleyivermek kolay.

Tabii Warner için bu geçerli değil, o tek kelime etmiyor.

Bir saniyeliğine telaşa kapılmış gibi görünüyor sadece. Sessiz bir dehşetle bana bakıyor, konuşamayacak denli şaşkın, söylediklerimi geri alıp kendimi örtülerin altına gizlemek istiyorum, o anda kolumdan yakalıyor.

Öylece kalıyorum.

Beni kendine çekiyor, göğsüne yaslanıyorum. Kollarını dikkatle vücuduma sarıyor, istediğim anda geri çekilebileceğimi, bunu anlayışla karşılayacağını söyler gibi. Ancak öyle güvenli, öyle yakın, öyle mahvedici bir tatmin duygusu içindeyim ki bu anın tadını çıkarmamam için tek neden düşünemiyorum. Ona yaslanıp yüzümü gömleğine gömüyorum, göğsü hızla inip kalkarken bana daha sıkı sarılıyor. Sol elim sırtında gezinip yukarılara doğru çıkıyor. Kalbinin delice çarpışını duyuyorum, bir anda kaskatı kesiliyor sanki. Gözlerim kapalı, nefes almaya çalışmasını dinliyorum.

"Tanrım," diye hıçkırarak irkilip geri çekiliyor. "Yapamam, bunu atlatmayı başaramam."

"Ne oldu?"

Ayağa kalktı çoktan, karanlıkta titrediğini görebiliyorum. "Bunu yapmaya devam edemem."

"Warner..."

"Geçen sefer sırtımı dönüp gidebilirim sanmıştım," diyor, "gitmene izin verip bunun için senden nefret edebilirim diye düşünmüştüm ama yapamadım. Çünkü işleri çok zorlaştırıyorsun." Sesi titriyor. "Çünkü bu oyunu kurallarına göre oynamıyorsun. Mesela gidip kendini vurduruyorsun ve beni bu süreç içerisinde *mahvediyorsun.*"

Öylece durup çıt çıkarmamaya çalışıyorum.

Zihnim çılgınlar gibi çalışmaya devam ediyor oysa, kalbimse yerinden çıkacak sanki. Ona yaptıklarımı unutmak için harcadığım tüm o yoğun çabayı, şu birkaç kelimeyle yerle bir etti.

Ne yapacağımı bilmiyorum.

Gözlerim karanlığa nihayet alışınca onu seçebiliyorum, ruhumu okurcasına bana bakıyor.

Buna hazır değilim. Hayır, henüz değil. Bu şekilde olamaz. Elleri, kolları, dudaklarına ait hisler ve hatıralar zihnimde dans ediyor, beynimden uzaklaştıramıyorum, teninin kokusunu, o çok tanıdık vücudunu görmezden gelemiyorum. Kalbinin sesini duyuyor, çenesindeki kasılmayı görüyorum, içindeki o sessiz gücün farkındayım.

Birden Warner'ın yüzünü endişe kaplıyor.

"Korkuyor musun?" diye soruyor.

Şaşırıyorum birden, nefesim hızlanıyor, neyse ki hislerimin genel halini sezdi de daha fazla detaya girmedi. Bir anlığına hayır demek istiyorum, hayır, korkmuyorum.

Dehşete kapılmış durumdayım.

Sana bu kadar yakın olmak içimi tuhaf ve mantıksız hislerle dolduruyor, göğsümde uçuşan, kemiklerimi sanki birbirine düğümleyen bir duygu. Cevaplar istiyorum, açıklamalar, itiraflar. Kafama soktuğun fikirleri durdurmaya yetecek kadar noktalama işaretine sahip olmayı diliyorum.

Tabii bunların hiçbirini ona söylemiyorum. Onun yerine cevabını bildiğim soruyu sormakla yetiniyorum.

"Niye korkayım ki?"

"Titriyorsun."

"Ah."

Ağzımdan kaçıveren bu iki harflik ünlem, adeta buradan uzak yerlerde bir sığınak arıyor. Böyle anlarda bakışlarımı ondan kaçırabilmeyi diliyorum hep. Yanaklarıma ateş basmamasını bir de. Sanırım hep saçma dileklerim var.

Sonunda, "Hayır, korkmuyorum," diyebiliyorum. Benden uzak durmasına ihtiyacım var. Bana bu iyiliği yap-

masını gerçekten istiyorum. "Sadece şaşkınım."

Warner sessizce beni süzerek bir açıklama arıyor gözlerimde. Öyle kısa bir zamanda hem çok yakın hem de yabancı oldu ki bana, kim olduğu hakkındaki fikirlerime hem uydu hem de tam tersi olduğunu kanıtladı.

"Herkesin senin kalpsiz bir cani olduğunu düşünmesine izin verdin," diyorum. "Oysa değilsin."

Kaşları hayretle kalkarken kısa bir kahkaha kopuyor dudaklarından. "Haklısın. Galiba sadece normal bir katilim."

"Peki neden? Neden böylesine acımasız biri gibi davrandın? Niye insanların seni o gözle görmesine katlandın?"

Derin derin iç çekiyor. Gömleğinin kıvrılmış kollarını dirseğinin üzerine kaldırıyor yine. Elimde olmadan kollarını izliyorum o sırada. Birden, diğer herkes gibi ordu dövmelerinden taşımadığını görüp nedenini merak ediyorum.

"Ne fark edecekti ki?" diyor. "İnsanlar, yalnızca düşünmek istediklerini düşünür. Beni onaylamalarına ihtiyacım yok."

"Yani, seni böyle yanlış yargılamaları umurunda değil mi?"

"Etkilemek istediğim kimse yok ki," diyor. "Benim için endişelenen birileri de yok. Arkadaş edinilebilen bir meslek değil benimki, aşkım. Bir orduyu yönetmekle görevliyim, en iyi yaptığım şey bu. Başarılarım kimseye gurur verecek cinsten değil. Askerlerim benim geberip gitmem için dua ediyorlar. Dünya cehenneme döndü artık. Seninle şu sohbetlerimiz, benim hayatımda yaptı-

ğım en uzun konuşmalar; bunun dışında iletişimim bile yok insanlarla."

"Gerçekten mi?" diye soruyorum gözlerim hayretten açılmış halde.

"Evet."

Şaşkınlık içinde soruyorum. "Ve bana, bunları anlatacak kadar güveniyorsun? Neden benimle sırlarını paylaşıyorsun ki?"

Gözleri derinleşip kararıyor sanki, duvara bakıyor. "Bunu yapma. Cevaplarını bildiğin soruları sorma bana. Sana iki kez kendimi tamamıyla açtım ve bir kurşun yarasıyla kalp kırıklığından başka kazancım olmadı. Bana işkence etme." Gözlerime bakıyor. "Bu çok zalimce, benim için bile."

"Warner..."

"Anlamıyorum!" diyerek patlıyor sonunda, sesi iyice yükseliyor, tükürürcesine bağırıyor, "*Kent* denen adam senin için ne yapabilirdi ki?"

Böyle bir soruya hazırlıklı olmadığım için şoka giriyorum adeta, konuşamıyorum bile. Adam'a ne olduğunu, geleceğin bize neler getireceğini bilmiyorum bile. Şu anda yalnızca sağ olabileceğine dair minicik bir umuda sarılmış durumdayım. Oralarda bir yerde olduğuna, bir şekilde hayata tutunduğuna... Bu kadarla bile idare edebilirim.

Doğru sözcükleri bulmak için derin bir nefes alıyorum, halihazırda daha büyük, daha önemli meselelerimiz olduğunu ona anlatmalıyım, ancak başımı kaldırdığımda Warner'ın hâlâ ısrarla bakan gözlerini görüyorum, uzun zamandır içinde tuttuğu bir soruya cevap beklediğini fark ediyorum.

Sanırım bir cevabı hak ediyor da. Özellikle ona yaptıklarımdan sonra.

Yeniden derin bir nefes... Ellerime bakarak anlatmaya çalışıyorum.

"Nasıl açıklayacağımı bilmediğim bir şey bu. O... Bilmiyorum işte, benim ilk arkadaşımdı. Bana saygıyla yaklaşan, beni seven ilk kişi." Bir anlığına susuyorum. "Her zaman çok nazik davrandı bana."

Warner irkiliyor, yüzü şaşkınlıkla doluyor. "Sana her zaman *nazik* mi yaklaştı?"

"Evet," diye fısıldıyorum.

Bir elini saçına götürüyor, kapıya bakarak, "Bu inanılmaz," diye söyleniyor. "Üç gündür bu soru beni yiyip bitirdi, bana kendini bu kadar istekle vermişken son anda basit ve bir sürü benzeri olan bir robot için kalbimi niye kırdığın sorusu. Sürekli çok iyi bir nedenin olması gerektiğini, gözden kaçırdığım, anlayamadığım bir durum olduğunu telkin ettim kendime." Dimdik bana bakıyor konuşurken.

"Kabullenmeye de hazırdım bunu. Benim anlayamayacağım derinlikte sebeplerin olduğunu düşünerek kendimi kabullenmeye zorluyordum. Olağanüstü bir duygu bulmuştun belki, seni bundan mahrum edemezdim. Benim hiçbir zaman başaramayacağım kadar seni anlayan biri. Bunu hak ediyordun. Hep kendime dedim ki sen benim sunduğum bu karanlık hayattan daha iyisine layıktın." Başını sallayarak ellerinin iki yana düşmesine izin veriyor. Sesi tiksinir gibi şimdi. "Ama bu? Bu açıklama? Sana *nazik* davrandığı için mi onu seçtin? Basit bir *lütuf* sunduğu için, öyle mi?"

Birden sinirleniyorum, hatta öfkeden gözüm dönüyor neredeyse.

Hayatımı yargılama cüretini kendinde bulduğu için bu öfkem; kenara çekilmekle aklı sıra *iyilik* yaptığını düşündüğü için. Gözlerimi kısıp yumruklarımı sıkıyorum. "Lütuf değil, bana değer veriyor, ben de ona!"

Warner hiç etkilenmişe benzemiyor, başını sallıyor yavaşça. "Kendine bir köpek al aşkım, onlar da bu özelliklere sahip oluyorlar."

"Sen inanılmaz bir herifsin!" diye bağırarak ayağa fırlıyorum ama anında pişman oluyorum bundan. Düşmemek için karyolaya tutunuyorum. "Adam'la ilişkim seni hiç ilgilendirmez!"

Warner kahkaha atıyor. "İlişkin mi?" hızla yanıma geliyor. "Ne ilişkisi? Senin hakkında ne biliyor o? Seni anlıyor mu? Neler istediğinden, korkularından, yüreğinde gömülü gerçeklerden haberi var mı?"

"Ah, senin var demek?"

"Çok iyi biliyorsun ki var!" diye bağırıyor, parmağını bana doğru sallayarak.

"*Hayatım* üzerine bahse girerim ki gerçekte neleri sevdiğin hakkında en ufak bir fikri yok. Onun duygularıyla oynayıp, masum bir genç kızmış gibi davranıyorsun değil mi? Ürkütmekten çekiniyorsun çünkü. Kendinle ilgili fazla bilgi verirsen..."

"Senin *hiçbir şeyden* haberin yok!"

"Ah tabii. Merak etme güzelim, çok iyi anlıyorum ben olan biteni. Senin o sessiz, utangaç maskene kandı, o *eskiden* olduğun kişiye. Neler yapabileceğini bilmiyor, eğer fazla zorlanırsan gücünü nasıl kullanacağını..." Eli sırtı-

ma gidiyor, dudaklarımız arasında birkaç santim kalana dek üzerime eğiliyor.

Ciğerlerimin nesi var?

"Sen korkağın tekisin," diye fısıldıyor. "Benimle olmak istiyorsun ama ödün kopuyor bundan. Utanıyorsun. Benim gibi birini istediğin için utanç duyuyorsun. Değil mi?" Bakışlarını indiriyor, burnu benimkine sürtünüyor, dudaklarımız arasında milimetreler var. Dikkatimi odaklayarak hâlâ ona kızgın olduğumu hatırlamaya çalışıyorum, neye kızdığım siliniyor sanki aklımdan, ağzı hemen yetişebileceğim yerde ve aradaki bu mesafeyi nasıl aşacağımı hayal etmekten kendimi alamıyorum.

Yavaşça, "Beni istiyorsun," diyor, sırtımı okşayarak, "Ve bu seni öldürüyor."

Bedenimin ona verdiği tepkiden nefret ederek silkinip kendimi geri çekiyorum. Bu şekilde dağılmamalıyım. Bacaklarımdaki kemikler ve eklemler kaybolmuş gibi, oksijene ihtiyacım var, beynim, ciğerlerim için.

Warner, göğsü hızla inip kalkarken, "Lütuflardan daha iyisine layıksın," diye fısıldıyor. "Yaşamayı, *hayatın* içinde *olmayı* hak ediyorsun." Gözlerini kırpmadan bana bakıyor.

"Yaşama geri dön aşkım. Uyandığında burada olacağım."

ON

Yüzüstü uyanıyorum. Başım, kollarımla sardığım yastıklara gömülü. Uyku mahmuru gözlerimi sürekli kırpıştırarak çevreme bakınıp nerde olduğumu hatırlamaya çalışıyorum. Gün ışığı gözlerimi kamaştırıyor. Başımı kaldırınca saçım gözlerime düşüyor.

"Günaydın."

Nedensiz yere aşırı irkilip hızla yatakta oturuyorum ve yine gayet nedensiz bir şekilde bir yastığı kapıp göğsüme bastırıyorum. Warner giyinmiş, yatağın ayakucunda dikiliyor. Siyah bir pantolonla yeşil, bedenine oturan bir kazak giymiş, kolları yine sıvalı. Saçları mükemmel şekillendirilmiş. Gözleri canlı, uyanık ve kazağın da etkisiyle daha da yeşil. Elinde dumanı tüten bir fincanla bana gülümsüyor.

Belli belirsiz bir el sallamayla karşılık veriyorum.

"Kahve?" diye fincanı uzatıyor.

Şüpheyle bakıyorum. "Daha önce hiç kahve içmedim."

Omuz silkerek, "Kötü değildir," diyor. "Delalieu bunun

hastasıdır, değil mi Delalieu?"

Yatakta öyle bir geriye sıçrıyorum ki başım duvara vuruyor.

Yaşlıca, kibar görünümlü bir adam, odanın köşesinden bana gülümsüyor. İnce telli kahverengi saçları ve bıyığı yabancı gelmiyor, sanki daha önce bir yerlerde karşılaşmış gibiyim onunla. Kahvaltı servis arabasının yanında duruyor. "Nihayet resmen tanıştığıma memnun oldum Bayan Ferrars," diyor. Sesi biraz titrek ama rahatsız edici değil, gözleri son derece samimi. "Kahve gerçekten de güzeldir. Ben her gün içerim. Ama ben..."

"Süt ve şekerle seversin," diye kesiyor Warner muzip bir gülüşle, aralarında bununla ilgili bir espri var anlaşılan. "Evet. Benim şekerle aram yok, sert içecekleri tercih ediyorum." Bana bir bakış atıyor. "Siz dilediğinizi seçin."

"Neler oluyor?" diye soruyorum.

"Kahvaltı," diyor, gözlerinde başka hiç ipucu yok. "Acıkmış olacağını düşündüm."

Delalieu'nun beni duyacağını bile bile, "Onun burada olmasının bir sakıncası yok mu?" diye fısıldıyorum. "Benim burada olduğumu bilmesinin?"

Warner başıyla onaylar gibi bir işaret yapıp başka açıklamada bulunmuyor.

"Peki," diyorum, "kahveyi deneyeceğim."

Yatakta emekleyip uzanıyorum, Warner, gözleriyle beni takip ediyor, bakışları yüzümden vücuduma, oradan da altımda kırışmış duran çarşaflara kayıyor. Göz göze geldiğimizde hemen gözlerini kaçırıp fincanı elime tutuşturuyor.

Yaşlı adama bakarak soruyorum. "Delalieu ne kadar bilgiye sahip?"

Warner kaşım havaya kaldırıyor. "Ne demek istiyorsun?"

Ben de aynı ifadeyle ona bakıyorum. "Yani, gideceğimi biliyor mu?" Warner öylece bakıyor yüzüme. "Beni üsten çıkaracağına söz verdin," diye üsteliyorum, "Delalieu da sana yardım için buradadır umarım. Fazla problem yaratacaksa sizin için, ben yine pencereyi kullanabilirim. Geçen sefer işime yaradı."

Warner'ın dudakları ince bir çizgi haline geliyor, kısık gözlerle bana bakıyor. Kahvaltı servis arabasına işaret ederken bakışları hâlâ kızgın. "Seni buradan böyle çıkaracağız."

Kahvenin ilk yudumu boğazımda kalıyor. "Ne?"

"Bu en kolay ve etkili yöntem. Ufak tefek ve hafifsin, dar alanlara sığabiliyorsun, örtü de görünmeni engelleyecek. Ben genelde hep ofisimde çalışıyor olduğum için Delalieu bana kahvaltı getirir. Bu yüzden kimsenin şüphesini çekmeyecektir."

Yaşlı adama onaylamasını bekleyerek bakıyorum.

Hevesle başını sallayarak beklediğim onayı veriyor.

"Beni buraya getirdiğin yöntemi neden kullanmıyoruz?"

Warner, kahvaltı tabaklarından birine bakıyor. "Korkarım artık o bir seçenek değil."

Birden endişeyle geriliyorum. "Ne demek istiyorsun? Buraya nasıl geldim ben?"

"Kendinde değildin," diyor. "Yaratıcı olmak zorunda kaldık biraz."

"Delalieu?"

Yaşlı adam sesimi duyunca başını kaldırıyor, doğrudan ona seslenmemi yadırgıyor besbelli. "Buyrun hanımefendi."

"Beni bu binaya nasıl getirdiniz?"

Delalieu, duvara gözlerini dikmiş öylece duran Warner'a bakıyor önce, sonra özür diler gibi gülümseyerek, "Arabayla getirdik hanımefendi," diyor.

"Nasıl yani?"

"Beyefendi," diye Warner'a yalvarırcasına sesleniyor adam.

Warner iç çekerek, "Ceset torbasında getirdik," diyor.

Korkuyla kasılıyorum. *"Ne?"*

"Kendinde değildin aşkım. Fazla seçeneğimiz de yoktu. Üsse seni kollarımda taşıyarak giremezdim." Bana bakıyor. "Çatışmada ölen çok oldu, her iki taraftan. Ceset torbaları bu yüzden dikkat çekmiyordu."

Ağzım açık bakakalıyorum.

"Merak etme, nefes alabilmen için birkaç delik açmıştım."

"Ne kadar da düşüncelisin," diye tersleniyorum.

Delalieu lafa karışıyor. "Gerçekten de düşünceliydi." Ona bakıyorum, davranışlarımdan tiksinmiş gibi, şaşkınlıkla bana bakıyor. "Komutanımız hayatınızı kurtardı."

İrkiliyorum.

Kahve fincanıma bakıyorum, buhar yüzümü kızartıyor. Warner'la konuşmalarımıza şahitlik eden kimse olmamıştı daha önce. Dışardan bakan birine nasıl görünebileceğimizi merak ediyorum.

"Tamam, teğmen," diyor Warner. "Korktuğu zaman öfkelenme özelliği var. Savunma mekanizmasından biraz daha güçlü sadece. O kadar küçük bir alana tıkılmış olma düşüncesi klostrofobik duygularını kamçıladı."

Başımı ani bir hareketle kaldırıp ona bakıyorum.

Warner doğrudan bana bakıyor, gözlerinde dile getirilmesine gerek olmayan bir anlayış var.

Onun, duyguları sezme yeteneğini hep göz ardı ediyorum. Her zaman ne hissettiğimi tam olarak söyleyebiliyor. Beni çok iyi tanıdığı için de bu duyguları yerli yerine koyabiliyor.

Onun karşısında tamamen şeffafım. Ve nedense, en azından şu anda, buna minnettarım.

"Haklısınız efendim," diyor Delalieu, "özür dilerim."

Warner bana dönüyor, "Duş alıp üzerini değiştirmekte serbestsin, keyfine bak. Banyoya birtakım kıyafetler bıraktım." Gülümsememeye çalışıyor. "Elbise değil merak etme. Delalieu ve benim konuşacağımız meseleler var, burada bekleyeceğiz seni."

Başımla onaylayıp çarşaflardan kurtuluyor ve ayağa kalkıyorum. İki askerin önünde birden utanıyorum kılık kıyafetimden, tişörtümü çekiştirerek bacaklarımı biraz daha örtmeye çalışıyorum.

Bir an göz göze geliyoruz.

Warner banyo kapısını gösteriyor başıyla.

Kahvemi alıp yürürken Delalieu'nun kim olduğunu ve Warner'ın ona neden bu kadar güvendiğini merak ediyorum. Bütün askerleri ondan nefret ediyor sanıyordum.

Neler konuştuklarını duymayı çok istiyorum ama ben banyoya girip kapıyı kapatana dek tek kelime etmemeye özen gösteriyorlar.

ON BİR

Saçıma su değdirmemeye özen göstererek hızlıca bir duş alıyorum. Dün gece zaten banyo yapmıştım, bu sabah hava soğuk gibi, eğer dışarı çıkarsak üşütme riskini göze alamıyorum. Hoş, bu banyoda şöyle uzun uzun sıcak bir banyo keyfine karşı çıkmak da zor.

Warner'ın rafa bıraktığı katlanmış kıyafetleri hemen üzerime geçiriyorum, koyu renk kot ve yumuşak, lacivert bir kazak. Temiz iç çamaşırlarıyla çoraplar ve yepyeni bir çift spor ayakkabısı.

Hepsi tam ölçülerime göre. Ama tabii Warner'dan da bu beklenir.

Kot pantolon giymeyeli yıllar olmuş, kumaşı tenim yadırgıyor, bedenime öyle oturuyor ki biraz genişleyip rahatlasın diye dizlerimi kıvırıyorum birkaç kere. Kazağı üzerime giyene dek, pantolonun kumaşı da esniyor. Özel kıyafetimi özler gibiyim ama böyle gerçek giysiler giymek de güzel doğrusu. Şık elbiseler, kargo pantolonlar, bedeni saran taytlar yok. Sadece kot ve kazak, normal insanlar gibi. Garip bir duygu şte.

Aynadaki görüntüme bakıyorum, saçımı toplayacak bir toka ya da lastik olsaydı keşke, Omega Noktası'nda hep arkada sımsıkı bağlamaya alışmışım. İç çekiyorum, güne bir an önce başlama isteğiyle banyo kapısına yöneldiğim anda sesler duyuyorum.

Taş kesilip dinlemeye koyuluyorum.

"...güvenli olduğundan emin misiniz efendim?"

Konuşan Delalieu.

Yaşlı adam alelacele ekliyor. "Affedersiniz, saygısızlık etmek istemem, yalnızca endişeleniyorum..."

"Merak etme, problem olmayacak. Birliklerin alanı denetlediğinden emin ol. En fazla birkaç saatliğine ortadan kaybolacağız.

"Anlaşıldı efendim."

Sessizlik.

Birden Warner, "Juliette," diye sesleniyor. "Kapı dinlemek ayıptır aşkım, dışarı çıksana."

Yüzüm hem duşun sıcaklığından hem de yakalanmış olmanın utancından kızarmış halde dışarı çıkıyorum, ellerimi nereye koyacağımı bilemez haldeyim.

Warner bu halimi epey eğlenceli bulmuşa benziyor. "Hazır mısın?"

Hayır. Değilim.

Umut ve korku içinde boğuluyor gibiyim, kendime sürekli nefes almam gerektiğini hatırlatıyorum. Tüm dostlarımın ölüm ve yıkım haberleriyle karşılaşmaya hazır değilim daha. Olamam elbette.

Ama verdiğim cevap, "Tabii ki," oluyor.

Gerçeklerle yüzleşmek için kendimi hazırlıyorum, ne kadar acı olurlarsa olsunlar.

ON İKİ

Warner haklıydı.

45. Mıntıka'dan servis arabasıyla geçirilmek tahmin ettiğimden daha kolay oldu. Kimse fark etmedi. Üstelik arabanın altındaki alan rahatça oturabileceğim kadar genişti.

Delalieu örtüyü kaldırınca nerede olduğumuzu anlıyorum. Hızla etrafı kolaçan edip geniş alanda dizili tankları sayıyorum.

Delaileu, "Çabuk," diye fısıldayarak en yakınımızdaki tanka işaret ediyor. Aracın kapısının içerden açıldığını görüyorum. "Acele edin hanımefendi, sizi görmesinler."

Doğrulup servis arabasından atlıyorum ve açık kapıdan tanka giriyorum. Hemen bir koltuğa oturuyorum, kapı arkamdan kapanıyor. Geriye baktığımda, Delalieu'nun endişeli gözlerle bizi izlediğini görüyorum. Hareket ediyoruz, öne doğru kapaklanacak gibi oluyorum.

"Kemerini tak ve başını eğ aşkım, bu tanklarda pek konfor bulamazsın."

Warner, çelik grisi paltosu, siyah deri eldivenleriyle gözünü yoldan ayırmadan gülümsüyor. Koltukta aşağı kayıp emniyet kemerini takıyorum.

"Oraya nasıl gideceğimizi biliyor musun?" diye soruyorum.

"Elbette."

"Ama baban, senin Omega Noktası hakkında hiçbir şey hatırlamadığını söyledi."

Warner gülen gözlerle bana bakıyor. "Hafızamın yerine gelmesi ne kadar iyi bizim için, değil mi?"

"Hey, bir dakika. Oradan nasıl çıktın sen? Muhafızları nasıl atlattın?"

Omuz silkiyor. "Odamdan dışarı çıkmaya iznim olduğunu söyledim."

Hayretle süzüyorum onu. "Ciddi olamazsın."

"Gayet ciddiyim."

"İyi de muhafızları geçtin diyelim, yolunu nasıl buldun, orası labirentten farksız. Ben bir ay yaşadıktan sonra bile kayboluyordum koridorlarda."

Warner göstergeleri kontrol ediyor, birkaç düğmeye basıyor. "İçeri taşındığımda tamamen bilincim kapalı değildi," diyor. "Mihenk noktalarını kazımaya çalıştım hafızama. Girişten revir bölümüne dek beni götürdükleri süreyi ölçtüm kendimce. Castle beni ne zaman banyoya götürse, etrafımı inceleyerek çıkışa ne kadar uzak olduğumu hesaplamaya çalıştım."

Kaşlarımı çatıyorum. "O halde, muhafızlara karşı kendi savunup buradan çok daha önce kaçabilirdin. Neden yapmadın?"

"Sana daha önce de söyledim," diye yanıtlıyor. "O şekil-

de hapsedilmiş olmanın kendince tuhaf bir konforlu yanı vardı. Haftalardır uymadığım tüm uykuları tamamladım, hiçbir askeri sorunla uğraşmak zorunda kalmadım. Ama en önemlisi, her gün seni görme imkânına sahiptim."

"Ah, öyle mi."

Warner gözlerini bir anlığına kapatarak kahkahayı basıyor. "Sen orada olmayı hiç istemedin değil mi?"

"Ne demek istiyorsun?"

Başını sallıyor. "Eğer hayatta kalmak istiyorsan, çevrene duyarsız olmaman gerekir, başkalarına seni kurtarmaları için bel bağlamamalısın. Birileri işleri yoluna koyacak diye bekleyemezsin."

"Neden bahsettiğini anlamıyorum."

"Orada, yerin dibinde, bir ay boyunca şu doğaüstü güçlere yatkınlıkları olan asilerle birlikte tutuldun, bütün bu süre dünyayı kurtarmakla ilgili iddialı fikirler peşindeydiler ama sen bina içinde yolunu bile bulamadığını söylüyorsun. Çünkü umurunda değildi. Hiçbir harekete katılımcı olmak istemiyordun. İstesen, bu yeni evin hakkında bilgi edinmek için hiçbir fırsatı kaçırmaz, bundan heyecan duyardın hatta. Ama sen her şeye kayıtsız kaldın, umursamadın."

Karşı koymak için ağzımı açıyorum ama haklı.

Warner devam ediyor. "Seni suçlamıyorum bunun için. O insanların idealleri gerçekçi değildi. Eklemlerinin ne kadar esnek olduğu ya da zihin gücüyle kaç tane cismi hareket ettireceğin hiç önemli değil benim için. Rakibini anlamıyorsan, daha da kötüsü *hafife alıyorsan,* mücadeleyi kaybedersin." Çenesi geriliyor. "Sana hep anlatmaya

çalıştım. Castle, grubunuzu toplu kıyıma sürükleyecek dedim. İyi bir lider olmak için fazla iyimserdi, karşısındaki riskleri mantıklı değerlendirmekten uzak bir hayalperestliği vardı. Üstelik Yeniden Kuruluş hakkında son derece bilgisizdi, onların muhalif seslere neler yapabileceğini anlaması bu yüzden mümkün değildi.

"Yeniden Kuruluş, iyilik maskesi takma derdinde değil. Siviller, onlar için yalnızca piyon. Güç peşindeler ve keyif arıyorlar; bizim problemlerimizi çözmek umurlarında değil. Biz kendi mezarlarımızı kazarken, onlar rahatları bozulmasın istiyorlar, hepsi bu."

"Olamaz."

"Evet, bu kadar basit hem de. Her şey onlar için değersiz ve manasız, yazılı metinler, kalıntılar, diller. İnsanları korkutup baskı altında tutarak bireyselliklerini yok etmek amacındalar, böylece kendi amaçları doğrultusunda kullanabilecekleri bir sürü elde etmiş oluyorlar. Bu yüzden her tür muhalif hareketi yok edecekler. Bu, senin arkadaşlarının bir türlü kavrayamadığı bir gerçek, işte bunun cezasını çektiler."

Tankı durdurup motoru susturuyor.

Kapımın kilidini açıyor.

Hâlâ olan bitenle yüzleşmeye hazır değilim.

ON ÜÇ

Herkes artık Omega Noktası'nı bulabilir. Her sivil, her vatandaş, biraz vizyonu olan herkes, 45. Mıntıka'daki büyük kraterin konumunu size söyleyebilir.

Warner haklıymış.

Yavaşça emniyet kemerimi çözüp kapının koluna uzanıyorum. Bacaklarım sanki ıslak kilden yapılmış, sisler içinde yürüyor gibiyim. Tankın yerden yüksekliğini kestiremeyip yuvarlanırcasına dışarı çıkıyorum.

Burası işte.

Çevredeki çıplak arazi, Omega Noktası'nı saran alan, tanıyorum. Castle'ın bize, bir zamanlar yemyeşil ve bereketli olduğunu söylediği topraklar. Omega Noktası için ideal gizlilikte bir bölge demişti. Tabii bu işler değişmeden önceydi. Hava bozulup bitkiler yavaş yavaş can vermeye başlamadan önce. Şimdi burası bir mezarlık. İskelete dönmüş ağaçların arasında uluyan rüzgâr, soğuktan kuruyup çatlamış toprakla karışık, ince bir tabaka kar.

Omega Noktası yok artık.

Bir buçuk kilometre genişliğinde, on beş metre derinliğinde kocaman bir çukur var burada sadece. Ölüm ve yıkımla yüklü, trajedi sonrası sessizliğinde, iç organlarla dolu korkunç bir tasa benzeyen bir çukur. Yılların çabası, ortak amacı, insanlığın kurtarılması için harcanmış onca zaman ve emek, şimdi bu mezara gömülmüş durumda.

Bir gecede yok edilen bir rüya. Rüzgâr kıyafetlerimden içeri sızıp kemiklerimi sarıyor. Sanki buzdan parmaklar paçalarımdan yukarı tırmanıp dizlerimi kavrıyor ve beni aşağı çekiyor, nasıl ayakta olabildiğime şaşıyorum. Kanım donmuş ve kırılganlaşmış gibi. Ellerim ağzımı kapatmış, onun bile farkında değilim.

Omuzlarımda bir ağırlık hissediyorum birden, bir palto.

Arkama dönüyorum, Warner beni izliyor. Bir çift eldiven uzatıyor.

Alıp yarı donmuş ellerime takıyorum, bir yandan da hâlâ neden bu kötü rüyadan uyanmadım diye düşünüyorum; şimdi birileri omzuma dokunacak ve her şeyin yolunda olduğunu, bunun sadece bir kâbus olduğunu söyleyecek.

Kızgın kepçelerle içim oyuluyor sanki, bütün organlarım gitmiş de öylece bomboş kalakalmışım gibi, böylesi bir hiçliği aklım almıyor bile.

Omega Noktası.

Yok.

Tamamen yok edilmiş.

"JULIETTE! YERE YAT!.."

ON DÖRT

Warner beni itip yere düşürdüğü anda havada kurşunlar vızıldamaya başlıyor.

Kollarıyla beni sarıp siper olmuş durumda, ne tür bir felakete kendimizi soktuk bilmiyorum. Kalbim öyle hızlı atıyor ki Warner'ın kulağıma söylediklerini zor duyuyorum. "İyi misin?" Daha sıkı sarılıyor bana.

Evet anlamında başımı sallamaya çalışıyorum.

"Kıpırdama, yerde kal!" diyor.

Kıpırdamaya niyetim yok zaten ama ona bunu söylemiyorum.

"KIZDAN UZAKLAŞ SENİ AŞAĞILIK BOK ÇUVALI!"

Vücudum kaskatı kesiliyor. O ses... O sesi tanıyorum.

Kar ve toprak karışımı yerde ayak seslerinin yaklaştığını duyuyorum. Warner'ın beni saran kolları biraz gevşiyor, silahına uzandığını anlıyorum.

"Kenji hayır!" diye bağırmaya çalışıyorum ama ağzıma dolan karlar yüzünden sesim boğuluyor.

Kenji, "AYAĞA KALK!" diye haykırıyor. "Kalk, pis korkak!"

Resmen paniğe kapılıyorum.

Warner'ın dudakları kulağıma değiyor. "Geri döneceğim," diye fısıldıyor.

Karşı çıkmak için döndüğüm sırada bedeninin ağırlığı bir anda yok olup gözden kayboluyor.

Alelacele ayağa kalkıp hızla dönüyor ve Kenji'ye bakıyorum.

Yerinde kalakalmış, kafası karışmış bir şekilde çevreyi tarıyor, onu görmekten o kadar mutluyum ki Warner'a ne olduğunu merak bile edemeyeceğim şimdi. Ağlamak üzereyim. Kenji'ye sesleniyorum, sesim çatal çatal ve cılız.

Göz göze geliyoruz.

Koşarak bana yaklaşıp öyle sıkı sarılıyor ki kan dolaşımım duruyor adeta. Nefes nefese, kollarını daha da sıkarak, "*Yemin ederim* seni görmek o kadar güzel ki," diyor.

Kollarına sığınmış öylece duruyorum, öyle şaşkınım ki ne söyleyeceğimi bilmiyorum zaten. Gözyaşlarım sel, gözlerimi sımsıkı kapatıyorum.

Kenji geri çekilip bana bakıyor uzun uzun, yüzünde hem acı hem de mutluluk var. "Buralarda ne halt ediyorsun sen? Öldün sanıyordum."

"Asıl ben seni öldün sanıyordum."

Birden duruyor, yüzündeki gülüş kayboluyor. "Warner ne cehenneme kayboldu?" Gözleri çevreyi tararken soruyor. "Onunla birlikteydin değil mi? Aklımı mı kaybediyorum ben?"

Sakin bir sesle konuşmaya çalışıyorum, amacım gözlerindeki öfkeyi dindirmek. "Dinle, beni buraya Warner getirdi ama çatışmak amacında değil. Omega Noktası'nda

neler olduğunu bana anlattığında ona inanmadım, ispatlamasını istedim..."

Gözlerinde daha önce hiç görmediğim bir nefretle, "Öyle mi?" diye soruyor. "Demek gösteriş yapmak için seni buraya getirdi. Kaç kişiyi öldürdüğünü göstermek için." Kenji beni bırakıyor, sahip olabileceğini bilmediğim bir öfkeyle titriyor. "Burada kaç çocuk vardı söyledi mi sana? Kaç erkek ve kadın katledildi onun yüzünden?" Göğsü hızla inip kalkarak susuyor bir an. "Söyledi mi?" Birden dönüp haykırmaya başlıyor. "MEYDANA ÇIK PİÇ KURUSU!"

"Kenji, *hayır!*"

Kenji çoktan fırlayıp uzakta küçük bir noktaya dönüşmüş bile, Warner'ı aranıyor, bir şeyler yapmam lazım, onu durdurmalıyım ama nasıl...

"Kıpırdama!"

Birden kulağımda Warner'ın fısıltısı, elleri omuzlarımı tutuyor. Dönmek istiyorum, engel oluyor. "Kıpırdama dedim."

"Ne yapı..."

"Şşşt! Kimse beni görmüyor," diyor yavaşça.

"*Ne?*" diye nefesim kesilerek soruyorum. Boynumu çevirip arkama bakmak istiyorum ama kafam çenesine çarpıyor. Görünmeyen çenesine.

"Olamaz. Ona dokunmuyorsun ki..."

"Karşıya bak," diye fısıldıyor. "Görünmez insanlarla konuşuyor olman şu anda başımıza bela getirir."

Başımı önüme çeviriyorum. Kenji yok ortalıkta. "Peki, nasıl?" diye soruyorum. "Nasıl yapabiliyorsun bunu?"

Warner'ın omuz silktiğini hissediyorum. "Senin güçle-

rinle ilgili deneyler yaptığımdan beri kendimi farklı hissediyorum. Başka bir yeteneği ele geçirmenin ne olduğunu artık bildiğim için ne zaman yapabileceğimi de fark edebiliyorum. Mesela şimdi, uzanıp senin gücünün kontrolünü alabileceğimi hissediyorum. Kenji ile de aynısı oldu, hemen yanımda duruyordu, hayatta kalma içgüdüm ağır bastı."

Böyle düşünceler üzerine yoğunlaşmanın hiç sırası olmasa da paniğe kapılmaktan kendimi alamıyorum. Warner'ın bu kadar kolaylıkla özel güçleri ele geçirip, eğitim almadan kullanabilmesi çok tehlikeli.

Benim yeteneklerimi alıp dilediğince kullanabilir. İşte bu çok kötü.

Warner omuzlarımı sıkıyor.

"Ne yapıyorsun?" diye fısıldıyorum.

"Sana özel güç aktarımı yapıp yapamayacağıma bakıyorum, senin de görünmez olmanı sağlamak için, ama işe yaramıyor. Birinden enerjiyi alınca kendim kullanabiliyorum ama paylaşamıyorum anlaşılan. O yetenek serbest kaldığında sahibine geri dönüyor."

Şaşkınlıkla, "Bu kadar bilgiyi hangi arada öğrendin?" diye soruyorum.

"Alıştırma yapıyordum."

"Nasıl? Kimle?" Duralıyorum. *"Ah!"*

"Evet," diyor, "benimle kalman inanılmaz bir şans oldu birçok açıdan." Ellerini omzumdan çekiyor. "Kendi gücünle seni yaralamaktan korktum aslında, yanlışlıkla sana karşı kullanma ihtimalinden çekindim. Ama ilginç bir şekilde birbirimizi eşitliyoruz herhalde, gücünü senden ödünç aldığımda yapabileceğim tek şey onu sana iade etmek."

Nefesim tutulmuş halde duruyorum.

Warner, "Hadi gidelim," diyor. "Kenji, menzilimden çıkıyor, enerjisini bu şekilde daha uzun süre tutamam üzerimde. Buradan uzaklaşmamız gerek."

"Gidemem," diyorum ona, "Kenji'yi bu şekilde yüzüstü bırakamam."

"Beni öldürmeye çalışacak aşkım. Her ne kadar sana farklı davrandıysam da hayatıma kastedenler olduğunda karşılık vermeden duramam. Bu yüzden, eğer onu vurmamı seyretmek istemiyorsan, tavsiyem buradan bir an önce gitmemiz. Geri dönmek için harekete geçtiğini hissediyorum."

"Hayır. Sen gidebilirsin. *Gitmelisin de.* Ama ben burada kalacağım."

Warner kıpırtısız kalakalıyor arkamda. "Ne dedin?"

"Git," diyorum tekrar. "Yerleşkeye geri dönmelisin, ilgilenmen gereken bir sürü iş var. Gitmelisin. Ama ben burada kalmalıyım. Herkese ne olduğunu öğrenmeliyim, ondan sonra bir hareket planı yapacağım."

Hayretini gizlemeye gerek duymadan söyleniyor. "Yani seni burada belirsiz bir süre için bırakmamı istiyorsun?"

"Bilmiyorum," diyorum. "Ama bazı cevaplara ulaşmadan dönmeye niyetim yok. Haklısın, Kenji önce vurup sonra soru soran tiplerden, o yüzden senin için en iyisi uzaklaşmak. Ben onunla konuşup neler olduğunu anlatmaya çalışacağım. Belki birlikte..."

"*Ne?*"

"Bu işte yalnızca ikimiz olmak zorunda değiliz," diyorum. "Sen, babanı öldürüp Yeniden Kuruluş'u yıkmak için bana yardım etmek istediğini söylememiş miydin?"

Yavaşça başıyla onayladığını hissediyorum.

"O halde, yardım teklifini kabul ediyorum," diyorum iç çekerek.

Warner kaskatı kesiliyor. "Teklifimi kabul mü ediyorsun?"

"Evet."

"Ne söylediğinin farkında mısın?"

"Arkasında durmayacağım sözler vermem. Hem, sensiz bu işi başarabileceğimi sanmıyorum."

Derin bir nefes verdiğini hissediyorum, kalp atışları sırtımda.

Israrla devam ediyorum. "Başka kimlerin sağ olduğunu öğrenmem lazım. Birlikte çalışarak daha güçlü oluruz, aynı hedef için zaten mücadelemiz."

"Hayır."

"Tek çıkar yol bu."

Beni kendine döndürerek, "Gitmem lazım, Kenji gelmek üzere," diyor. Elime sert, plastik bir nesne tutuşturuyor. "Bu çağrı cihazını hazır olduğunda çalıştır. Yanında tutarsan seni bulabilirim."

"Ama..."

"Dört saatin var. Eğer bu sürenin sonunda sesin çıkmazsa tehlikede olduğunu varsayarak seni almaya kendim geleceğim." Eli hâlâ elimde, çağrı aletini avcuma bastırıyor. Göremediğin birinin tenine dokunması çok çılgınca bir his. "Anladın mı beni?" diye fısıldıyor.

Nereye bakacağımı bilemeden başımı bir kere sallayarak onaylıyorum.

Sonra birden katılıp kalıyorum sanki, vücudumun her santimi aynı anda hem tutuşup hem donuyor çünkü kısa,

sıcak bir öpücük konduruyor parmaklarıma. Ardından beni bırakıp kayboluyor, başım dönerek sendeliyorum.

Dengemi sağladığım anda tanıdık motor sesini duyuyorum, Warner çoktan tanka binmiş, uzaklaşıyor bile.

Bana da az önce neye söz verdiğimi düşünmek kalıyor.

ON BEŞ

Kenjii, gözleri alev alev bana doğru yürüyor.

"Ne cehenneme kayboldu o? Nereye gittiğini gördün mü?"

Başımı sallayarak uzanıp kolundan tutuyorum, gözlerine bakmaya çalışıyorum. "Kenji, bana bak, konuş benimle. Ne olduğunu anlat, herkes nerede?"

"*Herkes* orada işte," diye patlıyor kolunu hızla çekerek. "Omega Noktası yok oldu, *her şey* bitti." Dizlerinin üstüne çöküyor ardından hıçkırarak öne kapaklanıyor, alnı kara gömülüyor. "Sen de öldün sandım."

"Hayır," diye hıçkırıyorum. "Kenji, olamaz, herkes ölmüş olamaz."

Adam ölemez.

Ölemez.

Lütfen, lütfen *Adam* ölmüş olmasın.

Konuşuyorum, konuştuğumdan eminim ama bütün dünya kan ağlıyor sanki.

Bugün için fazla umut beslemişim.

Kendimi kandırmışım.

Warner'a inanmadım, işlerin bu denli felaketle sonuçlandığına ihtimal vermedim. Ne var ki şimdi gerçeği görmek, Kenji'nin sesindeki ıstırabı duymak, olan bitenlerin korkunç gerçekliği öyle derinden sarsıyor ki beni, adeta kendi mezarıma yuvarlanıyorum.

Dizlerim yere çarpıyor.

Durmadan, "Lütfen," diyorum, "lütfen başkaları da yaşıyor de, Adam sağ olmalı."

Kenji, "Ben burada büyüdüm," diyor, tanıyamadığım acı dolu bir sesle, beni dinlemiyor bile. Eski Kenji'yi istiyorum, her durumda kontrolü eline almayı, bizi yönlendirmeyi bilen Kenji'yi. Bu insanı tanımıyorum.

Bu Kenji benim ödümü koparıyor.

Bir zamanlar Omega Noktası olan kratere bakarak, "Burası benim bütün hayatımdı," diyor hıçkırıklara boğularak. "Tüm o insanlar... Benim *ailemdi*... Tek ailem... Orası..."

Onu sarsmaya çalışarak, "Kenji, lütfen..." diye yalvarıyorum, beni de içine çekmeden bu yastan çıkmalı. Hedef teşkil ettiğimiz bu meydandan uzaklaşmalı, saklanmalıyız ama Kenji'nin bunu umursamadığını fark ediyorum. Tehlikeye atılmak, *savaşmak* istiyor. Ölmek istiyor.

Buna izin veremem.

Birinin durumu hemen kontrol altına alması gerek ve bunu başarabilecek tek kişi, şu anda, benim.

Sesim beklediğimden sert çıkarak, "Ayağa kalk!" diye bağırıyorum. "Derhal ayağa kalkıp kendini tehlikeye atacak davranışlara son vereceksin! Burada güvende olmadığımızı biliyorsun, uzaklaşmamız lazım. Nerede kaldı-

ğını söyle bana." Kolundan tutup asılıyorum ama kıpırdamıyor. "Sana ayağa kalk dedim!" diye haykırıyorum, "Ayağa..."

Birden, tam o anda, Kenji'den çok daha güçlü olduğumu hatırlıyorum, bu düşünce beni gülümsetiyor.

Gözlerimi kapatıp odaklanmaya çalışarak bana öğrettiklerini hatırlamaya çalışıyorum, gücümü nasıl kontrol edeceğimi, ihtiyaç duyduğumda nasıl serbest bırakacağımı. Yıllarımı her şeyi içime atıp gömerek geçirdiğim için, sahip olduğum özelliği dizginleyip kullanabileceğimi hatırlamam zaman alıyor biraz. Ancak bunun farkına vardığım anda da damarlarım coşuyor sanki, öyle yalın, öyle karşı konulmaz bir yetkinlik ki bu, yenilmez olduğumu hissediyorum.

Kenji'yi tuttuğum gibi omzuma alıyorum.

Ben.

Bunu ben yapıyorum.

Elbette Kenji, en yakası açılmadık küfürleri sıralamaya başlıyor. Tepiniyor ama hiç tınmıyorum, kollarım bedenini sakince kavramış durumda, onu ezmemek için gücümü dikkatle belli bir seviyede tutuyorum. Kenji müthiş öfkeli ama küfrediyor olması iyiye işaret, bu halini tanıyorum hiç olmazsa.

Aralıksız sövgüsünü keserek, "Nerede kalıyorsun," diye soruyorumy. "Bir de kendine gel, tamam mı? Şu durumda beni çaresiz bırakarak böyle dağılamazsın."

Bir an susuyor. Sonra yavaşça konuşuyor. "Hey, bakar mısınız, bir arkadaşımı arıyorum, gördünüz mü? Ufak tefek bir kızdı, zırıl zırıl ağlardı durmadan, duygularına gömülü yaşar..."

"Kapa çeneni Kenji!"

"Ah bir dakika, o *sensin!*" diye şaşırmış numarası yaparak dalga geçiyor.

"Nereye gidiyoruz?"

Soruma soruyla karşılık veriyor. "Niye beni indirmiyorsun? Tamam, buradan poponu çok rahat seyrediyorum da..."

Pat diye yere atıyorum onu.

"*Tanrı aşkına* Juliette! Ne *halt* ediyor..."

"Bir de aşağıdan bak manzaraya, nasılmış?" Kollarımı göğsümde kavuşturup tepesine dikiliyorum.

"Senden nefret ediyorum."

"Hadi ayağa kalk, lütfen."

Homurdanarak kalkıp üstünü başını silkeliyor. "Bunu yapmayı nerden öğrendin be?"

Gözlerimi sıkıntıyla devirerek etrafı tarıyorum, görünürde kimse yok. "Bir yerden öğrenmedim."

"Ah tabii," diyor, "Çok mantıklı bu açıklama. Çünkü koca bir adamı çuval gibi sırtına alıp sonra yere atmak herkesin yapabileceği bir şey. Doğal bir hareket yani."

Omuz silkiyorum.

"Ukalaya bak," diye söyleniyor, alaylı bir ıslık eşliğinde.

"Öyle," diyorum, güneşin soğuk ışığından korumak için elimi gözüme siper ederken. "Seninle fazla zaman geçirmek beni bozdu galiba."

Alayla ellerini çırpıyor, "Oooo, prensese bakın hele, ayaküstü komedi yapmaya durmuş şimdi de."

"Ayaktayım da ondan."

"Espri yapıyoruz burada, ukala!"

"Nereye gidiyoruz?" diye bir daha sorup öylesine yü-

rümeye başlıyorum. "Gerçekten bilmek istiyorum bunu."

"Kontrol dışı bölgeye," diyor elimi tutarak, bir anda görünmez oluyoruz. "Düşünebildiğimiz en güvenli yer orasıydı."

"*Biz* derken?"

"Evet, Adam'ın eski mekânı, hatırlıyor musun? Orada ilk defa..."

Zınk diye duruyorum, göğsüm heyecanla inip kalkıyor. Kenji'nin parmaklarını öyle sıkmışım ki kırılmasın diye elini silkerek çekiyor avcumdan, tabii okkalı bir küfür sallamayı ihmal etmeden. Yeniden görünür hale geliyoruz. "Adam yaşıyor mu?" diye soruyorum gözlerine bakarak.

Kenji bana pis pis bakıp acıyla elini ovuşturarak, "Elbette yaşıyor," diye tersleniyor. "İki saattir ne anlatıyorum ben?"

"Ama herkes öldü dedin," diye hıçkırıyorum. "Dedin ki..."

Yüzü kararıyor yeniden. "Herkes öldü, evet, Omega Noktası'nda yüz kişiden fazlası yaşıyordu. Geriye sadece sekiz kişi kaldık."

ON ALTI

Kalbim sıkışarak, "Kim?" diye soruyorum. "Geriye kalanlar kimler?"

Kenji derin derin iç çekip ellerini saçlarında gezdiriyor, gözleri uzak bir noktaya dalmış durumda. "Benden liste mi istiyorsun?" diye soruyor. "Yoksa neler olduğunu mu merak ediyorsun?"

"Her şeyi bilmek istiyorum."

Başını, olur der gibi sallayarak yere bakıyor, bir kar topağını eziyor hırsla. Elimi tutuyor yeniden ve yürümeye başlıyoruz, hiçliğin ortasında iki görünmez çocuk.

Bir müddet yürüdükten sonra nihayet, "Sanırım hayatta olduğumuz için bir şekilde sana teşekkür borçluyuz," deyip konuşmaya başlıyor. "Seni aramaya gitmiş olmasaydık, herkesle birlikte çatışma alanında ölecektik."

Duraklıyor.

"Adam'la ben, senin yokluğunu hemen fark ettik ama çarpışarak ön saflara ulaşana dek geç kaldık. Hemen yirmi adım ötemizde seni tanka bindirdiklerini gördük."

Tekrar başını sallıyor. "Vurulmamaya çalışıyorduk o sırada, bu yüzden ardından koşamadık."

Hikâyeye devam ettikçe sesi daha ciddileşip derinleşiyor.

"Bu yüzden alternatif bir yol izlemeye karar verdik, üsse dek tankı takip edecektik ancak anayollardan kaçınacaktık. Seni oraya götürdüklerini düşünüyorduk. Ancak oraya vardığımızda Castle, Lily, Ian ve Alia'nın çıkmakta olduklarını gördük. Görevlerini başarıyla tamamlamışlar, 45. Mıntıka'ya sızarak Winston ve Brendan'ı kurtarmışlardı. Castle onları bulduğunda ölmek üzerelermiş."

Derin bir nefes alıyor.

"Castle bize, üste duyduklarını aktardı: Omega Noktası'na saldırı planlanmıştı, bütün alanı bombalamak amacındaydılar. Yeterli şiddette bir bombardıman sonucu alanın kendi içine çökeceğini umuyorlardı, böylece hiç kimse kaçamayacak ve yıllardır oluşturduğumuz her şey yok olacaktı."

Kenji'nin gerildiğini hissediyorum. Bir anlığına duraklıyoruz sonra elimden asılarak yürümeye devam etmemi sağlıyor. Soğuk, rüzgâr ve Kenji'nin hikâyesinin devamına karşı dayanıklı olmaya çalışıyorum.

Anlatmaya devam ediyor. "Anlaşılan o ki cephede bazılarına işkence yaparak konuşturmuş ve konumumuzu öğrenmişler, istedikleri bilgiye ulaşınca da o zavallıları öldürmüşler tabii. Fazla zamanımız yoktu, yine de üsse epey yakın olmamızı fırsat bilip ordu tanklarından birini kaçırdım. Hepimiz içine doluşup Omega Noktası'na doğru yola çıktık, vaktinde yetişip herkesi çıkarabilmeyi umuyorduk. Sanırım içten içe bunun işe yaramayacağını

hissediyorduk. Uçaklar geçiyordu tepemizden, bizden öndeydiler."

Aniden gülüyor ama bu gülüş canını acıtıyor sanki.

"Çılgınca bir tesadüf sonucu, bir buçuk kilometre kadar ileride James'e rastladık, kaçmayı başarmış, mevziye ulaşmaya çalışıyormuş. Korkudan altına işemişti zavallı çocuk ama hep geri planda kalmaktan bıktığını söyledi, abisiyle birlikte vuruşmak istiyormuş." Kenji'nin sesi çatallanıyor.

"İşin en delice yanı ne biliyor musun, eğer James bizi dinleyip Omega Noktası'nda kalmış olsa herkesle birlikte ölecekti." Acıyla gülüyor. "İşte hikâye bu. Elimizden gelen hiçbir şey yoktu. Öylece dikilip otuz yıllık emeğimizi bombalamalarını, savaşacak durumda olmayan çocuk ve yaşlıları öldürüp ardından geri kalanları çatışma alanında katletmelerini izledik." Elimi sıkıyor. "Kurtulan birileri daha vardır umuduyla her gün buraya geliyorum, belki bir mucizeye rastlarım eve götürecek diye." Sesi duygusallaşıyor. "Bugün seni buldum işte. Rüya gibi bu."

Parmaklarını hafifçe sıkıp ona doğru sokuluyorum. "İyi olacağız Kenji, seni temin ederim. Yan yana bu beladan kurtulacağız."

Kenji elini avcumdan çekip omzuma sarılıyor ve beni kendine doğru bastırıyor. Yumuşacık bir sesle soruyor. "Ne oldu sana prenses? Değişmişsin?"

"Kötü anlamda mı?"

"Hayır, iyi anlamda," diyerek gülüyor. "Nihayet büyümüşsün sanki."

Kahkaha atıyorum.

"Gülme, ben ciddiyim."

"Bazen değişiklik iyidir, değil mi?" diye soruyorum.

"Öyle. Sanırım öyle." Duraklıyor. "Peki, bana neler olduğunu anlatacak mısın? Çünkü seni son gördüğümde bir ordu tankının arka koltuğuna tıkılıyordun, bu sabahsa duşunu almış, tertemiz, yeni giysiler ve ayakkabılar giymiş halde, üstelik *Warner'ın* yanında karşıma çıkıyorsun." Omzumu bırakıp elimi tutuyor yeniden. "Bu boktan durumun normal olmadığım anlamak için dâhi olmaya gerek yok, değil mi?"

Derin bir nefes alarak konuşmaya hazırlıyorum kendimi. Kenji'yi göremiyor olmak da tuhaf, rüzgârla konuşuyorum hissine kapılıyorum. "Anderson beni vurdu," diyorum.

Kenji duruyor, soluğunun hızlandığını hissedebiliyorum. "*Ne* dedin?"

Beni göremese de başımla onaylıyorum. "Askerler üsse götürmediler beni, doğrudan kontrolsüz bölgedeki evlerden birinde bekleyen Anderson'a teslim ettiler. Galiba gözden uzak olmak istiyordu." Warner'ın annesiyle ilgili kısmı bilerek atlıyorum. Bu kadar mahrem sırları paylaşamam. "Anderson, bacaklarına verdiğim zararın intikamını alma peşindeydi. Bastonla yürüyebiliyordu, onu sakat bırakmıştım. Neler olduğunu anlamama fırsat bırakmadan tabancasını çekip beni vurdu, tam göğsümün ortasından."

"Lanet olsun," diye tıslıyor Kenji.

Biraz duraklayıp anlatmaya devam ediyorum. "Çok net hatırlıyorum her şeyi. Ölmenin nasıl bir his olduğunu, hiç bu kadar acı verici bir deneyim yaşamamıştım. Çığlık atamıyordum çünkü akciğerlerim parçalanmıştı.

kan dolmuştu içlerine. Bilmiyorum, orada öylece nefes almaya çalışarak, bir yandan da hemen ölmek için dua ederek yatıyordum. Bütün o süre içinde düşünebildiğim tek şey hayatımı nasıl da bir korkak olarak, hiçbir yere varamadan geçirdiğimdi. Bir daha yaşama şansını elde etsem bütün o hataları yapmayacağımı hissediyordum, korkmaktan vazgeçip farklı bir insan olacaktım."

Kenji, "Bütün bu düşünceler çok romantik falan ama nasıl oluyor da hayattasın hâlâ?" diye homurdanıyor. "Göğsünden vurulduysan şu anda ölü olman gerekirdi."

Boğazımı temizliyorum cevap vermeden önce. "Ah... Doğru tabii ama... Warner hayatımı kurtardı."

"Saçmalama!"

Gülmemeye çalışarak, "Ciddiyim," diyorum; ardından kızların orada olduğunu, Warner'ın onların gücünü kullanarak beni nasıl iyileştirdiğini anlatıyorum. Anderson'ın tarafından ölmeye terk edildiğimi ancak Warner'ın beni gizlice üsse götürüp orada iyileşene dek herkesten sakladığını. "Ha bu arada," diyorum, "Sonya ve Sara da kesinlikle hayattalar, Anderson onları başkente götürdü, sağaltınan köleleri olarak kullanacak onları. Muhtemelen şimdiye dek, kızların bacağını iyileştirmesini sağlamıştır."

Kenji yürümeyi bırakıp omuzlarımdan tutuyor. "Tamam, dur biraz, bunca bilgiyi bir anda veriyorsun, başım döndü. Şimdi *her şeyi* tekrar baştan anlat ve hiçbir detayı atlama." Sesi heyecandan tizleşmiş durumda. "Neler oluyor bu lanet olası yerde bilmek istiyorum. Kızlar sağ mı? Warner onların gücünü kullanıp seni iyileştirdi ne demek? Bu nasıl mümkün olabilir?"

Ona anlatıyorum.

Son olarak da hep itiraf etmek istediklerimi söylüyorum, Warner'ın özel gücünü, Kenji'nin o gece yemek odasının dışında yaralanmasının gerçek nedenini. Warner'ın gücüyle neler yapabildiğinden haberi olmadığını ekliyorum, bir de herkes revirdeyken tünelde benim üzerimde deneme yapmasına nasıl izin verdiğimi. Yeri delerek nasıl kaçtığımızı...

Kenji hayretle fısıldıyor. "Vay canına! Demek o pislik beni öldürmeye çalıştı."

"Kasten değil," diye düzeltiyorum.

Kısık sesle bir küfür savuruyor.

O gece Warner'ın gizlice odama gelişinden hiç bahsetmiyorum ama Kenji'ye onun nasıl kaçtığını, Anderson'ın beni vurmadan önce, Warner'ın gelmesini beklediğini anlatıyorum. Oğlunun bana karşı hislerini bildiğini, bu yüzden onu cezalandırmak isteyişini.

"Dur, dur," diye sözümü kesiyor Kenji. "Ne demek Warner'ın sana karşı *hislerinden* haberdar olmak? *Hepimiz* biliyorduk herifin amacını, seni silah olarak kullanmak istiyordu işte. Sanki çok acayip bir bilgiymiş gibi. Hem babası bu durumdan memnun olmalıydı aslında?"

Kaskatı kesiliyorum.

Bu kısmın sır olduğunu unutmuşum. Warner'la ilişkimin boyutları hakkında kimseye açık vermeyecektim oysa. Adam, her zaman onun bana karşı profesyonelliğin ötesinde bir ilgi hissettiğinden şüphelenmişti ama ben kimseye Warner'la geçirdiğimiz o yakın anlardan ya da bana söylediklerinden bahsetmemiştim.

Zorlukla yutkunuyorum.

Kenji, ciddi bir ses tonuyla beni uyarıyor. "Juliette, artık bu kirli sırları saklayamazsm daha fazla. Bana neler olup bittiğini anlatmak zorundasın."

Başım dönüyor.

"*Juliette!*"

"Bana âşık," diye fısıldıyorum. Bunu kendime bile yüksek sesle itiraf etmemiştim bugüne kadar. Görmezden gelip saklarsam belki yok olur ve Adam öğrenmez diye ummuştum.

"Sana... *Ne?*"

Derin bir nefes alıyorum. Birden çok bitkin hissediyorum kendimi.

Kenji, "Lütfen bana espri yaptığını söyle," diyor.

Başımı sallıyorum beni göremediğini unutarak.

"Vay canına!"

"Kenji, ben..."

"Bu çok acayip. Çok çok acayip. Warner'ın deli olduğunu düşünmüştüm her zaman ama şimdi bundan eminim."

Gözlerim şaşkınlıkla açılıyor, gülmeye başlıyorum. Kenji'nin omzunu şakayla itiyorum.

Kenji yine hayretle gülüyor, eğleniyor gibi durumdan. Derin bir nefes alıyor. "Peki, nasıl anladın sana âşık olduğunu?"

"Ne demek istediğini anlamadım."

"Yani diyorum ki ne yaptınız, yemeğe filan mı çıktınız? Sana çikolatalar alıp boktan şiirler mi yazdı? Warner pek öyle sevgi insanına benzemiyor, biliyorsun sen de."

"Ah, yok canım, öyle durumlar olmadı." Yanağımı ısırıyorum.

"Ne oldu peki?"

"Bana... Bana kendisi söyledi."

Kenji aniden öyle bir duruyor ki neredeyse takılıp düşeceğim. "Bunu yapmış olamaz"

Ne demem gerektiğini bilmiyorum.

"Yani, hakikaten bu sözleri söyledi mi? Yüzüne karşı ha? Böyle, gözlerine bakarken?"

"Evet."

"O zaman... Dur bir dakika, dur, dur... O sana seni sevdiğini söyledi, peki sen ne dedin?" Kenji şaşkın tavrını sürdürüyor. "Sağ ol mu denir böyle bir durumda?"

"Hayır." İçim kasılıyor, bana bunu ilk söylediğinde Warner'ı vurduğumu hatırlıyorum. "Yani, demedim... aslında... Aman Kenji, bilmiyorum işte, zaten benim için çok tuhaf bu, hâlâ ne düşünmem gerektiğine bile karar veremedim." Sesim fısıltıya dönüşüyor. "Warner aslında çok... yoğun..." Birçok duygu içimi dolduruyor, hepsi birbiriyle çarpışıp aklımı zorluyor.

Bedenimde gezinen dudakları. Yerdeki pantolonum. Eklemlerimi tutmaz kılan telaşlı itirafları.

Gözlerimi sımsıkı kapatıyorum, sıcak basıyor, başım dönüyor.

Kenji'nin homurdanışı beni içinde bulunduğum duygu sarmalından çekip çıkarıyor. "Onu tanımlamanın bir yolu da bu gerçekten." İç geçirerek soruyor, "Kent'le kardeş olduklarını hâlâ bilmiyor demek."

"Hayır," diyorum, az önceki sarhoşluğumdan eser kalmayarak.

Kardeşler.

Birbirinden nefret eden, birbirlerini göz kırpmadan öldürebilecek kardeşler. Ve ben ikisinin arasındayım.

Tanrım, hayatıma ne yaptın?

"Bu delikanlıların ikisi de sana dokunabiliyor öyleyse."

"Evet. Ama tam değil aslında." Açıklamaya çalışıyorum. "Adam aslında bana tam olarak dokunamıyor. Yani bir çeşit..." Susuyorum bir an. "Çok karmaşık. Benim enerjimi dengeleyebilmek için kendi gücünü eğitmesi lazım. ama Warner..." Görünmeyen ayaklarıma bakarak başımı sallıyorum, "O bana hiç sorunsuz dokunabiliyor. Gücüm ona etki etmiyor, alıp soğuruyor tamamen."

"Kahretsin," diyor Kenji. "Lanet, lanet, lanet olsun. Bu çok boktan bir durum."

"Biliyorum."

"Peki, şimdi sen bana Warner'ın senin hayatını kurtardığını söylüyorsun. Yani kızlara seni iyileştirmeleri için yalvardı, öyle mi? Sonra da seni odasında saklayıp, iyileşene dek hastabakıcılık etti. Besledi, kıyafetler getirdi ve yatağında yatmana izin verdi."

"Evet."

"Demek öyle. Buna inanmak çok zor."

Sabırsızlıkla iç geçirerek, "Biliyorum," diyorum. "Ama düşündüğünüz gibi biri değil. Çılgın olduğu izlenimini verse de aslında..."

"Vay vay vay, şuna da bakın hele! Şimdi de onu mu *savunuyorsun?*" Kenji'nin sesi hayret dolu. "Seni zindana atıp, *köle* askeri olarak kullanmak isteyen adamdan söz ediyoruz değil mi burada?"

Başımı sallıyorum, Warner'ın bana anlattıklarını keşke naif, kolayca kandırılan bir geri zekâlı gibi görünmeden aktarabilsem. "Beni aslında silah gibi kullanmadı," demeye çalışıyorum.

Kenji alaylı bir kahkaha atıyor. "Tanrı aşkına! Onun dediklerine inanıyorsun değil mi? Bütün o *boktan* masalları yedin yani?"

"Kenji, onu tanımıyorsun, haksızlık etme..."

"Aman Tanrım!" diye gülüyor yeniden, "Karşımda durup, beni savaşa çeken bu adamı tanımadığımı söylüyorsun bana ciddi ciddi, öyle mi? O benim komutanımdı kızım, kim olduğunu çok iyi biliyorum, merak etme!"

"Seninle tartışmaya girmeye niyetim yok, tamam mı? Beni anlamanı beklemiyorum."

Kenji hırsla gülerek söyleniyor. "Komediye bak! Hiç kafan basmıyor, değil mi?"

"Neye?"

Birden kırkıdamaya başlıyor, "*Of*, Kent şimdi zıvanadan çıkacak"

"Bekle... Ne? Adam'ın bununla ne ilgisi var?"

"Bana Adam'la ilgili tek bir soru sormadın hâlâ, farkındasın değil mi?" Duraklıyor. "Yani, bize olanlarla ilgili daha demin sana bir sürü bilgi verdim ve sen sadece, ah, süper hikâye, sağ ol havasındasın. Adam yaralandı mı diye telaşa bile kapılmadın. Ona neler olduğunu, şu andaki durumunu, seni öldü sandığı için hissettiklerini, hiçbirini sormadın."

Birden midem bulanıyor ve duruyorum. Suçluluktan öleceğim sanki.

Kenji ise devam ediyor. "Bir de karşımda durmuş *Warner'i* savunuyorsun bana. *Adam'i öldürmeye* çalışan herifi. Üstelik de sanki senin arkadaşın ya da başka bir şeyinmiş gibi. Yanlış anlaşılmış zavallı, basit bir adam, öyle mi? Gezegendeki herkes onun hakkında yanılıyor tabii, çünkü hepimiz

önyargılı, haset dolu pislikleriz, o bu kadar yakışıklı diye kıskançlığımızdan ne yapacağımızı şaşırıyoruz."

Utançtan derim kavruluyor sanki.

"Ben aptal değilim Kenji. Söylediklerimin arkasında tutarlı nedenler var."

"Tabii tabii öyledir. Oysa bana sorarsan, senin ağzından çıkanları kulağın duymuyor."

"Her neyse."

"Bana *her neyse* deme sakın!"

"*Her neyse!*"

"Aman Tanrım!" diyor Kenji havaya. "Sanırım bu kız kıçına koca bir tekme istiyor."

"On tane kıçım olsa birine bile tekme atamazsın sen"

Kenji kahkaha atıyor. "Var mısın iddiasına?"

"Bu uyarıydı sana."

"Vay, şimdi de beni tehdit, ha? Sulugöz ufaklık büyümüş de tehditler savururmuş."

"Kapa çeneni Kenji."

Mızmız bir sesle beni taklit ederek alay ediyor. "*Kapa çeneni Kenji.*"

Durumdan son derece rahatsızım, konuyu değiştirmek için soruyorum. "Daha ne kadar yolumuz var?"

"Az kaldı," diye tersleniyor.

Bir süre ikimizden de ses çıkmıyor.

"Neden bu kadar yolu yürüdün?" diye soruyorum dayanamayıp. "Tank çaldığını söylemiştin?"

Az önceki tartışmamız şu an için unutulmuşa benziyor. Kenji iç çekerek yanıtlıyor. "Evet, aslına bakarsan iki tankımız var. Kent, ilk kaçtığınızda da bir tane çaldığını söyledi, garajında duruyormuş."

Tabii ya. Nasıl unuttum?

Kenji devam ediyor. "Ama ben yürümeyi seviyorum. Kimsenin beni görmesi endişem yok, üstelik yaya olarak gidersem diğer türlü fark edemeyeceğim şeyleri görürüm umudundayım hep." Sesi gerginleşiyor, "Bizden birilerinin, bir yerlerde saklandığını ümit etmekten vazgeçmedim hâlâ."

Ona sokularak elini sıkarken fısıldıyorum. "Ben de."

ON YEDİ

Adam'ın eski evi aynen hatırladığım gibi duruyor.

Kenji ile birlikte bodrum kattaki garajdan gizlice içeri girip merdivenlerden üst katlara çıkıyoruz. Öyle gerginim ki konuşamıyorum bile. İki kez arkadaşlarımın ölümü nedeniyle yas tuttum bu yüzden şimdi hâlâ bu olup bitene inanmıyorum. Olamaz bu. Ama olmalı. Olmalı.

Adam'ı göreceğim.

Adam'ın yüzünü göreceğim.

Gerçekten hem de rüya ya da hayal değil.

Kenji bu arada anlatıyor. "O ilk sefer, bizi ararlarken girişi patlatarak açtılar, bu yüzden demir kapı eğildi biraz ve sıkıştı, kapalı tutmak için mobilyalarla destek yapıp kapalı kalmasını sağladık. İçeri girmek için hayli zorlanacaklar geldiklerinde. Onun dışında bu köhne ev bizim sığınağımız oldu. Kent'in dolapları hâlâ yiyecek dolu, su tesisatı da çalışıyor çünkü yıllık ödemiş ücreti. Kısacası, oldukça şanslıyız."

Ağzımı açmaya korkarak yalnızca başımla onaylıyorum duyduklarımı. Sabah içtiğim kahve birden midemi

bulandırmaya başladı, elim ayağım titriyor.

Adam.

Adam'ı göreceğim birazdan.

Kenji kapıyı yumrukluyor. "Açın, benim."

Bir dakikalığına, yalnızca ağır eşyaların hareketlerini duyuyorum, ahşap mobilyalar çatırdıyor, metal sürtünme sesleri ve birkaç ağır darbe. Çerçeve sarsılırken merakla izliyorum, diğer taraftan biri asılıp vurarak kapıyı açmaya çalışıyor.

Ve açıyor. Yavaşça. Ellerimi birbirine kenetleyerek ayakta durmaya çalışıyorum.

Winston orada durmuş, ağzı hayretle bir karış açık bana bakıyor.

"Şuna bak!" diyor sonra ve bantla tutturulmuş gözlüklerini çıkararak gözlerini kırpıştırıyor. Yüzü yara bere içinde, morarmış, altdudağı yarılıp şişmiş. Sol eli bandajlı.

Çekingence gülümsüyorum ona.

Winston, Kenji'yi gömleğinden tuttuğu gibi içeri çekip sertçe soruyor, gözleri hâlâ bende. "Yine mi halüsinasyon görüyorum? *Kahretsin!*" Kenji'nin konuşmasına bile fırsat vermeden söyleniyor. "Beyin sarsıntısı geçirmenin böyle boktan bir şey olduğunu bilseydim, ilk fırsatta kendimi suratımın ortasından vurup gebertirdim."

Kenji gülerek sözünü kesiyor. "Halüsinasyon değil, bırak da içeri girelim."

Winston, fal taşı gibi açılmış gözlerini benden ayırmadan birkaç adım geri çekiliyor. Eşikten geçtiğim anda başka bir dünyaya düşüyorum sanki, bir sürü anı zihnimi dolduruyor. Burası Adam'ın evi, ilk sığınağım. Kendimi güvende hissettiğim ilk yer.

Şimdi insanla dolu içerisi, bu kadarcık daire, böyle kocaman insanlara dar geliyor. Castle, Brendan, Lily, Ian, Alia ve James, hepsi donmuş halde, inanmaz gözlerle bana bakıyorlar. Tam ağzımı açıp sağ kalan bu yaralı bereli dostlarımla konuşacağım sırada Adam, eskiden James'e ait olduğunu bildiğim küçük odadan çıkıyor. Elinde tuttuğu bir nesneye odaklanmış, odadaki havanın değiştiğini fark etmiyor önce.

Sonra başını kaldırıyor.

Dudakları konuşmak için aralandığı anda elindeki eşya yere düşüp bin bir parçaya ayrılıyor, ses bir anda herkesi kendine getiriyor.

Adam, göğsü heyecanla inip kalkarak bana bakıyor öylece, yüzünde bir sürü duygunun karmaşasını görebiliyorum. Yarı dehşete kapılmış yarı umutlu gibi görünüyor. Belki umutlanmaktan korkuyor.

İlk sözü benim söylemem gerektiğini biliyorum ama ne diyeceğim hakkında en ufak bir fikrim yok.

Kenji kocaman bir sırıtışla yanıma gelip kolunu omzuma atıyor ve sıkıca kendine çekiyor beni. "Bakın ne buldum!"

Adam odada ilerlemeye başlıyor, çok garip, sanki ağır çekimdeyiz, bir şekilde gerçeğin içinde değiliz. Gözlerinde öyle bir ıstırap var ki mideme yumruk yemiş gibi oluyorum.

Sonra önümde bitiyor, elleri, gerçek olup olmadığımı anlamak istercesine vücudumda dolaşıyor, hâlâ tek parça mıyım diye kontrol eder gibi. Ellerini saçlarımdan geçiriyor, yüzümü, hatlarımı ezberlercesine derin ve ısrarla bana bakıyor. Birden bir hayalet ya da kâbus olmadığıma

karar verip öyle hızla ve sıkı sarılıyor ki nefesim kesiliyor.

"Juliette," diye fısıldıyor.

Kalbinin gümbürtüsünü duyuyorum, kolları sımsıkı bedenime dolanmış halde, kucağında eriyip gidiyorum, o tanıdık sıcaklığı, kokusu, teni, mutluluktan başımı döndürüyor. Ellerim kendiliğinden sırtına uzanıyor, sımsıkı sarılıyorum. Geriye çekilip gözlerime baktığı ana dek, gözümden sel gibi akan gözyaşlarını fark etmiyorum bile. Ağlamamamı, her şeyin yoluna gireceğini söylüyor. Bu doğru değil, biliyorum ama duymak yine de güzel.

Yeniden yüzümü inceliyor, elleri başımı dikkatle kavramış durumda, tenime değmemeye dikkat ediyor. Bunu anımsamak yüreğimi acıyla dolduruyor. "Burada olduğuna inanmıyorum," diyor sesi çatallanarak, "Bunun gerçek olduğuna inanamıyorum."

Kenji boğazını temizleyerek lafa karışıyor. "Hey, çocuklar, şu cinsellik dolu sevginiz ufaklıkların midesini kaldırıyor olmalı."

James çok alınmış bir sesle, "Ben *ufaklık* değilim," diye tersleniyor. "Hiç de iğrenç değil ayrıca."

Kenji hızla ona dönerek, "Ne yani bütün şu soluk alıp vermeler rahatsız edici değil mi?" diye sorup eliyle şöylece bizi gösteriyor.

Refleks olarak Adam'dan uzaklaşıyorum.

James aksi bir tavırla kollarını kavuşturuyor. "Hayır, ben rahatsız olmuyorum. Ya sen?"

"Benim genel tepkim tiksinmek şeklinde, yani evet."

"İddiaya varım, kendin onların yerinde olsan böyle demezdin."

Uzun bir sessizlik. Nihayet Kenji cevap veriyor. "Hak-

lısın. Belki de şu boktan mıntıkada bana bir hanımefendi bulmanız lazım. On sekizle otuz beş yaş arası herkes kabulüm." James'i işaret ederek, "Hadi o vakit, iş başına," diyor.

James bu meydan okumayı fena halde ciddiye almış görünüyor, başını birkaç kez sallayarak soruyor. "Pekâlâ. Alia'ya ne dersin? Lily?" Odadaki iki kadını işaret ediyor hemen.

Kenji yanıtlamadan önce birkaç kez ağzını açıp kapıyor, sonra, "Oooo, peki, ufaklık, sağ ol ama olmaz. Onlar benim kız kardeşlerim gibi," diyor.

Lily, "İyi sıyrıldın," diyor Kenji'ye, onu ilk kez konuşurken görüyorum. "Bahse varım, bütün kadınlara kardeş gözüyle baktığını iddia ediyorsundur, hoş, onlar da zaten senin kıllı kıçın için yatağının yanında sırada beklemiyorlar."

"Terbiyesiz!" diyor Kenji, kollarını göğsünde kavuşturarak.

James kahkahalarla gülüyor.

Kenji ona dönüp, "Zavallı Kenji'nin nelerle uğraştığını görüyor musun işte? Kimse beni sevmesin, hep ben verici olayım ama hiç karşılık bulamayayım. Kıymetimi bilecek bir kadın istiyorum," deyip eliyle vücuduna işaret ediyor. James'i eğlendirmek için abartılı bir soytarılık yaptığı belli, herkesten bunun için takdir gördüğü de. Bu daracık alanda, insanları güldürebilen tek kişi o, belki de sırf bunun için her gün ta oralara dek yalnız yürüyor. Kimseye komiklik yapmak zorunda kalmadan yas tutabilmek için.

Kenji'nin dayanacak gücü kalmasa da arkadaşları için kendini toparlama çabası kalbimi durduracak gibi oluyor

bir an. Bugün, nasıl da acıyla kıvranıp dağılacak hale geldiğini gördüm ve bu beni gereğinden fazla şaşırttı.

Adam omzumu sıkınca ona dönüyorum. Gözleri acı ve neşeyle dolu, yumuşak ama hazin bir gülümseme beliriyor yüzünde.

Ve şu anda hissedebileceğim tüm duygular dururken suçlulukla eziliyorum.

Odadaki herkes kendine özel duygusal yüklerini taşıyor gibi. Kısacık süren neşeli anlar, şakalar biter bitmez ıstırap çöküyor yine ortama. Kaybedilen onca can için ben de yas tutmalıyım ama bunu nasıl yapabileceğimi bilmiyorum. Hepsi bana yabancıydı. Sonya ve Sara ile yeni yeni ısınmaya başlamıştık.

Çevreme baktığımda yalnızca benim böyle hissettiğimi anlıyorum. Dostlarımın yüzünde, kayıplara duyulan acıyla belirginleşmiş çizgiler dolu. Hüzün, elbise kıvrımlarından alnlarına dek her yerlerine sinmiş. Zihnimin gerisinde bir yer beni eleştiriyor, onlar gibi hissetmem gerektiğini söylüyor, onlar kadar yenik olmamı.

Ama değilim.

Bir daha o eski kız olmayacağım.

Kendimden dehşete düşerek yıllarımı harcadım. Şüphe ve korku ikilisi, içimde kaleler, surlar inşa ettiler, üzerimde hâkimiyet kurdular, irademi korkak fısıltılara çevirdiler. Direnmeye, itaatsizlik etmeye ürken zavallı bir piyona döndürdüler beni.

Kendi zihnime prangalanmış bir mahkûmdum.

Sonunda, en sonunda, özgür kalmayı öğrendim.

Kayıplarımız için üzgünüm. Dehşet içindeyim hatta ama aynı zamanda heyecanlı ve sabırsızım. Sonya

ve Sara hâlâ sağ ama hayatları Anderson'ın iki dudağı arasında. Yardımımıza ihtiyaçları var. Bir şeyler yapmak için bu kadar güçlü bir kararlılık içindeyken hüzünlü olmayı beceremiyorum.

Artık korkudan korkmuyorum ve beni yönetmesine izin vermeyeceğim.

Korku, benden korkmayı öğrenecek.

ON SEKİZ

Adam beni koltuğa doğru götürmek için hamle yapınca Kenji araya giriyor. "Söz veriyorum, sizi rahat bırakacağız hasret gidermeniz için," diyor. "Ama şu anda hepimizin hızlıca hal hatır faslını bitirip Juliette'e kulak vermemiz gerek, söyleyecekleri var."

Adam bir Kenji'ye bir bana bakarak, "Neler oluyor?" diye soruyor merakla.

Ben de Kenji'ye dönüyorum. "Neden bahsediyorsun?"

Önce şöyle bir gözlerini deviriyor ardından bakışlarını kaçırarak, "Kent, otursan iyi olur," diyor.

Adam, merakına yenilip üç-beş santim geri çekilince Kenji kolumdan tuttuğu gibi odanın ortasına dikiyor beni. Pantolonumun cebinden her an tavşan çıkarmamı bekler gibi ısrarla bakan gözlerin önünde kalakalıyorum. "Kenji, ne..."

Kenji lafımı keserek köşede oturan zayıf, sarışın kıza, "Alia, Juliette'i hatırlıyorsun, değil mi?" diye soruyor. Kız, nedensiz yere mahcubiyetle kızararak başını çevirmeden

önce bana gülümsüyor. Onu hatırlıyorum, eldivenlerimin üzerine taktığım özel muştayı tasarlamıştı. Daha önce pek dikkatimi çekmemiş, çünkü adeta görünmez olmaya çalışan biri. Kahverengi, yumuşak bakışlı gözleriyle tatlı bir kız, tasarımcılığı da olağanüstü. Bu yeteneği nasıl kazandığını merak ediyorum bir an.

"Lily, sen kesinlikle hatırlıyorsundur Juliette'i," diyerek diğer kıza dönüyor Kenji. Kıvırcık kahverengi saçları yüzüne dökülmüş kız, şakadan bir asker selamı çakarak gülüyor ve, "Seni yeniden görmek güzel," diyor. "Ayrıca ölmediğin için teşekkürler, buradaki tek kız olmak berbat bir şey."

Alia'nın sarı kafası bir anlığına kalkıyor sonra yine kendi içine gömülüyor.

Lily fazla da mahcup olmadan düzeltiyor lafını, "Affedersin, yani tek *konuşan* kız olmak diyecektim." Bana dönüyor. "Lütfen konuşabildiğini söyle."

"Ah, hem ne konuşmak, sıkı da küfreder üstelik," diyor Kenji.

"Ben küfret..."

Yine lafımı kesip devam ediyor. "Brendan, Winston." Kenji koltukta oturan iki delikanlıyı gösteriyor. "Bu ikisini tanıştırmama gerek yok ama gördüğün gibi biraz değişik görünüyorlar artık. Sadist piç kuruları tarafından tutsak edilince başına neler geleceğinin yürüyen ispatları." Elini sallıyor onlara doğru, yüzünde acı bir gülümseme. "Antilopa döndü suratları, ama bu sayede ben bile yakışıklı görünüyorum, o yüzden işime geliyor bu durum."

Winston, odaklanamayan gözlerini birkaç kere kırpıştırarak elini yüzüme doğru uzatıyor. "Seni severim ben.

Ölmediğin iyi olmuş gerçekten."

Brendan eliyle onun omzuna vurarak, "Ben de sana katılıyorum ahbap!" diyor, gülümseyerek. Gözleri hâlâ o soluk mavi, saçları da neredeyse beyaza çalan sarı. Sağ şakağından çenesine uzanan derin bir yara izi var, daha kabuğu düşmemiş bile. Başka ne yaraları var, diye düşünüyorum. Anderson ona ve Winston'a daha ne eziyetler etti? İçimi mide bulantısına benzer bir duygu kaplıyor, gözlerimi sımsıkı kapatarak geçmesini sağlıyorum.

Brendan, beni her zaman şaşırtan o İngiliz aksanıyla, "Seni yeniden görmek güzel," diyor o sırada. "Daha elimiz yüzümüz düzgün karşılamak isterdik seni."

Gülümsüyorum. "İkinizin de iyi olduğunu görmek yeterince mutluluk verici zaten."

Kenji şimdi de koltuğun kolçağına oturmuş uzun boylu adamı işaret ediyor. "Ian." Depolara düzenlediğimiz baskında benim ekibimdeydi Ian, en önemlisi Anderson'ın adamlarınca kaçırılan dört kişiden biriydi. O, Winston, Brendan ve Emory adında biri daha. Ian ile Emory'yi bir süre sonra kurtarabilmiştik ama Brendan'la Winston'a ulaşamamıştık. Kenji'nin dediklerini hatırlıyorum. Ian ve Emory öyle kötü haldelermiş ki kızların iyileştirici gücüne rağmen toparlanabilmeleri çok uzun sürmüş. Ian, şu anda normal görünüyor ama kimbilir ne korkunç şeyler yaşamıştır. Emory de görünmüyor ortalıkta.

Zorlukla Ian'a gülümsüyorum.

Karşılık vermiyor.

Herhangi bir girizgâh yapmadan doğrudan soruyor. "Nasıl sağ kaldın sen? Pek öyle dayak yemiş bir halin de yok, kusura bakma da sana güvenmiyorum bu yüzden."

Adam tam karşı çıkacakken Kenji onu durdurup, "Oraya da geleceğiz şimdi," diyor. "Makul bir açıklaması var, merak etmeyin. Ben detayları öğrendim." Ian'a sert bir bakış fırlatıyor ama Ian'ın pek umursadığı söylenemez, bir kaşı havada hâlâ ısrarla bana bakıyor.

Başımı hafifçe yana eğip onu kafamda tartıyorum.

Kenji gözümün önünde parmaklarını şıklatarak, "Prenses, odaklan," diyor. "Ben sıkılmaya başladım bile bu fasıldan." Odaya göz gezdirip atladığı kimse var mı diye kontrol ediyor. Bakışları, on yaşındaki tek arkadaşım olan James'e takılıyor. "James? Juliette'e söylemek istediğin bir şey var mı?"

James sapsarı saçlarının çerçevelediği yüzündeki pırıl pırıl mavi gözleriyle yüzüme bakıyor. "Ben öldüğünü hiç düşünmedim," diyor omuz silkerek.

Kenji gülüyor. "Sahi mi?"

James eliyle kafasını tıklatıyor. "Hissediyordum."

"Ah, tamam o zaman," diyor Kenji sırıtarak. "Hadi başlayalım."

"Peki ya Castle..." diyecek oluyorum ki Kenji'nin gözlerinde bir an yanıp sönen telaş beni susturuyor.

Castle'a bakıyorum, geldiğimden beri yüzünü incelememişim.

Gözleri dalgın, kaşlarını çatmış, ellerini de kucağında sımsıkı kenetlemiş, kendisiyle bitmez tükenmez bir tartışma içindeymiş gibi dudakları kıpırdıyor. Her zamanki düzgün atkuyruğundan eser yok, saçları darmadağın gözlerinin önüne dökülmüş. Tıraş olmamış, üstelik çamurlarda debelenmiş gibi bir hali var, sanki o sandalyeden kalkmamış ne zamandır.

O zaman içimizden en fazla Castle'ın zarar gördüğünü anlıyorum.

Omega Noktası onun hayatıydı; her tuğlada, her köşeden yankılanan seste hayalleri vardı. Bir gecede hepsini kaybetti tabii, umutlarını, geleceğe dair düşlerini, dişiyle tırnağıyla yarattığı bir topluluğu. Tek ailesini.

Hepsini kaybetti.

Adam'ın yanı başımdaki fısıltısıyla irkiliyorum. "Çok ağır günler geçirdi. Castle bir süredir bu halde."

Yüreğim sızlıyor.

Kenji'yle göz göze gelip bakışlarımla özür dilemek, onu anladığımı göstermek istiyorum ama bana bakmıyor. Kendini toparlaması için birkaç dakika geçmesi gerekiyor, onun için bütün bunların ne kadar zor olduğunu idrak ediyorum birden. Mesele sadece Omega Noktası değil. Heba olan emekler, kaybedilen insanlar da değil.

Onu en çok yıkan Castle'ın hali.

En yakın dostu, sırdaşı, baba gibi bellediği Castle gitmiş, yerine ruh gibi bir adam kalmış.

Kenji'nin ıstırabıyla kalbim paramparça oluyor, yapabileceğim bir şeyler olmasını ne çok isterdim. Olan biteni düzeltmeyi... O an, kendime söz veriyorum, bunu başaracağım.

Elimden geleni yapıp başaracağım.

Kenji, gergin bir nefes almadan önce başını birkaç kez sallıyor, ardından ellerini çırparak," Haydi bakalım millet," diyor. "Herkes iyi mi? Üşüyen yok değil mi? Nasılız? İyi mi? Güzel..." Tekrar başını sallıyor. "Şimdi size dostumuz Juliette'in göğsünden vurulma hikâyesini anlatacağım."

ON DOKUZ

Herkesin ağzı şaşkınlıktan bir karış açık.

Kenji, ona anlattığım tüm detayları aktardı az önce, Warner'ın bana âşık olduğunu söylediği kısımları özenle atladı, bunun için ona teşekkür borçluyum. Adam'a artık birlikte olmamamız gerektiğini söylemiştim zaten ama aramızdaki meseleler hâlâ taze ve çözüme ulaşmamış durumda. Onu korumak için ondan uzak durmaya ve hayatıma devam etmeye çalıştım ardından, onu farklı farklı şekillerde kaybediş acısını yaşayıp yasını tuttum, şu anda ne hissedeceğimi bile bilmiyorum.

Ayrıca onun benimle ilgili düşünceleri neler, hiçbir fikrim yok.

Adam'la konuşmamız gereken tonlarca mesele var, Warner bunlardan biri olsun istemiyorum. Warner'la kardeş olduklarını öğrendiğinden beri zaten aramızda gerginlik yaratan bir konu oldu bu hep, şu anda, daha yeni dönmüşken, tartışma havasında değilim.

Ama tabii bu kadar kolay kurtulmam mümkün olmayacak gibi görünüyor.

Lily, şaşkınlık ve tiksinti dolu bir sesle, "*Warner* mı hayatını kurtardı?" diye soruyor. Alia bile dikkat kesilmiş, gözleri yüzüme çakılı cevap bekliyor. Lily devam ediyor. "Ne halt etmeye böyle bir iyilik yaptı ki?"

Ian lafa dalıyor, "Şimdi onu boş ver ahbap, asıl şunu konuşalım. Warner bizim güçlerimizi alabiliyorsa nasıl başa çıkacağız onunla?"

Winston, "Senin özel güçlerin olmadığına göre endişelenmen gereksiz," diyor.

Ian, boynunda kızgınlık belirtisi bir kırmızılık peydahlanırken tersleniyor. "Ne demek istediğimi biliyorsun. onun gibi bir psikopatın böyle güçlere sahip olması çok tehlikeli. Beni korkutuyor."

"O psikopat değil..." diyecek oluyorum ama odada kopuveren tartışma ortamında sesim gürültüye gidiyor.

"Bu ne demek ki zaten..."

"...çok tehlikeli..."

"Yani Sonya ve Sara hâlâ *sağ*..."

"...görmüş mü Anderson'ı gerçekten? Neye benziyormuş?"

"İyi de neden..."

"...tamam da konu o değil..."

Adam dayanamayıp, "Susun bir dakika!" diye bağırıyor. "Şu anda o herif hangi cehennemde?" Bana dönüp gözlerime bakıyor. "Warner'm seni olanları göstermek amacıyla Omega Noktası'na getirdiğini söyledin ama Kenji ortaya çıkar çıkmaz gözden kaybolmuş." Biraz duraklıyor. "Doğru mu?"

Başımla onaylıyorum.

"Peki ne? Bitti mi işi yani, öylece çekip gitti mi?" Odadaki

herkese tek tek bakıyor. "Millet, içimizden en az birinin sağ olduğunu biliyor şimdi. Gidip takviye getirecek ve hepimizi temizleyecek..." Birden duruyor. "Kahretsin!" diye mırıldanıyor, ardından yüksek sesle küfrediyor. "Lanet olsun!"

Herkes dehşet işinde donakalıyor.

Telaşla, "Hayır," diyorum ellerimi kaldırarak. "Öyle bir şey yapmayacak..."

Sekiz çift göz bana dönüyor.

"Sizi öldürmek gibi bir niyeti yok arkadaşlar. Yeniden Kuruluş'a inanmıyor bile. Babasından nefret edi..."

Adam şoka uğramış bir halde sözümü kesiyor. "Sen ne diyorsun? Warner, acımasız *hayvanın* teki."

Sakinleşmek için derin bir nefes alıyorum. Warner'ı ne kadar az tanıdıklarını, onun bakış açısını bilmediklerini aklımda tutmalıyım, daha birkaç gün öncesine dek benim de aynı hislerde olduğumu unutmamam gerek.

Warner'ın açıklamaları daha çok yeni benim için. Onu nasıl savunmam gerektiğini, hakkındaki bu uç düşünceleri nasıl düzeltebileceğimi bilmiyorum. Bir anda, bütün gizli kapaklı işleri yüzünden ona öfke duyuyorum, beni bu duruma sokmaya hakkı yoktu. Kendini insanlara böyle hasta ruhlu bir psikopat gibi göstermiş olmasaydı ben de onu savunmak için debelenmek zorunda kalmayacaktım.

Yine de açıklamaya çalışıyorum. "Yeniden Kuruluş'u *yıkmak* istiyor. Anderson'ı da öldürmeyi planlıyor."

Oda yeniden tartışmalara boğuluyor, bütün o bağırış çağırıştan tek anlaşılan ise kimsenin bana inanmadığı; delirdiğimi, Warner'ın beynimi yıkadığını düşünüyorlar, onun beni nasıl hapsedip insanlara işkence yapmaya zorladığını anlatıp duruyorlar.

Haksız değiller. Ama yanılıyorlar.

Onlara, durumu anlamadıklarını söyleyebilmek için dayanılmaz bir istek duyuyorum.

Kimse gerçeği bilmiyor ama bana da açıklamam için fırsat vermiyorlar. Kendimi savunmak için yeniden ağzımı açacakken, göz ucuyla Ian'ın bana güldüğünü fark ediyorum.

Dizlerine vura vura kahkaha atıyor, aptallığımla alay ediyor, öyle inançla yapıyor ki bunu bir an kendimden ve Warner'ın bana anlattıklarından şüpheye düşüyorum.

Gözlerimi kapatıyorum sımsıkı.

Ona güvenebileceğimi nereden biliyorum? Ya bana yine yalan söylüyorsa? Baştan beri yaptığı gibi?

Bu belirsizlik beni hasta ediyor. Bıktım. Bezdim bundan.

Gözlerimi kırpıştırıyorum; bir an sonra, kolumdan tutulup kalabalıktan uzaklaştırılıyor, eskiden James'in odası, şimdiyse kiler olan odaya doğru götürülüyorum. Adam beni içeri sokup kapıyı kapatıyor hemen. Kollarımı sıkıca tutup bana öyle tuhaf ve yoğun bakışlarla bakıyor ki irkiliyorum.

Kaçacak hiçbir yerim yok.

"Neler oluyor?" diye soruyor, "Neden Warner'ı savunuyorsun? Sana tüm yaptıklarından sonra ondan nefret etmen gerekirken, öfkeden deliye dönmüş olman gerekirken, neden..."

"Yapamam, Adam, yapamam..."

"Ne demek *yapamam?*"

"Ben sadece... O kadar kolay değil bu artık." Kafamı sallıyorum çaresizce, anlatılması mümkün olmayan bir

durumu açıklamaya çalışıyorum. "Onun hakkında artık ne düşünmem gerektiğini bilmiyorum. Yanlış anladığım o kadar çok durum varmış ki. Algılayamadığım gerçekler." Gözlerimi kaçırıyorum. "Aslında o..." Kafam karma-karışık olmuş halde susuyorum.

Yalan söylüyormuş durumuna düşmeden gerçeği nasıl açıklayabileceğimi bilmiyorum.

Ellerime bakarak, "Bilmiyorum," diyorum sonunda, "Bilmiyorum. O aslında... Düşündüğüm kadar kötü biri değilmiş."

Adam, şoka uğramış bir halde söyleniyor, "Vay canına! Demek *düşündüğün kadar kötü değilmiş* ha? O kadar değilmiş! Nasıl daha iyi biri *olabilir* söylesene!"

"Adam..."

"Juliette, neler *dönüyor* kafanda?"

Yüzüne bakıyorum, duyduğu tiksintiyi gizleyemiyor.

Paniğe kapılıyorum.

Bir yolunu bulup açıklamalıyım, tartışamayacağı bir örnekle Warner'ın sandığımız kadar kötü olmadığını ispatlamalıyım ancak Adam'ın bana olan güvenini yitirdiğini görebiliyorum, kalakalıyorum öyle.

Konuşmak için ağzını açacak gibi oluyor.

Ben önce davranıyorum. "Beni duşta ağlarken bulduğun günü hatırlıyor musun? Warner'ın beni o minik çocuğa işkence yapmaya zorladığı günü?"

Adam önce duraklıyor sonra yavaşça başıyla onaylıyor.

"Ondan o kadar nefret etme nedenlerimden biri bu olaydı, o çocuğu o odaya gerçekten soktu sandım. Birilerinin çocuğunu kaçırıp benim ona işkence yapmamı seyretmek istediği yanılgısına kapıldım. Korkunç bir şeydi.

Öyle iğrenç, öyle aşağılık bir olaydı ki Warner'ın insanlıktan uzak bir yaratık olduğunu düşünmüştüm. İblis kadar kötü olduğunu. Ama doğru değilmiş." Cümlenin sonunda sesim fısıltıya dönüşüyor.

Adam'ın kafası karışmış gibi.

Açıklamaya çalışıyorum. "Yalnızca simülasyonmuş. Orası işkence odası değil, simülasyon odasıymış, bütün o olay benim zihnimde olmuş sadece."

"Juliette," diyor Adam iç çekerek. Bir an bakışları etrafta dolaşıyor sonra yine yüzüme odaklanıyor. "Sen neden bahsediyorsun? Elbette simülasyondu."

"Ne?"

Adam, şaşkın bir kahkaha atıyor.

"Sen gerçek olmadığını biliyor muydun?" diye soruyorum.

Gözlerime bakıyor öylece.

"Ama beni bulduğunda, duşta hani, bunların benim suçum olmadığını, olan biteni öğrendiğini ama benim suçum olmadığını söyledin durdun."

Adam, elini ensesine götürüp sıkıntıyla saçlarının arasında gezdiriyor. "O duvarı yıktığın için üzgün olduğunu sanmıştım," dedi. "Yani, simülasyonun çok korku verici bir deneyim olacağını biliyordum ama Warner seni önceden uyarmıştır diye düşünmüştüm. Gerçek olduğunu sandığın bir kâbusun içine hiç uyarılmadan gönderileceğin aklıma gelmemişti." Gözlerini kapatıyor bir an. "Bu çılgın gücünü keşfetmekten dolayı şaşkın ve üzgün olduğunu, yaraladığın askerler için pişmanlık çektiğini sanıyordum."

Afallamış bir halde ona bakıyorum.

Bütün bu zaman boyunca içimde bir yer, o odanın gerçekten işkence odası olduğuna, Warner'ın bana hâlâ yalan söylediğine inanmak istemişti.

Oysa şimdi Warner'ın sözlerinin doğruluğunu bizzat Adam'ın teyit etmesi beni şaşkınlıktan öldürecek neredeyse.

Adam kızgın bir şekilde kafasını sallıyor. "O piçkurusu neler yaşattı sana!"

Bakışlarımı yere indiriyorum. "Warner birçok çılgınca davranışta bulundu, doğru, ama bana yardım ettiğini düşünüyordu."

Adam daha da öfkeleniyor, "Yardım filan ettiği yoktu. Resmen *işkence* altındaydın."

"Hayır, bu doğru değil." Gözlerimi duvardaki bir çatlağa dikiyorum. "Tuhaf bir şekilde gerçekten yardımı oldu bana." Adam'ın gözlerine bakmadan önce kısa bir duraksama geçiriyorum. "Simülasyon odasındaki o deneyim sırasında hayatımda ilk kez öfkemi serbest bıraktım. O ana dek neler başarabileceğimi, fiziksel olarak nasıl güçlü olduğumu bilmiyordum."

Bakışlarımı kaçırıyorum, bir yandan da ellerimi ne yapacağımı bilmez gibi bir kavuşturup bir çözüyorum. Devam etmem lazım.

"Warner hasta ruhlu, kalpsiz bir canavar maskesiyle dolaşıyor ama aslında... bilemiyorum işte..." Sözcükler bitiyor ağzımda, gözlerim belirsiz bir noktaya dalıyor, uzak bir hatıraya belki, Warner'ın gülümsediği, ellerinin gözyaşlarımı sildiği bir hatıraya. *Tamam, tamam, geçti,* diyor. "O aslında..."

"Ben bunları duymak işte... ah..." Adam birden uzak-

laşıyor benden ve tuhaf bir nefes veriyor zorlanır gibi. Dengesi bozulmuş gibi. "Bunları nasıl yorumlayacağımı bilmiyorum," diyor. "Yani sen... Sen seviyor musun şimdi onu? Dost mu oldunuz yani? Beni öldürmeye çalışan o adamla?" Sesindeki acıyı gizleyemiyor. "Mezbahada beni taşıma bandına astırmıştı Juliette. Unuttun mu yoksa?"

İrkilerek mahcup bir şekilde başımı öne eğiyorum.

Gerçekten *unutmuştum* bunu.

Warner'ın Adam'ı öldürmek istediğini, gözümün önünde onu vurduğunu unutmuşum. Adam'ı hain olarak görüyordu, komutanının kafasına silah dayayıp beni kaçıran bir asker.

Midem bulanıyor birden.

Sonunda, kekeleyerek, "Sadece... Kafam çok karışık," diyebiliyorum. "Ondan nefret etmek istiyorum ama bunun nasıl olacağını bilmiyorum artık."

Adam, beni hiç tanımıyormuş gibi bakıyor yüzüme.

Konuyu değiştirmem lazım.

"Castle'ın nesi var? Hasta mı?"

Ne yapmaya çalıştığımı anlayıp duraksıyor, ardından pes ediyor. İç çekerek anlatıyor. "Kötü. Hepimizden daha fazla zarar gördü. Onun bu kadar ağır durumda olması Kenji'yi de kötü etkiliyor."

Adam konuşurken kendimi tutamayıp onun yüzünü inceleyerek Anderson ve Warner'a benzeyen yanlarını tespit etmeye çalışıyorum.

O ise benim bu çabamdan habersiz devam ediyor. "O sandalyeden hiç kalkmadı nerdeyse. Yorgunluktan düşene dek öylece oturup düştüğü yerde uyuyakalıyor. Ertesi gün uyanıp bütün günü aynı şekilde geçiriyor. Zorla ye-

mek yedirebiliyoruz, yalnızca tuvalete gitmek için kıpırdıyor." Umutsuzlukla kafasını sallıyor. "Hepimiz bu durumdan bir an önce sıyrılmasını umuyoruz, onun gibi bir lideri bu halde görmek çok tuhaf. Castle her şeyin başıydı. Şu anda ise hiçbirimiz umurunda değiliz."

Çatışmanın üzerinden sadece üç gün geçtiğini hatırlayarak, "Belki hâlâ şoktadır," diyorum. "Zamanla iyileşeceğini ümit ediyorum."

Adam başıyla onaylayarak, "Öyle," diyor. Ellerine dikiyor gözlerini. "Ancak bir an önce neler yapmamız gerektiğine karar vermeliyiz, bu şekilde daha ne kadar yaşayabiliriz bilmiyorum. Birkaç haftaya kadar yiyecek stoklarımız tükenir. On kişiyi doyurmak zorundayız, üstelik Brendan ve Winston hâlâ yaralı. Buradaki sınırlı malzemelerle onları elimden geldiğince tedavi etmeye çalıştım ama gerçek tıbbi yardıma ve ağrı kesicilere ihtiyaçları var." Duraklıyor. "Kenji sana ne anlattı bilmiyorum ama buraya geldiklerinde cidden perişan haldeydiler. Winston'ın şişlikleri daha yeni iniyor. Burada daha fazla kalamayız. Bir plan yapmalıyız."

Durumla ilgili vazife çıkarmaya hazır olduğunu görmek beni rahatlatıyor. "Haklısın, evet, bir plana ihtiyacımız var. Ne düşünüyorsun? Aklından geçen bir şey var mı?"

Adam kafasını sallıyor. "Bilmiyorum. Eskiden olduğu gibi depolara baskınlar düzenleyebiliriz, erzak ve malzeme çalarız. Kontrolsüz bölgede daha büyük bir yer bulup orada gizlenebiliriz. Ama yerleşkeye bir daha adım atamayız. Çok riskli. Bizi gördükleri yerde vuracaklardır. O yüzden... Bilmiyorum..." Çaresizce gergin bir gülüş çıkı-

yor dudaklarından. "Umarım birtakım fikirleri olan tek kişi ben değilimdir."

Şaşkınlıkla ona bakıyorum. "Ne yani? Bu mu? Artık savaşmayı düşünmüyor musun? *Böyle* yaşayıp gidelim mi?" Kapının arkasındaki sıkış tepiş perişan hayatı işaret eder gibi bir hareket yapıyorum.

Adam, tepkime hayret ederek bana bakıyor.

"Bunu *istiyor* değilim. Ancak kendimizi öldürtmeden nasıl savaşacağımızı bilemiyorum. Sadece mantıklı olmaya çalışıyorum." Sinirli bir hareketle saçlarını karıştırıyor. "Onlarla savaşma konusunda şansımı denedim ve katliama yol açtım. Benim şu anda sağ olmam bile hata. Nasıl bir delice şanssa, hayattayım ama. James de öyle ve Tanrı'ya şükür ki sen de."

Başını çaresizce sallayarak uzakta bir noktaya bakıyor devam etmeden önce. "Bilemiyorum, sanki yaşamın kıymetini bilmem için ikinci bir şans verilmiş gibi hissediyorum. Sığınabilecek bir dam ve karnımı doyuracak yiyecekler için savaştan başka yollar düşünmeliyim artık, bir maaşım yok, bu mıntıkada tekrar görev almam imkânsız, kayıtlı yurttaş da değilim, başka iş bulamam. Şu anda düşünebildiğim tek şey ailem ve arkadaşlarımı birkaç hafta sonra besleyememek korkusu." Çenesi geriliyor. "Başka bir grup insan daha zeki ve daha güçlü olup bu savaşı devam ettirir belki ama biz artık bunu yapamayız, hiç şansımız yok."

Hayretten donakalmış şekilde ona bakıyorum. "Buna inanamıyorum."

"Neye?"

"Pes ediyorsun." Sesimdeki suçlayıcı tonun farkında-

yım ve gizlemeye uğraşmıyorum. "Öylece pes ediyorsun"

Gözlerinden kırıldığını anlayabiliyorum, öfkeyle soruyor. "Başka seçeneğim var mı? Kahramanca ölmek gibi bir amacım yok. Denedik, onlara karşı savaştık ve boğazımıza kadar pisliğe battık. Tanıdığımız herkes öldü, sadece şu içerde gördüğün perişan grup var ya, işte onlar kaldı direnişten geriye. Dokuz kişiyle dünyaya savaş mı açacağız? Bu hakça bir durum değil Juliette."

Başımı yavaş yavaş sallayarak ellerime bakıyorum, şaşkınlığımı gizlemeye çalışıyorum ama başaramıyorum.

Adam, sesini kontrol etmeye çalışarak, "Ben korkak değilim," diyor. "Yalnızca ailemi korumaya çalışıyorum. James'in her gün benim ölüm haberimi alması korkusuyla yaşamasını istemiyorum. Mantıklı olmama ihtiyacı var, kahraman olmama değil."

"İyi de bu şekilde yaşamak mı istediğin?" diye soruyorum. "Kaçak fareler gibi? Hayatta kalabilmek için hırsızlık yapıp gizli saklı mı yaşayacağız? Bu sanki daha mı iyi? Her gün korku içinde arkanı kollayarak, James'i yalnız bırakmaya ödün koparak yaşayınca ne kadar mutsuz olacağını bilmiyor musun?"

"Ama yaşıyor olacağım en azından."

"Bu yaşamak değil," diye tersleniyorum. "Bu kesinlikle..."

"Sen nereden bileceksin?" diye patlıyor bir anda, şaşkınlıktan dilimi yutuyorum sanki. "Sen yaşamak hakkında ne bilirsin ki? Seni ilk bulduğumda tek kelime konuşmuyordun, kendi gölgenden bile korkuyordun. Acı ve suçluluk seni öyle yiyip bitirmişti ki çıldırmak üzereydin. Kafanın ta derinlerinde yaşıyordun, dünyada olup bitenlerden haberin bile yoktu."

Sesi zehir saçıyor adeta, irkiliyorum. Onu hiç böyle zalim ve kindar görmemiştim. Bu benim tanıdığım Adam değil. Sussun istiyorum, başa dönelim, özür dilesin, az önce söyledikleri silinsin.

Ama susmuyor.

"Başına çok kötü olayların geldiğini düşünüyorsun, psikiyatri koğuşlarında yaşamak, hapse atılmak, bunların zor olduğunu sanıyorsun. Farkında olmadığın gerçek şu, o koğuşlarda ya da hapishanede başının üzerinde bir dam vardı her zaman, yemeğin önüne geliyordu." Yumruklarını sıkıp sıkıp açıyor. "Birçok insan buna sahip değil oysa. Dışarıda yaşamanın, açlığın, ailenin gözlerinin önünde teker teker ölmesinin nasıl bir duygu olduğu hakkında hiçbir fikrin yok. Gerçekten acı çekmenin ne olduğunu bilmiyorsun. Bazen senin, umutla herkesin yaşayabildiği bir fantezi dünyasında yaşadığını düşünüyorum, kusura bakma da gerçek dünyada ya sağsındır ya ölmek üzere ya da ölü. Romantik bir yanı yok bunun, hayallere yer yok. O yüzden yaşıyor olmanın nasıl bir duygu olduğunu anlıyormuş gibi davranma burada bana. Anlayamazsın çünkü."

Kelimeler ne yapacakları kestirilemeyen yaratıklara benziyor, diye düşünüyorum o konuşurken.

Hiçbir silah, kılıç, ordu ya da kral, cümlelerden daha güçlü olamaz. Kılıçlar seni kesip öldürür ama kelimeler iliğine kadar saplanıp kalır ve seni yaşayan bir cesede çevirir, o saplandıkları yerde kanatır da kanatır.

Zorlukla yutkunuyorum

bir

iki

üç

ve sakince tepki vermek için kendimi kontrol etmeye çalışıyorum.

Çok üzgün, deyip duruyorum içimden. Korku içinde, endişeli, söyledikleri kaygıdan kaynaklanıyor, aslında öyle demek istemedi.

"Belki," diye ağır ağır konuşuyorum, "belki haklısın. Belki yaşamanın ne olduğunu bilmiyorum. Hâlâ tam anlamıyla insan olamadığım için gözümün gördüğünden başka şeyi idrak edemiyorum." Dosdoğru gözlerine bakıyorum. "Ama saklanmanın ne olduğunu çok iyi bilirim. Toplumdan uzakta bir kafese tıkılı halde, yokmuşum gibi yaşamaya çalışmanın ne olduğunu... Bir daha aynı konuma düşmeyeceğim ben. Bunu yapamam. Nihayet konuşmaya korkmadığım bir evresine ulaştım hayatın. Gölgem beni korkutmuyor artık. Bu özgürlüğü kaybedemem tekrar. Geriye dönemem. Kendi eserim olan bir zindanda çürüyeceğime, adalet için savaşıp ölmeyi yeğlerim."

Adam duvara bakıp gülüyor, sonra gözlerini bana çeviriyor.

"Ağzından çıkanları duyuyor musun? Bir grup askerin önüne atılıp Yeniden Kuruluş'tan ne kadar nefret ettiğini yüzlerine haykırıp neyi ispatlayacaksın? Daha on sekizine gelmeden kendini öldürterek ne geçecek eline? Saçma. Hiçbir amaca hizmet etmez bu. Ayrıca bu konuşan sen değilsin sanki." Kafasını sallıyor. "Kendi başına yaşamak istediğini sanıyordum. Bir savaşın içine çekilmektense, Warner, çılgın ailen ve tımarhaneden uzakta olmak istemiyor muydun sen? Bütün mücadeleleri geride bırakmak değil miydi hayalin?"

"Sen neden bahsediyorsun? Ben her zaman onlara karşı savaşmak istediğimi söyledim. En baştan beri, üste olduğumuz ve sana kaçmak istediğimi söylediğim andan beri. Bu, benim. Hissettiklerim bunlar ve her zaman böyleydi."

"Hayır," diye karşı çıkıyor. "Üssü savaş başlatmak için terk etmedik. Yeniden Kuruluş'tan uzağa kaçıp kendi yöntemimizle direnmek ama en çok da birlikte bir hayat kurmaktı amacımız. Sonra Kenji çıktı meydana, bizi Omega Noktası'na götürdü ve birden her şey değişti, dövüşmeye karar verdik. Çünkü başarma şansımız olabileceğine inanmıştık. Ama şimdi..." Kapalı kapıya doğru bakıyor. "Ne kaldı elimizde? Hepimiz yarı ölüyüz. Sekiz tane yarım yamalak silahlı erkek ve kadın, bir de on yaşında bir çocuk, ordulara karşı savaşacağız öyle mi? Kusura bakma da olmaz bu iş, eğer öleceksem aptalca bir nedenle olmamalı bu. Hayatımı riske atıp savaşa girecek-sem, kazanma şansım olduğunu görmeliyim. Başka türlüsü olmaz."

"*İnsanlık* için savaşmayı aptalca bulmuyorum ben."

Çenesi kasılıyor sinirden, sözümü kesiyor. "Konuştukların hakkında doğru dürüst fikrin bile yok, yapabileceğimiz bir şey yok şu anda."

"Her zaman bir yol vardır Adam. Olmalı. Çünkü böyle yaşamak istemiyorum artık. Hiç hem de."

Birden çaresiz, acılı bir sesle, "Juliette, lütfen," diye yalvarıyor. "Öldürülmeni istemiyorum. Seni tekrar kaybetmek istemiyorum."

"Bu konu seninle ilgili değil Adam," diyorum, bunu söylemek çok zor ama anlaması lazım. "Benim için çok

önemlisin. Etrafımda kimse yokken sen vardın ve beni sevdin. Seni umursamadığımı düşünme sakın çünkü çok değerlisin benim için. Ama bu kararın seninle ilgisi yok, bu benim kararım." Kapıyı gösteriyorum, "Şu hayat var ya, duvarın arkasındaki, işte ben o hayatı istemiyorum."

Sözlerim onu daha da kızdırıyor.

"O halde gene öleceksin," diye tıslıyor adeta. "Demeye çalıştığın bu mu? Yani benimle bir hayat kurmaktansa ölmeyi yeğliyorsun?"

Uzattığı elinden uzaklaşırken, "Tekrar sessizliğe gömülü bir tutsak olmaktansa ölmeyi yeğlerim," diyorum.

Adam cevap vermek üzere dudaklarını aralıyor, tam o anda içerde kıyamet kopuyor. Korku içinde birbirimize bakıp kapıya koşuyoruz, kırarcasına açıp içeri dalıyoruz.

Kalbim duruyor bir anda. Sonra atıyor yeniden. Ve tekrar duruyor.

Warner burada.

YİRMİ

Orada, ön kapıda, ellerini cebine sokmuş, suratına en az altı farklı silah çevrili değilmişçesine rahat, dikiliyor.

Zihnim telaş içinde ne yapmam gerektiğini düşünüyor, nasıl davranmalıyım bilmiyorum. Warner'ın yüzü beni görünce değişiyor, o soğuk hatlar yerini kocaman bir gülümsemeye bırakıyor. Gözleri de gülümsüyor ışıl ışıl, karşısındaki ölümcül namlular umurunda değil.

Beni nasıl bulduğunu merak etmekten kendimi alamıyorum.

Ona doğru bir adım attığım anda Adam kolumdan tutuyor, sinir oluyorum bu harekete ve bu hissim beni şaşırtıyor. Adam'ı tekrar görme hayallerim böyle değildi hiç. Bu şekilde istemiyorum, başa dönsek keşke.

Adam, "Nereye gittiğini sanıyorsun," diyor. "Yaklaşma ona!"

Kolumu tutan eline şöyle bir bakıp yüzüne çeviriyorum bakışlarımı. Geri adım atmıyor.

"Bırak beni," diyorum.

Birden, şaşırmış gibi yüzü aydınlanıyor, eline bakıyor ve hemen geri çekiyor.

Aramıza koyabildiğim kadar mesafe koyuyorum, bu arada gözlerim odada Kenji'yi arıyor. Bakışlarımız karşılaşında bir kaşını havaya kaldırıyor, başını yana eğmiş, dudakları seğiriyor, hamle sırasının bende olduğunu ve çok iyi düşünerek adım atmamı söylüyor gibi. İç çekerek arkadaşlarımın arasından ilerleyip Warner'ın önünde duruyorum ve yüzümü namlulara dönüyorum. Narin vücudumla ona siper olma amacındayım. Umarım beni vurmazlar.

Sakin çıkmasına çalıştığım bir sesle, "Lütfen, silahlarınızı indirin," diyorum.

Ian, tabancasının kabzasını daha sıkı kavrarken, "Nedenmiş?" diye soruyor.

Warner kulağıma eğilip herkesin duyabileceği yükseklikte fısıldıyor. "Juliette aşkım, çabanı takdir ediyorum ancak kendimi koruyabilirim merak etme."

Gözlerimi devire devire söylenme isteğim, korkumu bastırıyor o an.

"Sekize karşı bir kişisin," diyorum. "Hepsinin silahı sana çevrili, sanırım benim araya girmeme ihtiyacın var."

Arkamda güldüğünü duyuyorum, kısacık bir an, sonra birden herkesin silahı ellerinden fırlayıp tavana yapışıyor. Şoka uğramış halde dönüyorum, odadaki herkesin de benzer şaşkınlıkta olduğunu görüyorum.

Warner, odadakilere bakarak kafasını sallıyor. "Niye hep tereddüt ediyorsunuz?" diyor. "Birini vurmak istiyorsanız, vurun. Böyle teatral davranışlarla benim vaktimi niye boşa harcıyorsunuz?"

Ian, "Bunu nasıl yaptın?" diye soruyor öfkeyle.

Warner cevap vermeye tenezzül etmeden eldivenlerini çıkarıyor, her parmağa ağır ağır asılarak, yavaşça yapıyor bunu, aklından neler geçiyor, merak ediyorum.

"Problem yok," diyorum. "Biliyorlar zaten."

Warner bana bakarak kaşlarından birini havaya kaldırıyor. Hafif bir gülümseme var suratında. "Gerçekten mi?"

"Evet, onlara anlattım."

Warner'ın gülümsemesi alaylı bir hale dönüşüyor, tavana bakarken gözlerinin içi gülmeye devam ediyor. Sonunda Castle'ı başıyla selamlayıp, "Ortamdaki birilerinden ödünç aldım bu gücü," diyor.

"Vay anasını!" Ian bu.

Lily yumruklarını sıkmış, odanın uzak köşesinden öfkeyle sesleniyor. "Ne istiyorsun?"

Warner, "Sizden istediğim hiçbir şey yok," diyor. "Juliette'i almaya geldim sadece. Sizin buradaki... Pijama partinizin keyfini kaçırmak amacında değilim." Gözleri yerdeki yastık ve battaniyelerde.

Adam tedirginlikle dikiliyor. "Neden bahsediyorsun sen? Juliette seninle hiçbir yere gidemez."

Warner kafasını kaşıyarak soruyor. "Bu kadar çekilmez biri olmaktan hiç yorulmuyor musun? Sokakta arabaların ezdiği hayvanların bağırsakları bile senden daha karizmatiktir."

Birden hırıltıyla kıkırdama arası bir ses duyup dönüyorum.

Kenji eliyle ağzını kapatmış gülmemeye çalışıyor. Kafasını sallayarak elini özür diler gibi kaldırıyor. Ardından dayanamayıp kahkahayı basıyor, kendini durdur-

mak isterken horultuya benzeyen garip sesler çıkarıyor. "Affedersiniz," diyor dudaklarını sımsıkı kapatmaya çalışarak, omuzları sarsılıyor hâlâ. "Durum hiç de komik değil. Gülmüyorum aslında."

Adam, Kenji'ye yumruk atacakmış gibi duruyor.

Winston sessizliği bozuyor nihayet. "Yani bizi öldürmeyeceksin. Çünkü eğer öyle bir niyetin varsa biz senin işini bitirmeden önce defol buradan."

Warner sakince karşılık veriyor. "Hayır, sizi öldürmeyeceğim." Başıyla Adam ve Kenji'yi işaret ediyor. "Aslında şu ikisini temizlemek isterdim ama uğraşamayacak kadar yorgunum. Sizin o acınası hayatlarınız beni hiç ilgilendirmiyor artık. Buraya sadece Juleitte'i güven içinde eve götürmek amacıyla geldim. İlgilenmemiz gereken acil işlerimiz var çünkü."

Birden James'i duyuyorum. "Hayır!" Ayağa kalkıp Warner'ın gözlerinin içine bakıyor. "Onun evi *burası*. Hiçbir yere götüremezsin. Kimsenin ona zarar vermesini istemiyorum."

Warner'ın kaşları hayretle havaya kalkıyor, on yaşındaki çocuğu yeni fark etmiş gibi. Daha önce bu ikisi hiç karşılaşmadı, kardeş olduklarını bilmiyorlar.

Kenji'yle bakışıyoruz.

Bu, çok önemli bir an.

Warner, büyük bir ilgiyle James'in yüzünü inceliyor. Bir dizini yere koyarak eğilip çocuğun göz hizasına iniyor. "Peki, sen kimsin, söyle bakalım."

Odadaki herkes sessizlik içinde durumu izliyor.

James bir süre cevap vermeden sürekli gözlerini kırpıştırıyor. Nihayet, ellerini ceplerine sokup gözlerini yere

indiriyor ve, "Ben James. Adam'ın kardeşiyim. Peki, sen kimsin?" diyor.

Warner hafifçe başını yana eğiyor. "Pek mühim biri değilim." Gülümsemeye çalışıyor. "Fakat seninle tanıştığımıza çok memnun oldum James. Juliette'in güvenliğiyle ilgilendiğini görmek de çok hoşuma gitti. Şunu bil istiyorum, ona zarar vermek gibi bir amacım kesinlikle yok. Yalnızca bana vermiş olduğu bir söz var ve ben onu yerine getirmesini istiyorum."

"Nasıl bir sözmüş o?"

Birden, kızgın ve oldukça yüksek bir sesle Kenji de lafa dalıyor. "Evet, ne tür bir sözden bahsediyorsun?"

Kafamı kaldırıp çevreme bakıyorum. Herkes bir cevap vermemi bekliyor. Adam'ın gözleri, olup bitene inanamaz bir dehşetle kocaman açılmış.

Warner'la göz göze geliyorum. "Ben gelmiyorum. Üste seninle kalacağıma dair bir söz vermedim."

Kaşlarını çatıyor. "*Burada* mı kalacaksın?" diye soruyor küçümseyici bir ifadeyle. "Neden?"

"Dostlarıma ihtiyacım var, onların da bana. Hem hep birlikte çalışmamız gerekiyor, o halde buna şimdiden başlayabiliriz. Üsse gizli kapaklı sokulup çıkarılmak istemiyorum. Sen de benimle buluşmak için buraya gelirsin."

Ian lafımı kesiyor, "Hey, hey bir dakika! Ne demek birlikte çalışmak? Neden bu herifi tekrar gelmesi için davet ediyorsun? Siz ikiniz, ne yaptığınızı sanıyorsunuz?"

Adam'ın suçlayıcı sesi çınlıyor o sırada odada. "Ne tür bir söz bu Juliette?"

Dönüp Adam'ın kızgın, arkadaşlarımın da birazdan öfkelenecek yüzlerine bakıyorum.

Of, nasıl da acayipleşti işler göz açıp kapayana dek.

Derin bir nefes alarak kendimi olacaklara hazırlıyorum. Bütün gruba hitaben konuşmaya başlıyorum.

"Ben savaşmaya hazırım. Bazılarınızın kendilerini yenik hissettiğini biliyorum, kiminiz umut kalmadığını düşünüyor artık, özellikle de Omega Noktası'nda olanlardan sonra. Ancak Sonya ve Sara hâlâ tutsaklar ve yardımımıza ihtiyaçları var. Aynen dünyanın geri kalanının da olduğu gibi. Bu kadar mesafeyi vazgeçmek için kat etmedim. Harekete geçmeye hazırım ve Warner da bana yardım etmeyi önerdi."

Kenji'ye dikiyorum bakışlarımı. "Ben de kabul ettim. Onunla müttefik olup birlikte çarpışmaya, Anderson'ı öldürüp Yeniden Kuruluş'u yıkmaya söz verdim."

Kenji'nin gözleri kısılıyor, ya kızgın ya da inanılmayacak kadar çok kızgın. Sırayla diğerlerinin gözlerine bakıyorum. "Hep birlikte çalışabiliriz bu amaçlar için," deyip devam ediyorum.

"Sürekli kafamda evirip çeviriyorum. Şu kalan grup olarak, Warner'la güçlerimizi birleştirirsek kazanma şansımız var bence. Warner, Yeniden Kuruluş ve babası hakkında bizim asla ulaşamayacağımız bilgilere sahip."

Çevremdeki yüzler şaşkınlıkla, dehşetle bakıyorlar bana, zorlukla yutkunuyorum. Telaşla tekrar konuşmaya başlıyorum. "Ama yeniden kavgaya atılmak istemezseniz anlarım sizi. Burada kalmamdan rahatsızlık duyacaksanız buna da saygı duyarım. Her durumda ben kararımı verdim. Bana katılsanız da katılmasanız da savaşmaya kararlıyım. Ya Yeniden Kuruluş'u devireceğim ya da bu yolda öleceğim. Artık başka seçeneğim yok hayatta."

YİRMİ BİR

Oda uzunca bir süre sessizliğe gömülüyor. Kimsenin yüzüne bakmaya cesaretim yok.

İlk konuşan Alia.

O çıt çıkmayan ortamda, yumuşacık sesi adeta gümbürdüyor. "Ben varım senin yanında savaşmaya." Gözlerine bakıyorum, yanakları heyecan ve kararlılıkla kızarmış, mahcup mahcup gülümsüyor.

Tam cevap vermek için ağzımı açacağım sırada Winston atılıyor. "Ben de! Yani şu kafamın acısı geçer geçmez. Ama beni de sayın. Kaybedecek neyim var ki?" Omuz silkiyor. "Dünyayı kurtaramasak bile kızları geri alırız, bu arada birkaç pisliği daha tepeleme şansımız olur hiç olmazsa."

Brendan da bana doğru başını sallayarak, "Aynen katılıyorum," diyor.

Ian, hayatında gördüğü en geri zekâlı insan benmişim gibi bana bakarak kafasını sallıyor. "Bu herife nasıl güveneceğiz? Palavra sıkmadığını ne biliyoruz?"

Lily de dikiliyor olduğu yerden. "Bence de pek doğru görünmüyor bu iş." Sorgulayan gözlerini Warner'a çeviriyor. "Niye bize yardım etmek isteyesin ki? Ne zamandır güvenilebilecek bir adam oldun?"

Warner elini saçlarında gezdirirken buz gibi bir gülümseme yerleşiyor dudaklarına, bana bir bakış fırlatıyor. Durumdan hoşnut olmadığı apaçık.

Sonunda Lily'nin gözünün içine baka baka konuşuyor. "Ben güvenilir bir adam *değilim*. Size yardım etmek de hiç umurumda değil açıkçası. Aslında az önce ben niyetimi gayet açık ifade ettim. Juliette'i almaya geldim sadece. Onunla anlaşırken de arkadaşlarını peşime takacağıma dair bir söz vermedim. Hiçbirinizin güvenliğini ya da kurtuluşunu garanti edemem. O yüzden ikna edilmek istiyorsanız çok beklersiniz, buna hiç niyetim yok."

Ian'ın gülümsediğini görüyorum.

Lily afallamış görünüyor.

Kenji başını sallıyor sadece.

Ian, beklenmedik bir şekilde hafif bir baş selamı verip, "Pekâlâ. Bu yeterli," diyor. "O halde planımız nedir?"

Adam birden patlıyor. "*Aklınızı* mı kaçırdınız siz? Karşınızdakinin kim olduğunu unuttunuz mu? Herif kapımızı kırıp içeri dalıyor, Juliette'i götürmeye geldiğini söylüyor, siz de onun tarafında mı duruyorsunuz? Omega Noktası'm yok eden adamın? Herkesin ölümünün sebebi o!"

Warner, yüzü hızla kararırken, "Ben o olaydan sorumlu değilim," diyor sert bir tonla. "Bilgim bile yoktu olan biten hakkında. Omega Noktası'ndan kaçıp üsse dönmeyi başardığım sırada babam çoktan saldırısını başlatmıştı. Ne o saldırının ne de savaşın parçası değildim ben."

Lily, "Doğru söylüyor," diyor. "Omega Noktası'na hava saldırısı emrini veren en tepedekiydi."

Winston, Warner'ı işaret ediyor. "Öyle. Her ne kadar bu herifi sevmesem de babasından nefret ediyorum. Bizi kaçıran, tutsak eden babasıydı, 45. Mıntıka askerleri değil. O yüzden, o en tepedekinin, muktedirin yavaşça, acı çekerek ölmesini izlemek için her plana varım."

Brendan, "İtiraf etmeliyim ki intikam, normalde tercih edeceğim bir davranış olmamasına rağmen şu anda çok cazip görünüyor," diyor.

Ian da ekliyor. "O piç kurusunun kendi kanında boğulmasını izlemek istiyorum."

Warner, rahatsız olduğunu belli eden bir sesle. "Bu kadar ortak noktanız olması ne güzel," diye mırıldanıyor. İç çekerek bana dönüyor. "Juliette, bir şey söyle."

Adam, "Bu saçmalık," diye bağırıyor etrafına bakarak. "Kim olduğunuzu nasıl bu kadar çabuk unutursunuz? Onun yaptıklarını, bana ve Kenji'ye olanları nasıl unutabilirsiniz?" Dönüp gözlerime dikiyor bakışlarını. "Ve sen, onun yüzüne bile bakamıyor olman gerekirdi, bize nasıl davrandığını hatırlamıyor musun? Beni neredeyse öldürüyordu, yavaş yavaş kan kaybederek ölmeye bıraktı beni, böylece istediği gibi işkence edebilecekti."

Kenji bir adım öne çıkıyor, "Kent, sakin ol dostum. Öfkeni anlıyorum, ben de çok hoşnut sayılmam durumdan ama savaş sonraları çok acayip durumlar ortaya çıkar her zaman. İttifaklar en beklenmedik şekilde kurulabilir." Omuz silkiyor. "Anderson'ı yok etmemize yarayacaksa, bu ortaklığı..."

Adam sözünü kesiyor arkadaşının. "Buna inanamıyo-

rum. Bu olanlar çok saçma. Hepiniz *aklınızı kaçırmışsınız*. Hepiniz!" elleriyle başını kavrıyor. "Bu adam bir psikopat, bir *katil*..."

"Adam... Lütfen..."

"Sana ne oldu böyle?" Öfkesi bana yöneldi şimdi. "Kim olduğunu bile bilmiyorum artık. Öldüğünü... bu herifin seni *öldürdüğünü* sanmıştım." Parmağıyla Warner'ı gösteriyor. "Şimdi karşımda durmuş, hayatını mahveden adamla birlik oluyorsun. Yaşamana değecek başka hiçbir değer kalmadığını söyleyerek savaşa hazır olduğunu belirtiyorsun. Peki ya *ben* neyim? İlişkimiz yeterli bir değer değil mi yaşaman için? Ne zaman sana yetmemeye başladım?"

"Bunun bizimle ilgisi yok," demeye çalışıyorum. "Lütfen Adam... açıklamama..."

"Buradan çıkmam lazım," diyor aniden ve kapıya yöneliyor. "Bu ortamda daha fazla duramayacağım, bütün bunları hazmetmem zor. Çok fazla... çok..."

Kolunu yakalıyorum son bir gayretle, "Adam," diye yalvarıyorum adeta, silkinerek kurtarıyor kendini elimden. Gözlerime bakıp acı ve öfke dolu bir fısıldamaya dönen sesiyle, "Bütün bunlar senin içindi," diyor. "Bildiğim, sahip olduğum her şeyi terk ettim senin için. Bu işte beraberdik. İkimizin bir hayatı olacaktı." Bakışları öyle derin, öyle karanlık ve acı dolu ki yere kıvrılıp ölmek istiyorum. Umutsuz bir sesle soruyor. "Ne yapıyorsun şimdi? Ne *düşünüyorsun?*"

Gerçekten de cevap beklediğinin ayırdına varıyorum çünkü öylece duruyor.

Orada öylece durup cevabımı bekliyor, herkes bizi

seyrederken, sanki bir televizyon programındayız. Bana bunu yaptığına inanamıyorum. Burada, herkesin içinde beni soktuğu pozisyona inanamıyorum.

Warner'ın önünde.

Gözlerine bakıyorum ama kısa sürede kaçırıyorum bakışlarımı.

Hissettiğimden daha cesaretli görünmeye çalışarak, "Artık korku içinde bir hayat yaşamak istemiyorum," diyorum. "Direnmeli ve mücadele etmeliyim. Senin de bunları istediğini sanıyordum."

"Hayır, ben *seni* istiyordum." Sesinin titremesine engel olmaya çalışıyor. "Sadece seni. Baştan beri. Juliette, benim tek isteğim sendin, sadece sen."

Cevap veremiyorum.

Konuşamıyorum.

Kelimeler boğazımda düğümleniyor, onun kalbini böyle kıramam ama öylece bekliyor. Bekliyor ve bana bakıyor. Boğulur gibi konuşmaya çalışıyorum. "Daha fazlasına ihtiyacım var. Ben de seni istiyordum Adam ama daha fazlasına ihtiyacım var. Özgür olmam lazım. Lütfen, beni anlamaya..."

"KES ARTIK!" diye patlıyor Adam. "Bir sürü *saçmalığı* anlamamı sağlamaya çalışmaktan vazgeç. Seninle uğraşamayacağım artık." Ceketini divandan kaptığı gibi dışarı fırlıyor, tabii kapıyı gümbürtüyle çarpmayı ihmal etmeden.

Bir süre yine çıt çıkmıyor ortamda.

Peşinden koşmaya yelteniyorum.

Kenji beni belimden kıskıvrak kavrıyor. Sertçe yüzüme bakıyor. Başıyla Warner'ı işaret ederek, "Ben Kent'le

ilgilenirim, sen burada kalıp pisliğini temizle," diyor.

Zorlukla yutkunuyorum, tek kelime çıkmıyor dudaklarımdan.

Kenji gözden kaybolduktan sonra odadakilere dönüp konuşmaya hazırlıyorum kendimi. Tam ağzımı açacakken Castle'ın sesi duyuluyor.

"Ah, Bayan Ferrars, dönüşünüzü görmek ne güzel. Siz etraftayken her şey daha eğleceli."

Ian gözyaşlarına boğuluyor.

YİRMİ İKİ

Herkes Castle'ın etrafına üşüşüyor, James neredeyse üzerine çıkacak. Ian yaklaşmak için hepimizi sağa sola itiyor. Castle gülümsüyor, hatta kıkırdıyor. Nihayet o tanıdığım adama benziyor yeniden.

"İyiyim ben," diyor. Sesi bitkin, sanki her kelime onu daha da yoruyor. "Hepinizin ilgisine teşekkür ederim ama iyi olacağım merak etmeyin. Biraz daha zamana ihtiyacım var, o kadar."

Göz göze geliyoruz. Yaklaşmaya korkuyorum.

Castle ona en yakın duran Alia ve Winston'a sesleniyor. "Lütfen ayağa kalkmama yardım edin de son gelen ziyaretçimize merhaba diyebileyim."

Bahsettiği kişi ben değilim.

Herkes yardım etmek için koşturuyor yine de Castle'ın ayağa kalması zahmetli oluyor. Bütün oda birden canlandı sanki, havası değişti, daha umutlu, daha mutlu gibi. Herkesin çektiği acının Castle'ın durumuyla nasıl da bağlantılı olduğunu fark ediyorum.

Castle, odanın öteki ucundan Warner'ın gözlerine bakıyor. "Bay Warner, bize katılmanız ne büyük bir incelik."

"Benim kimseye katıldığım filan..."

"Bunu er geç yapacağınızdan emindim," diye devam ediyor Castle, "çok memnun ettiniz beni."

Warner gözlerini öfkeyle devirmemek için zor duruyor gibi.

"Şu silahları tavandan indirebilirsiniz. Sizi temin ederim, gözümü üzerlerinden ayırmayacağım."

Hepimiz tavana bakıyoruz, Warner iç çekiyor. Bir an sonra silahlar yavaşça süzülerek halının üzerine iniyorlar.

"Çok güzel," diyor Castle. "Şimdi eğer izniniz olursa şöyle uzun ve güzel bir banyoya ihtiyacım var. Yanınızdan erken ayrılmamı kabalık olarak algılamayacağınızı umarım. Zaten içimden bir his, önümüzdeki haftalarda birbirimizi daha sık göreceğimizi söylüyor."

Warner'ın çenesi kasılıyor, cevap vermiyor.

Castle gülümsüyor.

Winston ve Brendan, Castle'ı banyoya götürürlerken, Ian ona seslenerek kıyafetlerini getireceğini belirtiyor. Odada ben, Warner, James, Alia ve Lily kalıyoruz.

"Juliette?" diyor Warner.

Ona doğru bakıyorum.

"Bir dakika özel konuşabilir miyiz?"

Duraksıyorum.

James araya giriyor. "Benim odamı kullanabilirsiniz, sakıncası yok."

Kendine ait özel alanı bana ve Warner'a bu kadar rahatlıkla teklif etmesine şaşakalarak James'e bakıyorum. Az önce ağabeyinin tepkisini gördü üstelik.

Zihnimden geçenleri okumuşçasına, "Adam düzelir, merak etme," diyor küçük delikanlı. "Çok endişeli zamanlar geçiriyor, ilgilenmesi gereken bir sürü sorun var. Yiyeceklerimiz, malzemelerimiz bitecek diye çok kaygılanıyor."

"James..."

"Ben Alia ve Lily'yle takılırım, gerçekten sorun yok, kullanın benim odamı."

Kızlara bakıyorum, yüzlerinden ne düşündüklerini anlamak zor. Alia hafifçe bana gülümserken Lily, Warner'ı tartar gibi.

Sonunda iç çekerek pes ediyorum.

Warner önde ben arkada kiler olarak kullanılan küçük odaya girip kapıyı kapatıyoruz.

Lafa girmek için zaman kaybetmiyor.

"Arkadaşlarını bize katılmaları için neden davet ediyorsun ki? Onlarla birlikte çalışmak istemediğimi sana söylemiştim."

"Beni nasıl buldun?" diye soruyla karşılık veriyorum ona. "Bana verdiğin çağrı aletinin düğmesine basmadım bile."

Warner, içimden geçenleri okumak istercesine gözlerimin ta içine bakıyor. Bakışlarının derinliği her zaman beni sarsar ve göz temasını kesen ben olurum.

"Basit bir mantık yürütme," diye cevap veriyor. "Grubunuzdan Omega Noktası dışında bir hayatı olan tek kişi Kent'ti, yalnızca onun eski evinde saklanabilirdiniz. Aynen tahmin ettiğim gibi, ilk denediğim yerde buldum sizi işte." Başını hafifçe sallıyor, "Sandığının aksine, aptal değilim aşkım."

Şaşırarak, "Aptal olduğunu hiç düşünmedim," diyorum. "Delisin, biliyorum ama aptal değilsin." Biraz du-

raklıyorum. "Aslında seni çok zeki buluyorum, senin gibi düşünme kapasitem olsun isterdim." Ağzımdan kaçan itirafa sinirlenip gözlerimi kaçırıyorum bir anlığına.

Warner'ın yüzü bir gülümsemeyle aydınlanıyor. "Ekibimizde arkadaşlarını istemiyorum. Onlardan hoşlanmıyorum."

"Umurumda değil."

"Ayak bağı olacaklar."

"Bize faydaları dokunacak," diye ısrar ediyorum. "Omega Noktası'nda işleri olması gerektiği gibi yürütemediklerini düşündüğünü biliyorum ama nasıl hayatta kalınacağını biliyorlar, hepsinin önemli güçleri var."

"Şu hallerine baksana hepsi mahvolmuş."

Kızıyorum. "Yastalar anlamıyor musun? Hafife alma onları. Castle doğuştan liderdir. Kenji hem dâhi hem de inanılmaz bir savaşçıdır. Bazen budala gibi davransa da sen herkesten iyi biliyorsun ki bunu mahsus yapıyor, aslında hepimizden zeki. Winston ve Alia, gerekli malzemeye ulaşabildikleri sürece ihtiyaç duyduğumuz her tür silah, zırh ya da aleti tasarlayabilirler. Lily'nin fotoğrafik hafızası, Brendan'ın elektrik bilgisi, Winston'ın eklemlerini arzu ettiği gibi kullanabilmesi, bunlar hep çok özel güçler. Ve Ian..." Ne diyeceğimi bilemiyorum bir an, "Ian'ın da eminim çok iyi olduğu bir konu vardır."

Warner hafifçe gülüyor ama yüzü hemen ciddileşiyor. "Peki ya Kent?"

Yüzümün sarardığını hissediyorum. "Ne olmuş ona?"

"Onun özelliği ne?"

Cevap vermeden önce düşünüyorum. "Adam çok yetenekli bir askerdir."

"Bu mu yani?"

Kalbim gümbür gümbür.

Warner, yüzünün ifadesiz kalmasına özen göstererek gözlerini kaçırıyor.

"Onunla ilgileniyorsun."

Bu bir soru değil.

"Tabii ki," demeyi başarıyorum.

"Bu ilgiye neler dahil tam olarak?"

Yalana sarılıyorum. "Ne demek istediğini anlamıyorum."

Warner hiç kıpırdamadan duvara bakıyor, gözleri aklından geçenleri ele vermiyor. "Ona âşık mısın?"

Şaşkınım.

Bu soruyu böyle direkt olarak sorabilmenin nasıl acı verici olduğunu tahmin bile edemiyorum, bu kadar cesur olabildiği için Warner'ı takdir etmek geçiyor içimden.

İlk kez ağzım dilim bağlı, verecek cevap bulamıyorum. Bir-iki hafta önce olsaydı, hiç duraksamazdım. Kesinlikle Adam'a âşık olduğumu biliyordum o vakitler, bunu söylemekten de asla çekinmezdim. Ama şimdi elimde değil, aşkın ne oldunu bilip bilmediğimden de emin değilim, belki de Adam'a duyduğum derin sevgi ve fiziksel çekimi aşk sanmıştım. Gerçekten âşık olsam şu anda duraksar mıydım? Onun hayatından, ıstırabından kendimi bu kadar kolay soyutlayabilir miydim?

Şu son haftalarda Adam için öyle çok endişelendim ki eğitiminin bırakacağı etkiler, babasının kimliğiyle ilgili gerçeği öğrenince neler hissedeceği hep kafamı meşgul etti. Gerçekten âşık olduğum için mi yoksa bir çeşit suçluluk duygusuyla mı olduğunu ayırt edemiyorum. Kaçı-

şımın sebebi onunla birlikte olmak değildi. Adam, benim ana amacım olmadığı gibi, itici gücüm de değildi.

Ben kendim için kaçtım çünkü özgür olmak istiyordum.

"Juliette?"

Warner'ın fısıltısı beni daldığım düşüncelerden uyandırıyor, sarsarak gerçeğe döndürüyor. Az önce keşfettiğim bazı doğrularla şu anda başa çıkabilecek durumda değilim.

Warner, daha yumuşak bir sesle ikinci kez soruyor. "Ona âşık mısın?"

Ağzımdan bu soruya karşılık çıkacağını asla düşünmediğim o kelimeyi söylemek zorundayım. "Bilmiyorum."

Warner gözlerini kapatıp iç çekiyor. Omuzlarından, çenesinden ne kadar gergin olduğu belli, nihayet gözlerini açıp bana baktığında, bakışlarında öyküler gizli, düşünceler, fısıltılar, daha önce hiç görmediğim duygular. İtiraf edemeyeceği doğrular, imkânsız, inanılmaz şeyler ve sahip olabileceğini hiç düşünmediğim bir duygu sağanağı. Bütün bedeni rahatlıyor bir anda.

Önümde duran bu delikanlıyı tanımıyorum ben. Tamamen yabancı, farklı bir yaratık. Ailem beni başından atmasa asla tanıyamayacak olduğum bir insan.

"Juliette," diye fısıldıyor.

Ne kadar yakın durduğumuzu o an fark ediyorum. İstesem yüzümü boynuna gömebilirim. Ellerimi göğsüne koyabilirim.

İstesem tabii.

"Benimle gelmeni çok isterim."

Kalbim hızlanıyor. "Gelemem. Burada kalmam lazım."

"Ama bu işleri zorlaştıracak. Bir plan yapmamız lazım. Strateji belirlemeliyiz, belki de günlerce sürecek bu konuşmalarımız."

"Benim bir planım var zaten."

Kaşları şaşkınlıkla havaya kalkıyor. Kapıya uzanmadan önce, başımı eğip ona kararlı bir ifadeyle bakıyorum.

YİRMİ ÜÇ

Diğer tarafta Kenji bekliyor.

"Orada ne *halt* ettiğinizi sanıyorsunuz siz? Çabuk dışarı çıkın."

Aceleyle oturma odasının ortasına yürüyüp, Warner yakınımdayken büründüğüm hülyalı durumdan kurtulmak istiyorum. Temiz havaya ihtiyacım var. Bir de yeni bir beyne. Pencereden atlayıp bir ejderhanın sırtına konasım ve buradan uzakta başka dünyalara gidesim var.

Kendime gelmeye çalışıp kafamı kaldırdığım anda ise Adam'ın bakışlarıyla karşılaşıyorum. Görmemiş olmayı dilediği bir görüntüyü zihninden silmeye çalışır gibi gözlerini kırpıştırıyor. Yüzüm öyle kızarıyor ki mahcubiyetten, tuvalette otururken biri içeri girivermiş gibi hissediyorum.

"Adam," diyen sesimi duyuyorum, "Hayır, göründüğü gibi değil..."

Başını sallayarak zorlukla, boğulur gibi konuşuyor. "Şu anda seninle konuşamam. Hatta yanında bile duramam."

"Lütfen... Yalnızca konuşuyorduk."

"*Konuşuyordunuz* demek! Baş başa mı? Kardeşimin odasında?" Elindeki ceketi divana fırlatıyor. Aklını kaçırmış gibi gülerek elini saçında gezdiriyor, gözleri tavanda. Sonra bana bakıyor. "Neler oluyor Juliette?" Çenesinden ne kadar gergin olduğunu görebiliyorum. "Şu anda burada neler oluyor?"

"Bunu yalnız konuşamaz mıyız?"

"Hayır!" Göğsü öfkeli nefeslerle inip kalkıyor. "Şimdi konuşmak istiyorum ve kimin duyacağı da umurumda değil."

Gözlerim hemen Warner'ı buluyor, James'in odasının dışındaki duvara yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş. Sakin, ilgili gözlerle Adam'ı izliyor.

Benim ona baktığımı hissedince dikilir gibi oluyor bir an, iki saniye bakışıyoruz, başını çeviriyor. Gülüyor gibi.

Adam, gözlerinden şimşekler çakarak, "Neden ona bakıp duruyorsun?" diye soruyor. "Hatta ona nasıl bakabiliyorsun, diye sormam gerekirdi. Aklını yitirmiş bir *psikopata* bu ilgin neden?"

Bıktım bundan.

Bütün sırlardan, şu iki kardeşe dair hissettiğim o içsel karmaşadan, suçluluk duygusundan, kafa karışıklığından yorgunum, bezdim artık. Başka hiçbir şey bu kadar yormadı beni. Şu karşımdaki öfkeli Adam'ı sevmiyorum.

Konuşmaya çalışsam da dinlemiyor. Anlamasını sağlamaya uğraşıyorum o ise saldırganlaşıyor. Dürüst oluyorum inanmıyor. Ne yapabilirim başka?

"Aranızda ne var sizin?" Adam sorularında ısrarlı. "Juliette, bana *gerçekte* neler döndüğünü anlatır mısın?"

Artık yalan söylemeyi bırak da..."

"Adam, yeter," diye sözünü kesiyorum, sesim öyle sakin ki kendim bile şaşırıyorum. "Şu anda tartışmamız gereken öyle çok konu var ki. Bu, onlardan biri değil. Ayrıca kişisel problemlerimizi herkesle paylaşmaya da gerek yok."

Daha da öfkeleniyor. "Demek itiraf ediyorsun? Ters giden bir şeyler..."

"Ters giden şeyler vardı zaten uzun süredir," diye patlıyorum artık, sabrım tükendi. "Seninle konuşamı..."

"Tabii, bu pisliği Omega Noktası'na götürdüğümüzden beri hiçbir şey yolunda gitmedi zaten." Kenji'ye dönüyor. "Hepsi senin fikrindi!"

Kenji hemen karşılık veriyor. "Bana bak, kendi sorunlarınıza beni bulaştırma, tamam mı!"

Adam, "Juliette o herifle fazla zaman geçirmeye başlayana dek yolundaydı hayatımız," diyor.

"Üsteyken de seninle o kadar zaman geçirdi sivri zekâ!"

"*Susun!* Ne olur anlayın artık, Warner bize yardım etmek için burada. Yeniden Kuruluş'u yıkmak, muktediri öldürmek istiyor, tıpkı bizim gibi. Artık o düşmanımız değil!"

Adam sahte bir şaşkınlık gösterisiyle, "Bize *yardım* mı edecek?" diye soruyor gözlerini kocaman kocaman açarak. "Ah, tıpkı bizim tarafımızda savaşacağını söylediği geçen sefer gibi değil mi? Hani tam Omega Noktası'ndan kaçıp yerimizi onlara *ispiyonlamadan* önce." Kahkaha atıyor. "Bütün bu *palavralara* nasıl kanıyorsun, anlamıyorum."

"Adam, bu palavra değil. Aptal değilim ben."

"Emin misin?"

"Ne?" Bana hakaret ettiğine inanamıyorum.

"Sana emin misin diye sordum çünkü şu anda tam bir aptal gibi davranıyorsun. Senin kararlarına güvenip güvenemeyeceğimden emin olamıyorum tabii bu durumda."

"Senin *neyin* var?"

"Asıl *senin* neyin var?" Gözleri çakmak çakmak, artık bağırıyor. "Sen böyle yapmazdın, böyle davranmazdın. Tamamen farklı biri olmuşsun."

"Ben mi?" Ben de artık sesimi kontrol edemiyorum. Sakin kalmaya çalıştım ama kalamayacağım anlaşıldı. Bu konuşmayı gerçekten herkesin içinde mi yapmak istiyor?

Peki öyleyse.

Biz de konuşuruz.

"Eğer ben değiştiysem sen de öyle," diyorum. "Çünkü benim hatırladığım Adam, nazik, kibar ve bana asla bu şekilde hakaret etmeyen biriydi. Zor zamanlar geçirdiğini biliyorum, anlamaya çalışıyorum seni, biraz zaman vermeye, sabırlı olmaya çalışıyorum. Ama şu son birkaç hafta hepimiz için zordu. Buradaki herkes kötü şeyler yaşadı ama birbirimizi aşağılamıyoruz böyle. Kırmıyoruz. Ama sen Kenji'ye bile nazik davranamıyorsun. O senin *arkadaşındı,* hatırlıyor musun? Şimdi ne zaman bir espri yapmaya çalışsa onu öldürecekmişsin gibi bakıyorsun. Neden böyle..."

Sözümü kesiyor. "Şimdi de odadaki herkesi savunmaya geçiyorsun, öyle mi? Kenji'yi öyle çok seviyorsun ki onunla daha çok zaman geçiriyorsun."

"O benim arkadaşım!"

"Ben de sevgilinim!"

"Hayır!" diyorum pat diye. "Değilsin."

Adam öfkeden titriyor, yumrukları sıkılı. "Şu anda sana inanamıyorum."

Sakin bir sesle konuşuyorum. "Biz ayrıldık Adam. Yaklaşık bir ay önce."

"Doğru," diyor. "Ayrıldık çünkü bana âşık olduğunu ve beni incitmekten korktuğunu söyledin."

"Doğru, seni incitmek, canının acıtmak istemedim, hâlâ da istemiyorum."

"Peki, bu yaptığın ne?" diye bağırıyor.

Başımı sallayarak, "Seninle nasıl konuşabileceğimi bilmiyorum," diye cevaplıyorum sıkıntı içinde. "Hiç anlamıyorum..."

"Evet, hiçbir şey anlamıyorsun! Beni, kendini anlamıyorsun, bir psikopat tarafından beyni yıkanan bir çocuk gibi davrandığının ise farkına bile varmıyorsun."

Zaman duruyor.

Söylemek istediğim her kelime ete kemiğe bürünüyor bir anda sanki, yere düşüp düşüp ayağa kalkıyorlar. Paragraflar çevremde kol kola girip duvar örüyorlar, her şekilde birbirlerine eklenmeyi iyi becerir onlar, kaçacak yer bırakmıyorlar bana. Kelimelerin arasındaki boşluklar bedenime tırmanıp ağzımdan içeri, göğsüme doluyorlar. Öyle boş ki içim uçacak gibiyim.

Nefes alıyorum. Bin bir zorlukla.

Biri boğazını temizliyor.

Warner. Bir adım öne çıkıyor, "Böldüğüm için kusura bakmayın ama Juliette, gitmem gerek, burada kalmak istediğine emin misin?"

Donakalıyorum.

"DEFOL!" diye haykırıyor Adam. "Evimden şu anda defol pislik torbası, bir daha da gelme sakın!"

"Pekâlâ," diyor Warner başını bana doğru eğerek. "Her neyse. Başka şansın yok galiba güzelim," diyor ve elini uzatıyor. "Hadi, gidelim."

Adam dikleniyor. "Onu hiçbir yere götüremezsin, seninle ortak da olmayacak! Kaybol şimdi!"

"Adam, KES ARTIK!" Sesim beklediğimden de öfkeli çıkıyor ama elimde değil. "Senden izin alacak değilim. Bu şekilde de yaşamayacağım. Kimseden saklanmayacağım artık. Benimle gelmen gerekmiyor hatta beni anlamana da ihtiyacım yok. Eğer beni seviyorsan engel olmazsın."

Warner gülümsüyor.

Adam fark ediyor bu gülümsemeyi.

"Ne o diyeceklerin mi var?"

"Yok canım daha neler," diyor Warner. "Juliette kendi başının çaresine bakabilir. Ayrıca sen daha farkına varmamış olabilirsin ama odadaki herkes bu kavgayı kaybettiğini görüyor, Kent."

Adam'ın gözü kararıyor bir anda.

Yumruğunu kaldırıp ileri atılıyor, sonrasında olanlar o kadar hızlı ki keskin bir çatırtı duyana dek tek yapabildiğim tek şey korkuyla iç çekmek.

Adam'ın yumruğu Warner'ın yüzüne birkaç santim kala, Warner'ın elinin içinde hapsolmuş, duruyor.

Adam'ın vücudu yumruğun bu ani duruşunun yarattığı enerjiyle sarsılıyor. Warner, kardeşinin yüzüne yaklaşıp, "Benimle dövüşmek istemezsin geri zekâlı," diye fısıldıyor. Ardından onu öyle hızlı itiyor ki Adam yere

düşmemek için zor toparlıyor kendini.

Öfkeden kudurmuş bir şekilde tekrar saldırıyor.

Kenji atılıp belinden tutuyor onu ve Adam, kendisini bırakması için küfürler savururken kapıya doğru sürükleyip dışarı çıkarıyor.

Kapı arkalarından gürültüyle çarpıyor.

YİRMİ DÖRT

İlk düşüncem, James.

Hızla dönüp odayı araştırıyorum, neyse ki Lily, olacakları önceden kestirip onu odasına götürmüş.

Geri kalan herkes bana bakıyor.

Nihayet Ian, sessizliği bozuyor. "Az önce olanlar neydi öyle?"

O, Brendan ve Winston, ağızları şaşkınlıktan bir karış açık beni izliyorlar. Alia, uzak köşede kollarıyla bedenini sarmış dikiliyor, Castle ise duşta hâlâ.

Biri omzuma dokununca irkiliyorum.

Warner.

Kulağıma eğilip yalnızca benim duyabileceğim bir sesle fısıldıyor. "Geç oluyor, aşkım, gerçekten, üsse dönmeliyim." Biraz duraklıyor. "Tekrar tekrar sorduğum için özür dilerim ama gerçekten burada kalmak mı istiyorsun?"

Gözlerine bakıp başımla onaylıyorum. "Kenji ile konuşmam lazım. Artık kimin ne hissettiğini bilmesem de

bu işi Kenji olmadan yapmak istemiyorum." Duraklıyorum. "Yani, tek başıma başarabilirim gerekirse. Ama istemiyorum."

Warner başını sallayarak anladığını belirtiyor. "Peki." Hafifçe çatılmış kaşlarla soruyor. "Onda sana bu kadar çekici gelen nedir anlatırsın diye umuyorum bir gün."

"Kim? Kenji mi?"

Yine baş onayı.

Şaşkınlıkla gözlerimi kırpıştırıyorum. "En iyi arkadaşım o benim."

Warner bir kaşını kaldırarak bana bakıyor.

"Ne o? Bu, sorun mu olacak?"

Ellerine bakıp kafasını sallıyor. Yavaşça, "Hayır, tabii ki olmayacak," diyor. Hafifçe öksürüyor. "O halde yarın görüşürüz. Bin üç yüzde."

"Bin üç yüz mü? *Nasıl* olacak o?"

Warner kahkaha atıyor. "Askeri bir terim, pardon, saat öğleden sonra birde yani."

"Tamam."

Gözlerime bakıp biraz uzunca gülümsüyor. Ardından kimseyle vedalaşmadan çıkıp gidiyor.

Ian şok içinde beni süzüyor.

Brenda yine gözlerini kırpıştırarak, "Benim kafam çok karıştı," diyor. "Az önce neler oldu öyle? Sana *gülümsedi* mi o? Gerçek gülümseme miydi?"

Winston kaşlarını çatarak lafa giriyor. "Sana âşıkmış gibi," diyor. "Ama beyin sarsıntısı geçirdiğim için bana öyle gelmiş de olabilir."

Duvardan gözümü ayırmamak için elimden geleni yapıyorum.

Kenji ön kapıyı gürültüyle açarak arkaya çarpmasına neden oluyor.

İçeri giriyor.

Yalnız.

Beni işaret ediyor. "Sen! Kaldır güzel kıçını ve derhal buraya gel. Konuşmamız lazım."

YİRMİ BEŞ

Kapıya doğru yürüyorum, Kenji kolumdan yakalayıp beni dışarı çekiyor. Biz uzaklaşmadan önce, içeri doğru sesleniyor. "Herkes kendine yiyecek bir şeyler ayarlasın."

Adam'ın evinin dışındaki sahanlıkta duruyoruz, yukarı çıkan merdivenleri o zaman fark ediyorum.

"Gel bakalım prenses, beni takip et."

Merdivenlerden çıkıyoruz.

Dört-beş kat boyunca çıkmaya devam ediyoruz. Sekiz mi yoksa? Belki de elli, hiçbir fikrim yok. Tek bildiğim, tepeye vardığımızda nefes nefeseyim ve bu kadar antrenmansız olmaktan utanç duyuyorum.

Normal insan gibi nefes alabildiğim anda çevreme bakıyorum.

İnanılmaz.

Çatıdayız, dışarda, gökyüzünün zifiri karanlığında, yıldızlar ve incecik bir ay öylece asılı duruyorlar. Bazen gezegenlerin hâlâ gökteki yerlerinde durup normal yörüngelerinde dönmelerini düşünüyorum, sıralarını boz-

madan, durmadan. Onlardan öğreneceğimiz çok şey var doğrusu.

Rüzgâr var, havaya alışana dek bir titreme geliyor.

"Gel buraya," diyor Kenji. Çatının kıyısına gidip ayaklarını aşağı sarkıtarak oturuyor. Ölmek için daha hızlı bir yol olamaz. Yüz ifademi görünce, "Korkma, ben hep otururum burada," diyor.

Nihayet cesaretimi toplayıp yanına oturduğumda aşağı bakıyorum. Ayaklarım sanki dünyanın tepesinden sallanıyor gibi.

Kenji kolunu omzuma atarak sarılıyor. Beni ısıtmaya çalışıyor.

"Pekâlâ. Büyük gün ne zaman? Bir tarih belirlediniz mi?"

İrkiliyorum. "Ne? Ne için?"

Bana keskin bir bakış fırlatıp cevap veriyor. "Senin *ahmakça* davranışlarından vazgeçeceğin günü diyorum."

"Ah..." Ayaklarımı sallıyorum. "Galiba hiç olmayacak bu."

"Haklısın."

"Of, kapa çeneni."

"Adam'ın nerede olduğunu bilmiyorum."

Geriliyorum. "O iyi mi?"

Sıkıntılı bir iç geçirişle, "Toparlayacaktır," diyor. "Aşırı öfkeli şu an sadece. Kalbi kırıldı. Bir de mahcup oldu tabii bütün o duygusal saçmalıklar yüzünden."

Bakışlarımı yere indiriyorum. Kenji'nin omzuma dolanmış kolu beni kendine çekiyor, başımı omzuna yaslıyorum.

Dakikalar, anlar ve hatıralar bir canlanıp bir yok oluyorlar aramızda.

Nihayet Kenji sessizliği bozuyor. "Sizin ilişkinizin çok sağlam olduğunu düşünürdüm."

"Ben de," diye fısıldıyorum.

Saniyeler damdan aşağı atlıyorlar bir süre.

Yavaşça, "Ben çok kötü bir insanım," diyorum.

Kenji iç çekerek, "Galiba," diyor.

İnleyerek başımı ellerimin arasına alıyorum.

Kenji yeniden iç çekiyor. "Merak etme. Kent de pislik gibi davrandı. Ama Tanrı aşkına prenses..." Durup bana bakıyor ve hayretle başını sallıyor. "Gerçekten mi? *Warner* mı yani?"

Başımı kaldırıp ona bakıyorum. "Neden bahsediyorsun?"

Kenji bir kaşını kaldırıyor. "Aptal olmadığını en iyi ben biliyorum o yüzden bu numaraya yatma."

Gözlerimi deviriyorum. "Yeniden bu konuşmayı yapmak istemiyorum gerçekten."

"Umurumda değil isteyip istememen, konuşacaksın. Warner'a âşık olup da nedenini benden saklayamazsın. Kafana mikroçip mi yerleştirdi ne yaptı, nereden bileceğim?"

Uzunca bir süre susuyorum. Sonra yavaşça, "Warner'a âşık değilim," diyorum.

"Emin misin?"

"Değilim dedim. Sadece... bilmem..." İç geçiriyorum. "Bana neler olduğunu bilmiyorum."

"Hormonlar."

Pis pis bakıyorum suratına. "Zevzekliğin sırası değil, ciddiyim."

"Ben de." Başını yana eğiyor. "Biyolojik mi bilimsel mi

ne haltsa bir açıklaması vardır belki, belki kadınsal yerlerinin kafası karışmıştır."

"*Kadınsal yerlerim* mi?"

"Ah pardon!" Kenji alınmış gibi yapıyor. "Anatomik terimler mi kullanmamı istiyorsun, bana göre hava hoş, senin kadınsal yerlerinden korkmuyorum ben."

"Tamam tamam, gerek yok," diyerek gülmeye çalışsam da başarısız oluyorum bunda.

Tanrım, her şey değişiyor.

Kendi sesimi duyuyorum sonra, yavaşça anlatıyorum. "Öyle farklı ki o. Warner yani. Düşündüğünüz gibi biri değil. Gayet sevimli aslında. Ve nazik. Babası ona çok korkunç davranıyor. Tahmin bile edemezsiniz." Warner'ın sırtındaki yara izleri gözümün önüne geliyor. "Hepsi bir yana, o... Bilmiyorum işte. O bana inanıyor." Kenji'ye bakıyorum. "Aptalca mı bu sence?"

Kenji şüpheli bir bakış fırlatıyor. "Adam da sana inanıyor."

"Galiba," diyorum sadece.

"Ne demek *galiba?* Çocuk havayı bile senin keşfettiğine inanıyor."

Nerdeyse güleceğim. "Adam benim hangi versiyonumu seviyor, emin değilim. Okul yıllarımızdaki kız değilim artık. Galiba Adam o kızı istiyor." Kenji'ye bakıyorum. "Sürekli korku içinde olan, hâlâ hiç konuşmayan o kızmışım gibi davranmak istiyor bana. Onun sürekli koruması ve ilgisine muhtaç olan kız. Şu andaki halimi sevdiğini sanmıyorum. Bu yeni benle başa çıkabileceğinden emin değilim."

"Yani ağzını açtığın anda hayalleriniz yıkıldı, öyle mi?"

"Seni şuradan aşağı atarım şimdi."

"Hımm, Adam'ın seni bu halinle niye sevmediğini çok iyi anladım birden."

Gözlerimi deviriyorum şakacı bir öfkeyle.

Kenji gülerek arkaya yatıyor, beni de yanına çekiyor. Betonun üzerinde, üzerimize gökyüzünü yorgan yapmış yatıyoruz. Sanki mürekkep hokkasına düşmüş iki kibrit çöpüyüz.

Kenji, neden sonra konuşuyor. "Aslında mantıklı, biliyor musun?"

"Ne o?"

"Yani ne bileyim, ezelden beri kilit altındaydın değil mi? Birtakım adamlara dokunup keyif alabildiğin bir hayatın yoktu ki."

"*Ne?*"

"Yani işte. Adam sana nazik davranan ilk erkekti. Dünyadaki ilk kişi hatta. Sana dokunabiliyordu. Üstelik fena bir tip de değil hani."

"Eee?"

"Sadece fikir. Yani ondan etkilenmen normaldi. Seçeneğin yoktu ki başka."

"Ah, o şartlar *altında* doğaldı yani." Gülmeye çalışıyorum olmuyor, boğazımdaki düğüm buna engel. "Bazen neyin gerçek olduğunu bile bilmiyorum."

"Nasıl?"

Başımı sallıyorum. "Bilmem." Adeta kendime fısıldıyorum.

Ağır bir sessizlik.

"Onu gerçekten seviyor musun?"

Cevap vermeden önce duraklıyorum. "Sanırım... Bilmiyorum..." Derin derin iç geçiriyorum. "Birini sevmek

sonra sevmekten vazgeçmek mümkün mü? Aşkın ne olduğunu bile bilmiyorum galiba."

Kenji elini saçlarında gezdirip sıkıntılı bir nefes alıyor. "Ne bileyim..."

"Hiç âşık oldun mu?"

Gökyüzüne bakıp gözlerini kırpıştırıyor. "Hayır."

Hayal kırıklığına uğruyorum. "Öyle mi?"

"Bu çok depresif bir durum."

"Evet."

"İkimiz de boktan durumdayız."

"Aynen."

"Peki söylesene, Warner'da seni çeken ne? Yani elbiselerini filan çıkarmış halde gördün mü onu?"

"Ne?" diye adeta bağırıyorum, neyse ki karanlıkta kıpkırmızı olduğumu görmüyor. "Hayır," diyorum telaşla. "O hiç..."

Kenji gülmeye başlıyor. "Vay canına prenses... Demek öyle..."

Koluna yumruk atıyorum.

"Hey, nazik olsana biraz!" diyor kolunu ovalarken. "Ben senden güçsüzüm, unutma."

Yıldızlara doğru sırıtarak cevap veriyorum. "Artık kendimi kontrol edebiliyorum, biliyorsun. Gücümü gerekli seviyelerde kullanabiliyorum."

"Aferin. Dünya, büründüğü pislikten kurtulduğunda hatırlat da sana bir balon alayım ödül olarak."

"Teşekkür ederim," diyorum kendimden memnun bir şekilde. "Sen iyi bir öğretmensin Kenji."

"Ben birçok alanda en iyiyim bir kere."

"Ve de çok alçakgönüllü tabii."

"Ve acayip yakışıklı."

Kahkaha atarken boğazıma tükürük kaçıyor, boğulacak gibi oluyorum bir an.

Kenji, ellerini başının altında kavuşturuyor. "Hâlâ sorumu cevaplamadın. O zengin çocuğu neden bu kadar seviyorsun?"

Sıkıntıyla derin bir nefes alıp gökteki en parlak yıldıza odaklanıyorum. "Onun yanımdayken kendimi seviyorum da ondan," diye cevaplıyorum yavaşça, "Warner benim güçlü, yetenekli, zeki biri olduğumu düşünüyor ve fikirlerime değer veriyor. Ona eşitim gibi hissettiriyor, hatta ondan daha çok başarılı olabileceğim duygusunu hissettiriyor bana. İnanılmaz bir şey yaptığımda hiç de şaşırmıyor çünkü zaten bunu *bekliyor* benden. Bana sürekli korunmaya muhtaç, kırılgan küçük kız muamelesi yapmıyor."

Kenji'den homurtuyla alay arası bir ses çıkıyor.

"Çünkü kırılgan küçük bir kız *değilsin*. Aslına bakarsan herkesin kendini senden koruması lazım. Ürkütücü bir yaratıksın çünkü." Hemen sözünü düzeltme çabasına giriyor. "Yani, tabii sevimli bir yaratık. Nesneleri parçalayabilen, toprağı delebilen, insanların canlarını alabilen sevimli bir küçük yaratık."

"Şahane anlattın yani."

"Ben hep senden tarafım."

"Anlaşılıyor."

"Peki, bu mu? Yani onu karakterinden dolayı seviyorsun."

"Ne?"

"Bütün bunlar, Warner'ın seksi ve yakışıklı oluşu ya da sana dokunabilmesi ile ilgili değil kısacası."

"Sence Warner seksi mi?"

"Ben öyle *demedim*."

Gülüyorum. "Yüzünü seviyorum onun."

"Peki, dokunma meselesi?"

"Hangi dokunmadan bahsediyorsun?"

Kenji gözleri kocaman açılmış, kaşları havada bana bakıyor. "Bak, ben Adam değilim, tamam mı? Beni bu masum ayaklarıyla kandıramazsın. Bu herif sana dokunabiliyor, senden hoşlanıyor, e belli ki sen de ondan; dün geceyi onun yatağında geçirdin, bugün de kilere, pardon bir çocuk odasına girdiğimde sizi o pozisyonda yakaladım, sen hâlâ bana masal mı anlatıyorsun?" Bakışları ısrarlı. "*Hiç* dokunma olmadı mı diyorsun?"

"Hayır," diye fısıldıyorum ama yüzümü ateş basıyor.

"Dinle, söylemeye çalıştığım şu, çok hızlı büyüyorsun, nesnelere ve kişilere dokunabilmek seni heyecenlandırıyor, sadece hijyen kurallarına uyup uymadığından emin olmak istiyorum."

"İğrençleşme lütfen."

"Hey, ben sadece sana yardımcı..."

"Kenji?"

"Efendim?"

Derin bir nefes alıp yıldızları saymaya çalışıyorum. "Ben ne yapacağım şimdi?"

"Ne hakkında?"

Duraksıyorum. "Her şey."

Garip bir ses çıkarıyor. "Lanet olsun ki bilmiyorum."

"Bu işi sensiz götürmek istemiyorum," diye fısıldıyorum.

Arkasına yaslanıyor. "Kim dedi bensiz olacağını?"

Kalbim duracak gibi oluyor hemen doğrulup ona bakıyorum.

"Ne?" diye soruyor, kaşını kaldırarak. "Şaşırdın mı bir de?"

Nefesim heyecandan kesilerek soruyorum. "Benimle birlikte savaşacak mısın? Warner da bizimle aynı safta olduğu halde?"

Kenji gülümseyerek yıldızlara bakıyor. "Elbette."

"*Gerçekten* mi?"

"Sen nereye ben oraya ufaklık. Dostlar böyle günler içindir."

YİRMİ ALTI

Eve geri döndüğümüzde Castle'ı köşede Winston'la sohbet ederken görüyoruz.

Kenji kapının ağzında öylece kalakalıyor.

Onun daha Castle'ı ayakta görme şansını bulamadığını unutmuşum, yüzündeki ifade kalbimi acıtıyor. Ne kötü bir arkadaşım ben, tek bildiğim kendi dertlerimle kafasını ütülemek, oysa ne çok sorun var kafasında, ne sıkıntıları var...

Kenji rüyadaymış gibi odayı geçiyor ve Castle'ın önünde durup elini omzuna koyuyor. Castle dönüp ona bakıyor. Tüm oda nefesimizi tutmuş bu sahneyi izliyoruz.

Castle gülümseyerek hafifçe başıyla selam veriyor.

Kenji birden onu sımsıkı kucaklayıp birkaç saniye öylece tutuyor. Ardından geri çekilip bakışıyorlar, Castle elini Kenji'nin koluna koyuyor.

Kenji'nin yüzünde kocaman bir sırıtış.

Bana dönüp gülümseyişi öyle tatlı ki içim mutlulukla doluyor, bu gece arkadaşım keyifli ve rahat uyuyacak. Keyiften çatlayacak gibiyim.

Kapı gümbürtüyle açılıyor.

Adam.

Az önce mutlulukla çırpınan kalbim balon gibi sönüyor.

Adam, yüzüme bile bakmadan içeri girip odayı boydan boya geçerken, "James," diye sesleniyor. "Yatma zamanı ufaklık. Hadi."

James başını sallayıp odasına koşuyor. Adam da içeri girip kapıyı arkalarından kapatıyor.

Castle, rahatlamış bir ifadeyle, "Eve döndü," diyor.

Kimse tek kelime etmiyor bir an.

Kenji etrafa bakınarak sessizliği bozuyor, "Hadi bakalım, biz de yatsak iyi olur." Köşede duran battaniye yığınından bir kucak battaniyeyi herkese dağıtıyor.

"Yerde mi uyuyoruz?" diye soruyorum.

Kenji başıyla onaylıyor. "Evet. Warner pijama partisine benzetirken haklıydı."

Gülmeye çalışıyorum ama olmuyor.

Herkes battaniyelerini yere serip kendi uyuyacağı yeri hazırlamaya koyuluyor. Winston, Brendan ve Ian odanın bir tarafına, Alia ve Lily diğer tarafına geçiyor. Castle koltukta uyuyacak.

Kenji orta bölümü işaret ederek, "Sen ve ben şuradayız," diyor.

"Romantik takılacağız yani."

"Çok beklersin."

"Adam nerede uyuyor?" diye soruyorum alçak sesle.

Kenji battaniye dağıtma işine ara verip bana bakıyor. "Kent dışarı çıkmayacak o odadan. James'le birlikte uyuyor, zavallı çocuk korkunç kâbuslar görüyor geceleri."

Bunu düşünememiş olmaktan dolayı şaşkın ve mah-

cup, "Ah, tabii," diyorum. Elbette. Kenji de bunu ilk elden biliyor olmalı, Omega Noktası'nda üçü aynı odada kalıyorlardı.

Winston bir düğmeye basıp ışıkları söndürüyor. Battaniye hışırtıları başlıyor. Derken Winston'ın sesi çınlıyor. "Eğer içinizden birinin vır vır sohbet ettiğini duyarsam, Brendan'ı gönderip tekmelettireceğim."

"Ben kimseyi tekmelemem."

"Kendini tekmele Brendan."

"Biz niye arkadaşız hiç bilmiyorum."

"Kapayın çenenizi." Lily köşeden söyleniyor.

"Hanımefendiyi duydunuz, kesin sesinizi," diyor Winston.

Ian lafa karışıyor, "Konuşup duran sensin geri zekâlı."

"Brendan, şunu tekmeler misin?"

"Kapa çeneni dostum, kimseyi tekmeleme..."

Castle'ın sesi patlıyor ortamda. "İyi geceler!"

Herkes nefes almayı bile kesiyor.

Kenji fısıltıyla, "İyi geceler efendim," diyor.

Yan dönerek Kenji'yle yüz yüze geliyorum. Karanlıkta birbirimize sırıtıyoruz.

Ses çıkarmadan sadece dudak hareketleriyle, "İyi geceler," diyorum, bana göz kırpıyor.

Gözlerim kapanıyor.

YİRMİ YEDİ

Adam beni görmezden geliyor.

Dün olanlar hakkında tek kelime etmedi, en ufak bir kızgınlık ya da küskünlük emaresi göstermiyor. Herkesle sohbet ediyor, James'le gülüyor, kahvaltı hazırlığına yardım ediyor. Ben ortamda yokmuşum gibi davranıyor.

Günaydın demeye çalıştım, duymazdan geldi. Ya da gerçekten duymadı mı acaba? Belki beynini öyle eğitti ki beni ne görüyor ne duyuyor.

Kalbime üst üste yumruk yiyor gibiyim.

Durmadan.

Sohbet açmak için çırpınıyorum. "Peki, bütün gün neler yapıyorsunuz burada?" Yerde oturmuş, tahıl gevreği yiyoruz kâselerimizden. Geç uyandığımız için kahvaltı da gecikti. Daha battaniyeler ortada ve Warner'ın gelmesine bir saat kaldı.

Ian, "Hiçbir şey," diye cevaplıyor sorumu.

Winston ekliyor. "Ölmemeye çalışıyoruz."

Lily de katılıyor. "Sıkıntıdan ölüyoruz yani."

"Neden sordun," diyor Kenji. "Aklından geçen nedir?"

"Ah..." Duraksıyorum biraz. "Sadece... Yani, Warner gelecek bir saate kadar, acaba..."

Mutfakta bir şangırtı kopuyor. Kâsenin biri lavaboya düştü. Çatal kaşıklar etrafa saçılıyor.

Adam oturma odasına geliyor.

Gözleri...

"O buraya gelmeyecek." Sabahtan beri bana söylediği ilk kelimeler.

"İyi de ben onunla randevulaştım bile. Buraya geldiğinde..."

"Burası *benim* evim!" diye bağırıyor, gözleri çakmak çakmak, "ve onu içeri sokmayacağım."

Kalbim göğsümü delecek sanki, Adam'la yüz yüzeyiz, bana nefret dolu gözlerle bakıyor. Bu nasıl olur? Benden nasıl nefret edebilir bu kadar?

Kenji'nin, "Kent, dostum..." diye lafa girmeye çalıştığını duyuyorum.

"HAYIR DEDİM!"

"Hadi ama dostum, böyle olması gerekmi..."

Adam hırsla bana dönüyor. "Eğer onu görmeyi bu kadar çok istiyorsan sen de evimden defolup gidebilirsin. Ama o gelmeyecek. Hiçbir zaman!"

Gözlerimi kırpıyorum.

Bu olanlar gerçek mi?

Kenji dikleniyor. "Nereye gidecek kız? Sokaklarda dolanıp birilerinin onu ihbar etmesini mi beklesin? Sonra gelip öldürsünler, ha, ne dersin? Aklını mı kaçırdın sen?"

Adam bağırıyor. "Umurumda değil artık! Hangi cehenneme gidecekse defolsun gitsin." Bana dönüyor. "Onunla

birlikte mi olmak istiyorsun?" Kapıyı işaret ediyor. "Defol. Git, geber!"

Vücudum buz kesiyor baştan ayağa.

Titrek bacaklarla ayağa kalkıyorum. Başımı sallıyorum durmadan, neden olduğunu bilmiyorum ama kendimi durduramıyorum. Kapıya doğru sendeliyorum.

"Juliette!"

Dönüyorum, bana seslenen Kenji, Adam değil.

"Hiçbir yere gitmiyorsun. Kıpırdama yerinden. Bu çok saçma."

Olaylar kontrolden çıkmış durumda. Artık yalnızca bir kavga değil bu, Adam'ın gözlerinde salt öfke ve nefret var. Böylesi bir nefrete o kadar ihtimal vermemişim ki şaşkına dönmüş durumdayım, ne tepki vereceğimi bilmiyorum. Hiç beklemediğim bir durum bu, bu hale geleceğimize ölsem inanmazdım.

Gerçek Adam beni evinden böyle kovmazdı, bana böyle hakaret etmezdi. Tanıdığım Adam. Tanıdığımı sandığım ya da...

Kenji tekrar konuşmaya başlıyor. "Kent, sakinleşmen lazım. Warner'la Juliette'in arasında bir ilişki yok, tamam mı? Kız sadece doğru olduğuna inandığı..."

"Palavra!" diye patlıyor yeniden Adam. "Palavra olduğunu sen de biliyorsun ve görmezden gelerek tam bir pislik gibi davranıyorsun. Bütün bu zaman boyunca bana yalan söylemiş..."

"Siz birlikte değilsiniz dostum, kızı bu şekilde sahiplenemezsin."

"Biz hiç ayrılmadık!"

Kenji'nin de sabrı taşıyor. "Evet ayrıldınız. Omega'daki

herkes senin o kahrolası tünellerdeki melodramatik hallerini duydu. Hepimiz ayrıldığınızı biliyorduk. Bu yüzden kendi kendine savaşıp durma bununla."

"O ayrılık sayılmazdı," diyor Adam, sesi pürüzlü. "Biz hâlâ birbirimizi seviyorduk..."

Kenji elini sallayarak gözlerini deviriyor. "Tamam her neyse. Umurumda değil. Ama şu anda *savaşın* ortasındayız. Tanrı aşkına, şu kız daha birkaç gün önce göğsünden vuruldu, az daha ölüyordu. Sence ikinizden daha büyük bir resme bakıyor olması ve gerçekten o sorunlara odaklanmış olması mümkün değil mi? Warner çılgının biri olabilir ama yardımı..."

"O herife âşıkmış gibi bakıyordu," diye homurdanıyor Adam. "Ben o bakışı tanımam mı sanıyorsun? Bana bakardı öyle o. Onu tanıyorum. O kadar iyi tanıyorum ki..."

"Belki de hiç tanımıyorsun."

"Onu savunmayı bırak!"

"Ağzından çıkanı kulağın duymuyor. Deli gibi davranmayı kes."

"Öldüğünü sandığım zamanlar daha mutluydum!"

"Bunu demek istemiyorsun aslında. Çeneni kapat. Böyle laflar ağzından çıkınca geri alması zor olur."

"Ama ben tam da bunu demek istiyorum," diyor, "Gerçekten öyle." Sonunda bana bakıyor, yumrukları sıkılı, gözleri öfke, acı ve kırgınlıkla parlıyor. "Öldüğünü sanmak bundan daha az acı veriyordu. Çok daha az."

Duvarlar üzerime geliyor, gözlerimin önünde noktalar uçuşuyor sanki.

Bu olanlar gerçek değil deyip duruyorum kendime.

Bu korkunç bir kâbus, uyandığımda Adam yine o na-

zik, ince ve harika insan olacak. Çünkü Adam böyle zalim değildir. Hele bana karşı, hiçbir zaman.

Adam benimle konuşmaya devam ediyor. "Sen... Herkes bir yana sen... Sana güvendim, kimseye söylememem gerekenleri seninle paylaştım. Şimdi sen bütün bu hataları suratıma çarpıyorsun. Bana bunu yaptığına, *ona* kandığına inanamıyorum." Sesi iyice yükselerek soruyor. "Bunları yapabilmek için nasıl bir akıl hastası olman lazım acaba?"

Konuşmaya korkuyorum.

Dudaklarım kıpırdayacak diye ödüm patlıyor.

Bir santim kıpırdarsam bedenim ortadan yarılacak ve herkes içimin yalnızca şu anda yutmakta olduğum gözyaşlarından ibaret olduğunu görecek sanki.

Adam başını sallayarak hastalıklı bir kahkaha atıyor. "İnkâr bile etmiyorsun, bu inanılmaz!"

Birden Kenji, buz gibi keskin bir sesle konuşuyor. "Kent, kızı rahat bırak. Çok ciddiyim."

"Bu iş seni *hiç* ilgilendirmez."

"Geri zekâlı bir köpek gibi davranıyorsun."

Adam ona dönüyor. "Senin ne düşündüğün umurumda mı sanıyorsun? Bu senin kavgan değil, Kenji. Sırf Juliette tek kelime edemeyecek bir korkak diye senin onu savunman gerekmiyor."

Vücudumu terk etmiş gibiyim. Sanki yere yığılmışım, ruhum dışardan olanları, Adam'ın tamamen farklı bir insana dönüşmesini seyrediyor. Her kelime, bana ettiği her hakaret kemiklerimi kırıyor sanki. Kısa süre içinde kırık kemikler ve kanlar içinde atan bir yürek kalacak benden geriye.

Adam'ı duyuyorum. "Şimdi çıkıyorum. Gidiyorum, geldiğimde bu kız gitmiş olacak."

Ağlama, diyorum kendime sürekli.

Ağlama.

Bunlar gerçek değil.

Adam şimdi de bana dönmüş, devam ediyor. "Sen ve ben, bitti artık." Sesi öyle öfkeli, öyle kaba ki. "*Bitti.* Seni bir daha görmek istemiyorum. Hiçbir yerde ve tabii ki kahrolası evimde de." Göğsü hızla inip kalkarak beni süzüyor. "Bu yüzden çek git. Ben dönmeden önce defol buradan!"

Odanın içinden öfkeli adımlarla yürüyüp paltosunu alıyor ve kapıyı açıyor hırsla.

Çıktığında o kapıyı ardından öyle bir çarpıyor ki duvarlar zangırdıyor.

YİRMİ SEKİZ

Odanın ortasında boşluğa bakarak dikiliyorum.

Donuyorum sanki. Ellerim titriyor galiba ya da kemiklerim. Evet evet, kemiklerim titriyor. Robot gibi yavaşça, başım dönerek hareket ediyorum. Birileri bana bir şeyler söylüyor, rüyadaymış gibi duyuyorum, ama şu anda sadece paltomu giymeye odaklanmış durumdayım çünkü üşüyorum. Burası çok *soğuk*. Ceketimi giymeliyim. Eldivenlerimi de. Titremem geçmiyor.

Kabanımı sırtıma geçirip ellerimi ceplerime sokuyorum. Birileri hâlâ konuşuyor benimle ama kafamın içindeki uğultudan duyamıyorum. Yumruklarımı sıkınca cebimde plastik bir nesneye çarpıyor elim.

Çağrı cihazı. Unutmuşum onu.

Cebimden çıkarıyorum. Minik bir alet, ince siyah bir dikdörtgen, ortasında da yüzeyini boydan boya kaplayan bir düğme var. Düşünmeden basıyorum düğmeye. Tekrar tekrar hem de. Bir şekilde bu rahatlatıyor beni. *Klik.. klik...* Bu hareketi tekrarlamaktan başka ne yapabileceğimi bilmiyorum. *Klik...klik...klik...*

Klik.

Omuzlarımda eller hissediyorum.

Dönüyorum. Castle, gözleri endişe yüklü, arkamda duruyor. "Hiçbir yere gitmeyeceksin. Bir çaresini bulacağız, bu durum düzelecek."

"Hayır." Dilim kumla kaplı sanki. Dişlerim ufalanıp dökülmüşler. "Gitmeliyim."

Çağrı aletine durmadan basıyorum, kendimi durduramıyorum.

Klik...

Klik...klik...

Castle, "Gel otur şuraya," diyor. "Adam çok üzgün ama düzelecektir. Söylediklerini öfkeyle söyledi, gerçekte onları demek istemediğinden eminim."

Ian lafa karışıyor. "Bence gayet ciddiydi."

Castle ona zehir gibi bir bakış fırlatıyor.

Winston benimle konuşuyor. "Gidemezsin. Hani birlikte kötü adamları tepeleyecektik? Söz vermiştin."

Lily de canlı olmaya çalışan bir ses tonuyla, "Tabii ya," diye atılıyor. Gözleriyse ümitsiz, korku ya da endişe yüklü, benim adıma dehşete kapıldığını fark ediyorum.

Ben değilim korktuğu.

Benim için korkuyor.

Ne tuhaf bir duygu.

Klik...klik...klik...

Klik... klik...

Lily gülümsemeye çalışarak devam ediyor. "Eğer gidersen sonsuza dek böyle yaşamak zorunda kalacağız. Ben de hayatımın geri kalanını bu pis kokulu adamlarla bu şekilde geçirmek istemiyorum."

Klik...

Klik...klik...

"Gitme," diyor James. Üzgün yüzü çok ciddi. "Adam sana böyle kötü davrandığı için özür dilerim. Ama ölmeni istemiyorum. Ölmüş olmanı da dilemiyorum. Yemin ederim ki dilemiyorum."

James... Tatlı James... Gözlerim kalbimle birlikte kırılıyor sanki.

"Kalamam," diyorum, sesim kendime yabancı. Kırık. "Hissettiklerini dile getirdi."

Brendan lafa giriyor. "Gidersen geride bir avuç zavallı olarak kalacağız. Lily ile aynı fikirdeyim, hayatımı böyle yaşamak istemiyorum."

"Ama nasıl..."

Ön kapı gürültüyle açılıyor.

"JULIETTE! *Juliette!*"

Hızla dönüyorum.

Warner, yüzü kıpkırmızı, nefes nefese duruyor kapıda, bana hayaletmişim gibi bakıyor. Ben ağzımı açamadan hızla odayı geçip yanıma geliyor ve yüzümü ellerinin arasına alıyor. "İyi misin? Tanrım, iyi misin? Ne oldu? Lütfen söyle iyi misin?"

O burada.

O burada ve tek istediğim dağılıp gitmek ama yapmıyorum bunu.

Yapmayacağım da.

"Sağ ol," demeyi başarıyorum, "Geldiğin için."

Bizi seyreden yedi çift gözü umursamadan bana sarılıyor. Bir eli sıkıca belimde diğeri başımın arkasında öylece duruyoruz. Yüzüm göğsüne gömülü, kokusu öyle tanıdık

ki. Garip bir şekilde sakinleştiriyor beni. Eliyle sırtımı okşarken başını bana doğru eğiyor ve fısıldıyor. "Ne oldu aşkım? Neyin var? Anlat bana..."

Gözlerimi kırpıyorum.

"Seni geri götüreyim mi?"

Cevap vermiyorum.

Ne istediğimi ya da neye ihtiyacım olduğunu bilmiyorum artık. Herkes bana kalmamı söylüyor ama burası onların evi değil. Adam buranın sahibi ve beni istemediğini fazlasıyla açık olarak söyledi. Dostlarımı bırakmak da istemiyorum öte yandan. Kenji'yi bırakmak istemiyorum."

"*Benim* gitmemi mi istiyorsun?"

Telaşla, "Hayır, hayır," diyorum.

Geri çekilip bana bakıyor. "Lütfen ne istediğini söyle," diye yalvarıyor. "Ne yapmam gerektiğini. Söyle de yapayım."

Kenji söylenmeye başlıyor. "Bu gördüğüm en çılgınca saçmalık. Asla inanamazdım gözlerimle görmesem. Milyon yıl geçse inanamazdım."

Ian, "Pembe diziler gibi," diyor. "Ama aktörler oldukça kötü."

Winston karşı çıkıyor. "Bence çok tatlılar."

İrkilerek geriye çekilip hafifçe dönüyorum. Herkes gözünü dikmiş bizi izliyor, gülümseyen tek kişi Winston.

Warner, gruba dönüp soruyor. "Nesi var? Neler oluyor? Neden ağladı ağlayacak durumda?"

Kimse cevap vermiyor.

Warner, gözlerini kısarak yüzlerini inceliyor. "Kent nerede? Ne yaptı Juliette'e?"

Lily, "Dışarda," diye cevap veriyor. "Az önce çıktı."

Warner'ın bakışları kararıyor. Bana dönüyor. "Lütfen artık burada kalmak istemediğini söyle bana."

Başımı ellerimin arasına alıyorum. "Herkes yardımcı olmak istiyor, Adam dışında. Ama onu terk edemezler. Ben de onları geride bırakmak istemiyorum."

Warner derin derin iç geçirerek gözlerini kapatıyor. Yumuşacık bir ses tonuyla, "O halde kal," diyor. "İstediğin buysa, burada kal. Ben her zaman gelip görebilirim seni."

"Kalamam," diyorum. "Gitmem gerek. Buraya tekrar gelmeme de izin yok."

"Ne?" Öfke, gözlerinde çakıp sönüyor. "İzin yok da ne demek?"

"Adam burada kalmamı istemiyor artık. O dönmeden gitmem gerekiyor."

Warner'ın çenesi kasılıyor. Bana yüz yıl kadar uzun gelen bir süre yüzüme bakıyor. Düşüncelerini görebiliyorum neredeyse, bir çözüm bulabilmek için beyni çılgınca çalışıyor. "Pekâlâ," diyor nihayet. "Pekâlâ." Sıkıntılı bir nefes veriyor. Benimle göz temasını kaybetmeden, "Kishimoto," diye sesleniyor.

"Burada, komutanım!" Warner, gözlerini devirmemeye çalışarak Kenji'ye dönüyor. "Grubunuzu üsteki özel eğitim alanıma yerleştireceğim. Detayları halletmek için bir-iki güne ihtiyacım var ama yerleşkeye sorunsuz girip çıkabilmeniz için gerekli önlemleri alacağım. Kendini ve ekibini görünmez hale getirerek beni takip edeceksiniz. Planımızın ilk safhasını gerçekleştirecek güce sahip olana dek o bölgede kalmakta serbestsiniz. Bu sizin için uygun mu?"

Kenji tiksinmiş gibi görünüyor. "Tabii ki değil!"

"Neden?"

Kenji elleriyle havada tırnak işareti yaparak, "Özel eğitim alanınızda bizi kilit altında tutacaksınız demek. Neden niyetinizin bizleri kafese tıkıp yavaş yavaş öldürmek olduğunu açık açık söylemiyorsunuz? Ben aptal mıyım? Neden bu saçmalıklara inanayım?" diyor.

Warner cevap olarak, "Düzenli ve yeterli bir şekilde beslenmenizi sağlayacağım," diyor. "Kalacağınız yerler sade ancak bu kadar sefil değil. Bu şekilde bir düzenleme bize rahatça bir araya gelerek sonraki adımlarımızı planlama imkânı verecek. Kontrolsüz bölgede herkesin hayatını tehlikeye attığını biliyorsun, değil mi? Sen ve arkadaşların benim yanımda daha güvende olacaksınız."

Ian, "Peki bunu neden yapıyorsun?" diye soruyor. "Neden bize yardım edip, besleyip hayatta kalmamızı sağlıyorsun? Mantıklı gelmiyor bu."

"Mantıklı olması gerekmiyor."

Lily karşı çıkıyor. "Tabii ki olmalı." Gözleri öfkeli. "Askeri bir üsse kuzu kuzu gidip de kendimizi öldürtmeyeceğiz. Bu ya pis bir plansa?"

"Peki madem," diyor Warner.

"Peki madem ne?"

"Gelmeyin."

"Ah." Lily gözlerini kırpıştırıyor.

Warner, Kenji'ye dönüyor. "Resmi olarak davetimi reddediyorsunuz demek."

"Evet, teşekkürler," diye yanıtlıyor Kenji.

Warner başıyla onaylıyor. Bana bakıyor. "Gidelim mi artık?"

"Ama... hayır..." Paniğe kapılıyorum, bir Kenji'ye bir

Warner'a bakıyorum. "Öylece çekip gidemem. Onları bir daha görmemeye katlanamam."

Kenji'ye dönüyorum.

"Burada mı kalacaksın? Ve seni bir daha hiç göremeyeceğim, öyle mi?"

Kenji kollarını göğsünde kavuşturuyor. "Burada bizimle kalabilirsin. Gitmek zorunda değilsin."

Kızgın ve incinmiş bir halde ona çıkışıyorum. "Kalamayacağımı biliyorsun. Adam'ın söylediklerinde ciddi olduğunu da. Döndüğünde ben hâlâ burada olursam çılgına dönecek..."

Kenji sertçe sözümü kesti, "Sen de bu yüzden hemen gideceksin, öyle mi? Hepimizden uzaklaşmayı göze alıyorsun, sırf Adam hıyarlık yapmaya karar verdi diye. Hepimizi Warner'a değişiyorsun."

"Kenji, hayır... Yaşayabileceğim başka yer yok. Ne yapmam..."

"*Kal.*"

"Adam beni dışarı atacak..."

"Hayır, buna izin vermeyiz."

"Kendimi zorla ona kabul ettirmeyeceğim, ona yalvaramam. Biraz onurumu korumama izin versenize."

Kenji kollarını öfkeyle açıyor. "Bu saçmalık."

"Benimle gelin," diye yalvarıyorum, "Birlikte olmamızı istiyorum."

"Gelemeyiz," diyor, "Bu riske giremeyiz. Sizin aranızda neler olup bittiğini bilmiyorum, belki sana farklı davranıyordur. Bilmiyorum, her neyse, hepimizi duygulara ve tahminlere dayanarak tehlikeye atamam. Warner için *sen* değerli olabilirsin belki ama biz onun zerre kadar

umurunda değiliz." Warner'a bakıyor, "Öyle değil mi?"

"Ne?" diye soruyor Warner.

"Biz umurunda mıyız? Yani hayatta kalmamızı, iyi olmamızı umursuyor musun?"

"Hayır."

Kenji neredeyse gülüyor. "En azından dürüstsün."

"Teklifim hâlâ geçerli. Reddetmekle aptallık ediyorsunuz ayrıca. Burada geberip gideceksiniz, benim kadar sen de biliyorsun bunu."

"Şansımızı deneyeceğiz yine de.

"Hayır!" diye hıçkırıyorum. "Kenji..."

"Merak etme," diyor, gözleri hüzün dolu, alnı derin çizgilerle kırışık. "Bir gün tekrar birbirimizi görmenin bir yolunu bulacağımızdan eminim. Yapman gerekeni yap."

"Hayır," demeye çalışıyorum. Nefes almak için uğraşıyorum. Akciğerlerim şişiyor, kalbim öyle hızlı atıyor ki kulaklarımda duyuyorum. Sıcak basıyor sonra üşüyorum ardından birden aşırı sıcak oluyor yine, düşünebildiğim tek şey ise, bunun böyle olmaması gerektiği.

Hayır, böyle kopmamalıyız, yeniden kaybetmemeliyiz birbirimizi...

Warner kolumdan tutuyor, "Lütfen," diyor, sesi telaşlı, paniğe kapılmış gibi. "Yapma bunu aşkım, bunu yapma ne olur."

"Lanet olsun Kenji!" diye patlıyorum sonunda, silkinip Warner'dan kurtuluyorum. "Lütfen, Tanrı aşkına, aptallık etme. Benimle gelmek zorundasınız, size ihtiyacım var..."

Kenji eliyle saçlarını sıvazlayarak odada volta atıyor. "Birtakım güvencelere ihtiyacımız var Juliette. Her şeyin

yolunda gideceğine güvenerek kendimizi riske atamam."

Warner'a dönüyorum, yumruklarım sıkılı. "Onlara ne istiyorlarsa ver, lütfen. Anlaşmak zorundasınız. Bir yol bulmalısınız. Ona ihtiyacım var. Arkadaşlarıma ihtiyacım var."

Warner uzunca bir süre bana bakıyor.

"Ne olur," diye fısıldıyorum.

Gözlerini kaçırıyor önce sonra tekrar göz göze geliyoruz.

Nihayet Kenji'ye çeviriyor bakışlarını ve pes edercesine nefesini koyuveriyor. "Ne istiyorsun?"

Winston'ın, "Sıcak banyo isterim ben," dediğini duyuyorum.

Sonra kıkırdıyor.

Gerçekten, gülüyor.

Kenji, derhal iş konuşan bir ses tonuna bürünüyor. "İki adamım hâlâ yaralı, ilaç ve tıbbi yardıma ihtiyaçları var. Gözetlenmeyi kabul etmeyiz, giriş çıkış saati yasakları da olmayacak; ayrıca otomatik makina yiyeceklerinden farklı yemekler istiyoruz. Protein, meyve, sebze, yani gerçek yemekler. Duşları düzenli kullanabilmeliyiz. Yeni kıyafetler istiyoruz. Sürekli silahlı gezmemize de engel olunmayacak."

Warner yanımda öyle hareketsiz duruyor ki nefes almıyor sanıyorum. Başım çatlıyor, kalbim hâlâ gümbür gümbür ama en azından daha rahat nefes alabilecek kadar rahatladım.

Warner şöyle bir bana bakıyor. Gözlerini kapatmadan önce bir süre öylece kalıyoruz. Sonra derin bir nefes alarak başını çeviriyor. "Pekâlâ."

Kenji şaşkınlıkla ona bakıyor. "Ne? *Nasıl?*"

"Yarın saat 14'te sizi yeni yerleşkenize götürmek için burada olacağım."

Winston kanepenin üzerinde zıplamaya başlıyor. "Vay canına, vay canına, *vay canına!*"

Warner bana dönüyor. "Eşyalarını aldın mı?"

Başımla onaylıyorum.

"Tamam o zaman, hadi gidelim."

YİRMİ DOKUZ

Warner elimi tutuyor.

Enerjim yalnızca beni merdivenlerden indirip garaja götürdüğü detayını algılamaya yetiyor. Tankın kapısını açıp beni içeri yerleştiriyor.

Kendisi de şoför tarafına geçip oturuyor ve motoru çalıştırıyor.

Yola çıktık bile, Adam'ın evinden ayrıldığımızdan beri yalnızca altı kez gözümü kırptım.

Az önce olan bitene inanamıyorum. Hepimiz birlikte çalışacağız, bu gerçekten inanılmaz. Warner'a ne yapmasını istediğimi söyledim ve *beni dinledi!*

Dönüp ona bakıyorum. Çok garip, yanındayken kendimi hiç bu kadar güvende ve rahatlamış hissetmemiştim daha önce. Böyle hissedebileceğimi tahmin bile etmezdim.

Şükran ve olan biten her şeyden duyduğum suçluluk duygularıyla karmakarışık içim. "Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum. Adam'ı geride bırakmakla artık dönülmez

adımı attım, kalbim hâlâ kırılmaya devam ediyor sanki. "Gerçekten," diye yineliyorum, "teşekkür ederim. Beni almaya geldiğin için. Bunu çok takdir..."

"Lütfen," diye sözümü kesiyor. "Yalvarırım sus."

Kalakalıyorum.

"Senin acı çekmeni hazmedemiyorum. Ne hissediyorsan aynen hissediyorum ve bu beni deli ediyor. *Lütfen.* Üzgün olma, canın yanmasın. Suçluluk duyma. Hiçbir hata yapmadın sen."

"Affedersin..."

"Af da dileme. Tanrı biliyor ki Kent'i şuracıkta ellerimle öldürmeyişimin tek nedeni daha çok üzülecek olman."

"Haklısın," diyorum bir an bekleyip. "Ama mesele sadece o değil."

"Ne? Ne demek istiyorsun?"

"Ben kimseyi öldürmeni istemiyorum."

Warner keskin bir kahkaha atıyor, rahatlamışa benziyor.

"Başka ne şartların var?"

"Pek yok."

"Beni düzeltme derdinde değilsin yani. Üzerinde çalışmam gereken koca bir liste hazırlamadın mı?"

"Hayır." Camdan dışarı bakıyorum. Manzara ıssız ve soğuk. Her yer kar ve buzla kaplı. "Sende yanlış bulacağım her özellik zaten bende fazlasıyla var," diyorum yavaşça. "Düzeltilecekler listem olsa işe kendimden başlardım."

Bir süre konuşmadan yol alıyoruz. Bu küçücük ortamda gerilim elle tutlur oluyor neredeyse.

"Aaron?" diyorum gözlerim hâlâ akıp giden manzarada.

Nefesindeki kısacık duraklamayı duyuyorum. İsmini ilk kez bu kadar doğallıkla kullanıyorum.

"Evet?"

"Bilmeni istiyorum, ben senin deli olduğunu düşünmüyorum."

"Ne?" diye irkiliyor.

"Deli olduğunu düşünmüyorum." Pencerenin dışında dünya hızla akıyor. "Psikopat olduğunu da. Hasta ruhlu, sapık bir canavar da değilsin. Acınacak biri olduğun, ölmeyi hak ettiğin doğru değil. Aptal ya da korkak değilsin. Başka insanların senin hakkında söyledikleri hiçbir şeye katılmıyorum."

Dönüp ona bakıyorum.

Gözleri yolda.

"Gerçekten mi?" Sesi öyle yumuşak ve korku dolu ki duymakta zorlanıyorum.

"Evet. Bence hiçbiri doğru değil. Bunu bilmen gerektiğini düşündüm. Seni düzeltmeye çalışmıyorum çünkü düzeltilmesi gereken bir şeyin yok. Seni değiştirmek gibi bir niyetim de yok. Kendin olmanı istiyorum sadece. Çünkü ben o gerçek Warner'ı tanıyorum, karşılaştım onunla."

Cevap vermiyor, göğsü aldığı nefeslerle inip kalkıyor.

"Senin hakkında söylenenlerin hiçbirini umursamıyorum. Bence sen iyi bir insansın."

Warner gözlerini hızla kırpıştırıyor. Soluk alışını duyabiliyorum.

Alıyor... Veriyor...

Düzensiz.

Tek kelime etmiyor.

Kısa bir süre susup sonra soruyorum. "Sen... Bana inanıyor musun? Doğruyu söylediğimi hissedebiliyorsun değil mi? Gerçek duygularımı söylediğimi?"

Elleri direksiyonu öyle sıkı kavramış ki eklemleri bembeyaz kesilmiş.

Başını sallayarak onaylıyor.

Yalnızca bir kere.

OTUZ

Warner hâlâ ağzını açmadı.

Delalieu sayesinde odasındayız şimdi, Warner onu hemen gönderdi. Yeniden burada olmak tuhaf bir duygu; hem korku hem de güveni tattığım bu tanıdık ortamda...

Şimdi doğru yerde olduğumu hissediyorum.

Burası Warner'ın odası ve o, korkulacak biri değil.

Şu son birkaç ay onu değiştirmişti gözümde, son iki gündeyse öyle gerçekler öğrendim ki hâlâ etkilerinden kurtulabilmiş değilim. Gözüme artık çok farklı göründüğünü inkâr edemem.

Daha önce hiç olmadığı kadar onu anlayabildiğimi fark ediyorum.

İşkence görmüş, dehşet içinde bir hayvan gibi. Hayatı boyunca bir kafeste tutulup şiddete maruz kalmış bir yaratık. Bir insanı öldürebilmek için gerekli tüm donanıma sahipken, bu yetilerini babasına karşı kullanamayacak denli duygusal cenderede olan biri, üstelik onu bir katil gibi yetiştiren de babası. Tuhaf, anlaşılamaz bir şekilde hâlâ o adamın sevgisini istiyor.

Ve ben bu duyguyu anlayabiliyorum.

Gerçekten anlayabiliyorum.

Nihayet Warner'ın dili çözülüyor. "Ne oldu?" diye soruyor.

Yatağında oturuyorum, o ise kapıda durmuş duvara bakıyor.

"Ne demek istiyorsun?"

"Kent'le. Birkaç saat önce. Ne dedi sana?"

"Ah." Utançla kızarıyorum. "Beni evden kovdu."

"İyi de neden?"

"Seni savunduğum ve yine oraya çağırdığım için çılgına döndü."

"Ah."

Sessizlikte kalp atışlarımızı duyabiliyorum neredeyse.

Warner, "Beni savunuyordun demek," diyor.

"Evet."

Başka söz çıkmıyor ağzından.

Ben de susuyorum.

Warner, neden sonra, "Yani seni, beni savunduğun için kovdu evinden," diyor.

"Evet."

"Hepsi bu mu?"

Kalbim deli gibi. Tedirgin oluyorum birden. "Hayır."

"Başka bir şeyler daha mı var?"

"Evet."

Warner kıpırdamadan duvara bakıp gözlerini kırpıştırıyor. "Öyle mi?"

Başımla onaylıyorum.

Susuyor.

Fısıldayarak konuşuyorum, "Senin çılgın bir psikopat olduğun fikrine katılmadığım için çok kızdı. Bir de beni... sana... sana âşık olmakla suçladı."

Warner ani bir nefes verip kapı çerçevesine tutunuyor.

Kalbim yerinden çıkacak.

Gözlerini duvardan ayırmıyor. "Sen de ona tam bir ahmak olduğunu söyledin tabii."

Nefes almalıyım. "Hayır."

Warner biraz dönüyor, profilini ve göğsünün düzensiz nefeslerle iniş kalkışını görebiliyorum. Şimdi bakışları kapıya sabitlenmiş durumda, konuşmak için nasıl çaba göstermesi gerektiğini görebiliyorum. "O halde ona deli olduğunu, böyle bir şey düşünebilmek için aklını kaçırmış olması gerektiğini söylemişsindir."

"Hayır."

"Hayır," diye yineliyor cevabımı.

Kıpırdamamaya çalışıyorum.

Zorlukla derin bir nefes alıyor. "Peki, ne söyledin?"

Yedi saniye ölüp gidiyor zamanda.

"Hiç," diye fısıldıyorum.

Warner kasılıyor.

Ben nefesimi tutuyorum.

Sonsuz gibi gelen bir süre boyunca kimse konuşmuyor.

Nihayet Warner, "Hiç demek," diyor, rengi solgun, başı dönüyormuş gibi. "Tabii. Hiçbir şey demedin."

Ayağa kalkıyorum, "Aaron..."

"Yarından önce yapmam gereken bir sürü iş var," diyor aniden. "Özellikle arkadaşların üsse geleceği için öncelik isteyen konuları halletmeliyim." Kapıya uzanan elleri titriyor. "Kusura bakma ama gitmem gerek."

OTUZ BİR

Duş almak yerine banyo yapmaya karar veriyorum.

Daha önce hiç küvette uzun uzun banyo yapmadım.

Sıcak suyu açıyorum, küvet dolarken banyodaki dolapları karıştırıyorum, düzinelerce kokulu sabun var. Her çeşit ve her ebattan... Her biri kalın parşömen kağıtlarına sarılı ve kenevir iple bağlanmış. Her sabunun üzerinde kokuların isimlerinin yazıldığı küçük etiketler duruyor.

Birini elime alıyorum.

HANIMELİ.

Sabunu elimde tutarken Omega Noktası'ndaki duşların ne kadar farklı olduğunu düşünmekten kendimi alamıyorum. Böyle lüks imkânlarımız yoktu. Pek işe yaramayan, acayip kokulu sert sabunlar kullanıyorduk. Kenji eğitimlere bir kalıp sabun getirerek parçalayıp parçalayıp kafama atardı, doğru dürüst dikkatimi vermediğim zamanlarda.

Bu hatıra birden duygusallaşmama sebep oluyor.

Dostlarımın yarın burada olacaklarını düşününce

mutluluktan içim içime sığmıyor. Gerçekten olacak bu. Sanırım. Hepimiz birlikte karşı konulamaz bir gücüz. İple çekiyorum.

Sabunun üzerindeki etiketi inceliyorum.

Yasemin ve üzüm kokularının geri planında leylak, hanımeli, gül ve tarçın aromaları. En alt katmanda ise portakal çiçeği ve pudra kokusu.

Muhteşem doğrusu.

Warner'ın sabunlarından birini çalıyorum.

İyice temizlendim ve temiz kıyafetler giydim.

Durmadan kendi cildimi koklayıp çiçek gibi kokmanın ne kadar güzel olduğunu düşünüyorum. Parmaklarımı kollarımda gezidiriyorum, kaliteli bir sabunun yaratabildiği fark inanılmaz. Hayatım boyunca hiç bu kadar temiz hissetmemiştim kendimi. Sabunun böyle köpürebildiğini ve vücuduma bu kadar iyi gelebileceğini hayal bile edemezdim. Bildiğim tek sabun, cildimi kurutup birkaç saat boyunca rahatsızlık hissetmeme sebep olan bir şeydi. Ama bu çok garip. Muhteşem bir keyif. Öyle taze ve temiz hissediyorum ki kendimi, cildim de yumuşacık.

Yapacak hiçbir şeyim yok.

Warner'ın yatağına oturup ayaklarımı altıma alıyorum ve ofis kapısına gözümü dikiyorum.

Kapının kilitli olup olmadığını kontrol etmek için dayanılmaz bir istek duyuyorum.

Vicdanım buna izin vermiyor.

İç çekerek kendimi yastıkların üzerine bırakıyorum. Battaniyeleri açıp yatağa gömülüyorum.

Gözlerimi kapatıyorum.

Zihnimde hemen Adam'ın öfkeli yüzü beliriyor; sıkılı yumrukları, acımasız sözleri... Bunları itip unutmak istesem de başaramıyorum.

Gözlerim kendiliğinden açılıyor.

Onu ve James'i bir daha görebilecek miyim?

Belki de Adam'ın istediği buydu. Şimdi, küçük kardeşiyle hayatına istediği gibi devam edebilir. Yiyeceklerini sekiz kişiyle daha paylaşmak zorunda olmayınca daha uzun süre kendilerini idare edebilecekler tabii.

Peki sonra? Sonrasını merak etmemek elimde değil.

Yalnız kalacak. Yiyeceksiz, dostsuz, gelirsiz.

Bunu hayal etmek bile yüreğimi dağlıyor. Onu, kardeşini beslemek için gerekli yiyeceği bulmaya çabalarken düşünmek çok üzücü. Zira her ne kadar o benden nefret etse de bu his karşılıklı değil.

Aramızda ne olduğunu anlamakta bile zorlanıyorum.

Adam'la bu şekilde, aniden ayrılmamız imkânsız görünürdü her zaman. Benim için o kadar önemli ki... Kimsem yokken o hep yanımdaydı, ihtiyaç duyduğumda bana umut veren oydu, beni ilk ve tek seven oydu. Hayatımdan kolaylıkla silebileceğim biri değil.

Etrafımda olsun istiyorum. Arkadaşımı istiyorum.

Ama Kenji'nin haklı olduğunu fark ediyorum.

Adam bana şefkat gösteren ilk ve tek insandı. O vakitler bana dokunabilen yegâne kişi. Bunun imkânsızlığına o kadar inanmıştım ki birlikte olmamızı kader olarak görmüştüm. Dövmesi, rüyalarımın tam bir yansımasıydı.

Bütün bunları benimle ilgili sandım. Kaçışımla ilgili. Sonsuza dek mutlu olacaktık beraber.

Önce öyle gibiydi.

Sonra olmadı.

Kendi körlüğüme gülmek geliyor içimden.

O dövme bizi bağlıyordu, anlıyorum. Adam ve benim bir araya gelmemizi sağlamıştı, evet ama birbirimizin kaderinde olduğumuz ya da benim özgürlüğe kaçışımın yolu olduğu için değil. İkimizin arasında çok önemli bir bağ olduğu için. İkimizin de göremediği o tek umut...

Warner.

Kafasında taç gibi altın tüyler taşıyan beyaz bir kuş.

45. Mıntıka'nın lideri, açık tenli sarışın delikanlı.

Hep oydu aslında bağlantı. Her zaman.

Warner, Adam'ın kardeşi. Beni esir eden, şimdi de yoldaşım olan kişi. Adam'la beni yanlışlıkla bir araya getiren kişi. Tabii Adam'la birlikteliğim bana yeni bir güç kattı. Hâlâ korku içinde ve yaralı olduğum o dönemlerde Adam benimle ilgilendi, ayağa kalkmam için bana bir neden verdi. O vakitler nedene ihtiyacım olmadığını, yalnızca kendim olabilmenin yeterli neden olduğunu görmüyordum. Sevgi vardı o ilişkide ve fiziksel temasa duyulan o dayanılmaz açlık. Hiç tanımadığım, benden esirgenen iki önemli kavram. Karşılaştırma imkânım yoktu ki...

Tabii ki âşık olduğumu düşünecektim.

Fazla tecrübeli olmasam da şunu biliyorum yalnız. Eğer Adam beni gerçekten sevseydi, bugün bu şekilde davranmazdı bana. Ölmüş olmamı istemezdi.

Bunu biliyorum çünkü tam tersi bir durumu yaşadım, gördüm.

Çünkü *ölüyordum.*

Ve Warner buna seyirci kalamadı. Kızgın, kırılmış hissetmek için haklı nedenleri vardı oysa, kalbini yerin-

den sökmüştüm adeta. İlişkimizle ilgili yanlış ümitler vermiştim ona. En derin hislerini itiraf etmesini sağlamış, Adam'ın bile dokunmadığı şekilde bedenime dokunmasına izin vermiştim. Durmasını hiç söylemedim.

Çünkü vücudumun her santimetresi onu istiyordu.

Sonra korktuğum, kafam karıştığı ve çelişkiye düştüğüm için hepsinden vazgeçtim ve geri adım attım.

Warner bana âşık olduğunu söylemişti, bense karşılığında ona hakaret ettim, yalan söyledim, bağırıp çağırdım ve ittim onu hep. Öylece durup ölmemi seyretme şansını yakalamıştı ama yapmadı.

Bir yolunu bulup hayatımı kurtardı.

Karşılık beklemeden. Herhangi bir hak iddia etmeden. Başkasına âşık olduğuma inandığı ve beni kurtarınca o insana vermek zorunda kalacağını bile bile.

Şu anda, aynı konumda Adam olsa ne yapardı diye düşünüyorum; gözlerinin önünde ölüyor olsam beni kurtaracağından emin değilim. Sırf bu şüphe bile aramızdakinin pek de gerçek olmadığını ispatlıyor. Doğru insan değilmiş benim için.

Belki ikimiz de daha fazla bir şeylerin hayaline âşık olduk, kimbilir.

OTUZ İKİ

Gözlerim açılıyor bir anda.

Oda zifiri karanlık ve çıt çıkmıyor. Hızla doğrulup oturuyorum.

Uyuyup kalmışım. Saat kaç haberim yok ama odaya şöyle bir göz gezdirince Warner'ın hâlâ gelmemiş olduğunu fark ediyorum.

Yataktan çıkıyorum. Ayağımda çoraplarım duruyor, birden çok mutlu oluyorum buna, çünkü soğuk hava tişörtümden içeri sızınca kollarımla kendimi sarmak zorunda kalıyorum. Saçım hâlâ nemli.

Warner'ın ofis kapısı aralık.

Dışarı hafif bir ışık sızıyor, acaba kapıyı kapatmayı mı unuttu yoksa yeni mi girdi içeri? Belki de o değildir. Merak, mantığımı bastırıyor bu kez.

Nerede çalıştığını, masasının nasıl olduğunu bilmek istiyorum. Dağınık mıdır düzenli mi? Kişisel eşya var mıdır masasında? Belki çocukluk resimleri?

Ya da annesine ait fotoğraflar?

Parmak uçlarımda yürüyerek ilerliyorum, midemde kelebekler. Bu kadar gerilmeme gerek yok diyorum kendi kendime, yasadışı bir şey yapmıyorum ki. Sadece Warner içerde mi diye bakacağım, değilse çıkacağım. Bir saniyeliğine gireceğim odasına. Kalkıp eşyalarını karıştıracak değilim.

Hayır, bunu yapmayacağım.

Kapının önünde durakhyorum. Ortam öyle sessiz ki kalbimin gümbürtüsünü duyacağından eminim. Niye bu kadar korkuyorum, onu da anlamış değilim.

Kapıyı iki kere tıklatıyorum, ardından hafifçe itiyorum.

"Aaron orada mı..."

Yere bir şey düşüyor.

Hemen kapıyı açıp içeri dalıyorum, eşiği geçer geçmez donakalıyorum.

Devasa bir oda bu.

Yatak odasıyla o kocaman giyinme odasının birleşiminden bile daha büyük. O kadar çok alan var ki kocaman bir toplantı masası ortada duruyor, çevresinde altı koltuk, kenarda bir divan, birkaç tane daha masa ve bir duvarda boydan boya kütüphane. Eski, yeni, ciltleri yıpranmış bir sürü kitap, raflardan taşıyor adeta.

Bütün mobilyalar koyu renk ahşaptan imal edilmiş.

Kullanılan ağacın rengi öyle koyu kahve ki siyah sanıyorsunuz. Çizgiler son derece sade ve düzgün. Süslü, kabartmalı değil, iri detaylar yok, deri kaplamalar, yüksek arkalıklı iskemleler, işlemeli ahşaplar bulunmuyor. Son derece minimalist bir dekorasyon.

Toplantı masasının üzeri dosyalar, kâğıtlar, klasörler ve defterlerle dolu. Yerde kalın tüylü, yumuşak bir şark

halısı var, giyinme odasındakine benziyor. Odanın uzak köşesinde de Warner'ın çalışma masası.

Warner, masasının önünde, ayakta durmuş şaşkınlıkla bana bakıyor. Üzerinde yalnızca pantolon ve çorap var, gömleğini, kemerini çıkarıp atmış. Elinde göremediğim bir şey tutuyor.

"Burada ne yapıyorsun?" diye soruyor.

"Kapı açıktı." Ne aptalca bir cevap.

Öylece yüzüme bakıyor.

"Saat kaç?" diye soruyorum.

"Sabahın bir buçuğu," diyor hemen kurulmuş gibi.

"Ah."

"Yatağına gitmelisin." Niye bu kadar gergin? Neden gözleri bir bana bir kapıya yöneliyor?

"Yorgun değilim."

"Ah." Elindeki şeyin bir kavanoz olduğunu fark ediyorum. Yüzünü çevirmeden arkasına uzanıp kavanozu masasına koyuyor.

Bugün bir acayiplik var üzerinde. Bütün gün hiç kendi gibi değildi. Normalde hep özgüvenli ve kontrollü olur. Son zamanlarda yanımdayken daha bir şaşkın... Bu dengesizlik insanı geriyor.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyorum.

Aramızda on adım mesafe var ve ikimizden de yaklaşma çabası gelmiyor. Sanki birbirimizi tanımıyormuş gibi konuşuyoruz, olmayacak bir durumda karşılaşmış yabancılar gibi. Çok saçma.

Ona doğru yürümeye başlıyorum.

Donuyor sanki bir anda.

Duruyorum.

"Her şey yolunda mı?"

"Evet," diyor fazla aceleci bir tavırla.

Plastik kavanoza işaret ederek, "O nedir?" diye soruyorum.

"Bence uyumalısın aşkım. Düşündüğünden daha yorgun olabilir..."

Dosdoğru ona doğru yürüyüp, beni durdurmasına fırsat vermeden kavanozu alıyorum.

Birden normalde olduğu hale bürünüp, "Bu mahremiyeti ihlal etmek ama," diye itiraz ediyor. "Derhal onu bana..."

"İlaç mı?" diye soruyorum, şaşkınım. Kavanozu elimde döndürüp etiketini okuyorum. Sonra ona bakıyorum. nihayet anlıyorum. "Yara izleri içinmiş bu."

Elini saçlarında gezdirip duvara bakıyor. "Evet. Şimdi bana geri verir misin lütfen?"

"Yardım ister misin?"

Kalakalıyor. "Ne?"

"Sırtın için değil mi bu?"

Eli yüzüne, oradan çenesine gidiyor. "Kendime bir damla saygım kalmasına izin vermeyeceksin, değil mi?"

"Yara izlerini kafana taktığını bilmiyordum."

Bir adım ilerliyorum.

O bir adım geri kaçıyor.

"Umursamıyorum onları."

Kavanozu kaldırıp soruyorum. "Peki bu ne? Hem nereden buldun bunu?"

"Önemli değil. Sadece... Delalieu temin etti bir yerlerden. Bu çok saçma. Kendimi gülünç hissediyorum."

"Niye, kendi sırtına yetişemediğin için mi?"

Bana bakıyor, ardından pes edercesine iç geçiriyor.

"Arkanı dön."

"Hayır."

"Anlamsız yere tuhaf davranıyorsun. Ben zaten yara izlerini gördüm ki."

"Tekrar görebilirsin demek değil ama bu."

Gülümsemekten kendimi alamıyorum.

"Ne var?" diye tersleniyor, "Komik olan ne?"

"Sen böyle vücudunla ilgili detayları kafana takacak biri gibi değilsin aslında."

"Değilim tabii."

"Belli."

"Lütfen yatağına gider misin?"

"Hiç uykum yok."

"O benim sorunum değil."

"Arkanı dön dedim."

Warner gözlerini kısarak bana bakıyor.

"Bu ilacı niye kullanıyorsun ki?" diye soruyorum tekrar. "İhtiyacın yok. Eğer seni bu kadar rahatsız ediyorsa kullanma."

Bir süre sessiz kalıyor. "Sence ihtiyacım yok mu?"

"Tabii ki yok. Neden olsun? İzler acıyor mu?"

"Bazen," diyor yavaşça. "Eskiden olduğu kadar değil ama. Sırtımda pek his de kalmadı zaten."

Midemde keskin bir sızı hissediyorum. "Gerçekten mi?"

Başıyla onaylıyor.

Gözlerine bakamadan fısıltıyla soruyorum. "Onların nasıl olduğunu anlatacak mısın bana?"

O kadar uzun süre ses çıkarmıyor ki sonunda başımı kaldırıp bakmak zorunda kalıyorum.

Yüzü duygudan uzak, gözleri adeta ölü gibi. Boğazını temizliyor. "Doğum günü armağanlarım onlar. Beş yaşımdan beri her yıl, ta ki on sekizime basana dek aldığım hediyeler. On dokuz yaşıma basarken o yoktu zaten, gelmemişti."

Dehşetle donakalıyorum.

Warner ellerine bakarak, "Pekâlâ," diyor. "O halde..."

"Seni *kesti* mi?" diye lafını bölüyorum, sesim duygu yoğunluğundan hırıltılı çıkıyor.

"Kırbaç."

"Aman Tanrım!" diye hıçkırarak elimle ağzımı kapatıyorum. Kendimi toparlamak için yüzümü duvara dönmek zorunda kalıyorum. İçimde köpüren acı ve öfkeyi bastırabilmek için üst üste yutkunup gözlerimi kırpıştırıyorum. Boğulur gibi, "Çok üzüldüm," diyorum. "Aaron, gerçekten çok üzüldüm."

"Benden tiksinmeni istemiyorum," diyor yavaşça.

Şaşkınlıkla ona dönüyorum. Dehşet içindeyim biraz hatta. "Ciddi misin sen bu söylediğinde?"

Gözleri onaylıyor bunu.

Öfkeyle soruyorum, "Sen hiç aynaya baktın mı?"

"Ne? Nasıl?"

Duygu karmaşasından kendimi kontrol etmeyi unutarak hırsla konuşmaya başlıyorum. "Sen mükemmelsin, haberin yok mu? Bütün vücudun. Orantılı, simetrik. Matematiksel olarak, imkânsız bir şekilde mükemmelsin. Bir insanın senin kadar yakışıklı olması anlamsız hatta. Bu söylediğine inanamıyorum."

"Juliette, lütfen benimle böyle konuşma."

"Ne? Neden?"

Soğukkanlılığını kaybediyor birden. "Çünkü bu çok *zalimce*. Zalimlik ve kalpsizlik. Farkında bile..."

"Aaron..."

"Önerimi geri alıyorum, bir daha bana Aaron diye seslenme."

"Aaron," diyorum yeniden, bu kez daha kararlı. "Lütfen... Gerçekten benim senden tiksineceğimi mi düşündün? Bu tip detaylara takılacak biri olmadığımı bilmiyor musun? Yara izlerini umursamayacağımı bilmen lazımdı."

"Bilmiyorum," diyor, masasının önünde volta atıyor, gözleri yerde.

"Başkalarının duygularını hissedebildiğini sanıyordum," diyorum ona. "Benimkileri apaçık algılıyor olman gerekirdi."

Sıkıntıyla yüzünü, alnını ovuşturuyor. "Her zaman net düşünemiyorum," diyor. "Özellikle duygularım işin içine girdiğinde. Her zaman objektif olamıyorum, çıkarımlar yapıyorum bazen, yanlış çıkarımlar. Kendi değerlendirmelerime, yargılarıma güvenemez oldum çünkü çok ters teptiği durumlar oldu. Berbattı."

Nihayet bakışlarını yerden kaldırıp gözlerimin ta içine dikiyor.

"Haklısın," diye fısıldıyorum.

Gözlerini kaçırıyor.

"Bir sürü hata yaptın," diyorum. "Her şeyi yanlış yaptın."

Elini yüzünde gezdiriyor.

"Hataları düzeltmek için geç değil, hâlâ şansın var..."

"*Lütfen*..."

"Geç kalınmış bir durum yok ortada..."

"Şunu söylemeyi kes!" diye patlıyor, "Beni tanımıyorsun, neler yaptığımı, hatalarımı düzeltmek için neler yapmam gerektiğini bilmiyorsun."

"Beni neden anlamıyorsun? Geçmiş fark etmez, artık farklı biri olmayı seçebilirsin."

"Ben senin beni değiştirmeye çalışmayacağını düşünmüştüm."

Sesimi alçaltarak cevap veriyorum. "Seni değiştirmeye çalışmıyorum. Sadece hayatının henüz bitmediğini anlamanı sağlamaya çabalıyorum. Eskiden olduğun kişi olmayabilirsin bundan böyle. Farklı seçimler yapabilirsin. *Mutlu* olabilirsin."

"*Juliette!*" Sertçe söylenmiş bir tek kelime. Yeşil gözleri öyle yoğun duygularla bakıyor ki.

Susuyorum.

Titreyen ellerine bakıyorum, hemen yumruklarını sıkıyor.

"Git," diyor. "Şu anda burada olmanı istemiyorum."

Kızıyorum. "O halde neden beni buraya geri getirdin? Beni görmek bile istemiyorsan..."

"Neden anlamıyorsun?" Bana bakan gözlerinde öyle bir acı ve yıkım var ki nefesim kesilecek gibi oluyor.

Ellerim titremeye başlıyor. "Neyi anlamı..."

"Seni *seviyorum*."

O anda kırılıyor sanki vücudu.

Sesi. Omurgası. Dizleri. Yüzü.

Kırılıyor.

Masasına tutunmak zorunda kalıyor, gözlerime bakamıyor. "Sana âşığım," diyor yumuşak ama çatallı bir sesle. "Sana âşığım ve bu yetmiyor. Yeterli sandım ama ya-

nılmışım. Senin için savaşabilirim sandım, yanılmışım. Yapamıyorum çünkü. Yüzüne bile bakamıyorum artık."

"Aaron..."

"Lütfen bana doğru olmadığını söyle. Yanıldığımı. Kör olduğumu. Bana beni sevdiğini söyle."

Yüreğim parçalanırken çığlık atıyor sanki.

Ona yalan söyleyemem.

"Hislerimi nasıl anlamlandıracağımı bilmiyorum," diye söze giriyorum.

"Lütfen..." Fısıldıyor sadece. "Lütfen git."

"Aaron ne olur beni anla, aşkın ne olduğunu bildiğimi sanıyordum ama haberim yokmuş. Aynı hataya tekrar düşmek istemiyorum."

Yalvarıyor. "Lütfen, Juliette, Tanrı aşkına, *onurumu* kaybettim zaten..."

"Tamam," diye başımı sallıyorum. "Tamam, özür dilerim, tamam."

Geri geri birkaç adım atıyorum. Dönüp arkama bakmadan çıkıyorum odadan.

OTUZ ÜÇ

"Yedi dakikaya kadar çıkmam lazım."

Warner'la dün gece yaşananlar hiç olmamış da iki eski tanıdıkmışız gibi konuşuyoruz. Dışarı çıkmak için giyinmiş olarak Delalieu'nun getirdiği kahvaltılarımızı ayrı odalarda, sessizce ettik. Ondan, benden, bizden, geçmiş ya da gelecekteki ihtimallerden bahsetmiyoruz.

Biz diye bir kavram yok.

Adam'ın yokluğu var, bir de Yeniden Kuruluş'a karşı savaş. Hepsi bu.

Şimdi anlıyorum.

"Seni yanımda götürürdüm," diyor, ancak bu seyahatte seni gizlemek zor olacaktır. Arzu edersen eğitim odalarında bekleyebilirsin, arkadaşlarını doğrudan oraya getireceğim. Geldikleri anda karşılama fırsatı bulmuş olacaksın böylece." Nihayet yüzüme bakıyor. "Uygun mu?"

Başımı sallayıp onaylıyorum.

"Güzel. Oraya nasıl gideceğini göstereyim."

Ofisine götürüyor beni, koltuğunun durduğu uzak kö-

şelerden birine. Dün gece görmediğim bir çıkış kapısı var burada. Warner, duvarda bir düğmeye basınca kapı kayarak açılıyor.

Bu bir asansör.

İçeri girip zemin kat düğmesine basıyoruz. Kapılar kapanıyor ve asansör hareket ediyor.

Ona bakıyorum. "Odanda bir asansör olduğundan haberim yoktu."

"Eğitim tesislerim için özel erişim noktası lazım."

"Şunu söyleyip duruyorsun, *eğitim tesisi* ne demek?"

Asansör duruyor.

Kapı açılınca Warner geçmem için elini uzatarak bana yol gösteriyor.

"Burası işte."

Hayatımda bu kadar makinayı bir arada görmedim.

Koşu bantları, bacaklar ve kolları geliştirmek için makinalar, karın kaslarını, omuz kaslarını çalıştırmaya yönelik aletler. Bisiklete benzeyen araçlar görüyorum. İsimlerini bilmiyorum. Bunlardan birinin göğüs presi, yani göğüs kasları için ağırlık çalışma masası olduğunu biliyorum. Dambılların nasıl göründüğünü de. Her ebatta bir sürü var burada, raflara sıra sıra dizilmişler. Ağırlıklar, diye düşünüyorum, genel kullanıma açık ağırlıklar. Salonun bazı yerlerinde tavana asılı barlar var, onların ne işe yaradığını tahmin edemiyorum. Aslında odada bir sürü tanımlayamadığım alet var.

Her duvarın kullanım amacı farklı.

Bir tanesi taş ya da kayadan yapılmış. Rengârenk plastik parçalarla belirginleşen küçük çıkıntıları var. Bir başka duvarda silahlar duruyor. Askılarda düzenli bir şe-

kilde duran yüzlerce silah. Yepyeni ve az önce temizlenip yağlanmışçasına pırıl pırıllar. Aynı bölümde nereye gittiğini merak ettiğim bir kapı var. Üçüncü duvar, yerleri de örten kauçuk benzeri siyah bir malzemeyle kaplanmış. Yumuşak ve elastik görünüyor. Asansörün bulunduğu son alanın ise, bir kapı daha bulunmasının dışında bir özelliği yok.

Salonun boyutları devasa. Warner'ın yatak odası, giyinme odası ve ofisinin toplamından rahatlıkla iki-üç kat büyük. Bu kadar büyük mekânların bir kişiye ait olması mantıksız ve imkânsız görünüyor.

"Şuna bak, bu inanılmaz," diyorum. "Burayı sen mi kullanıyorsun?"

Başıyla onaylıyor. "Günde en az iki-üç kere gelirim. Yaralandığımda formdan düştüm epey, ara verdim, ama genelde, evet, ben kullanıyorum." İlerleyerek kauçuk kaplı duvara dokunuyor. "Kendimi bildim bileli benim hayatım bu işte, antrenman. Ezelden beri vücudumu eğitmekteyim. Seninle de buradan başlayacağız işte."

"Benimle mi?"

Başını sallıyor.

"Benim bu tür antrenmana ihtiyacım yok."

Gözlerime bakmaya çalışıyor, başaramıyor.

"Gitmeliyim," diyor sonunda. "Burada sıkılırsan asansörle odaya geri dön. Kaybolma şansın yok çünkü yalnızca iki kat arası çalışıyor." Ceketini iliklıyor. "Olabildiğince çabuk döneceğim."

"Tamam."

Gidecek diye bekliyorum, gitmiyor. Nihayet, "Döndüğümde burada olacaksın hâlâ," diyor.

Bu bir soru değil.

Yine de başımla onaylıyorum.

"Bu ne kadar imkânsız görünüyor," diyor düşünceli bir sesle. "Yani, kaçmaya çalışmayacak oluşun."

Tek kelime etmiyorum.

Derin bir iç geçirmeyle dönüp gidiyor.

OTUZ DÖRT

Banklardan birinde oturmuş, iki buçuk kiloluk dambıllarla oyalanırken seslerini duyuyorum.

"Vay canına! Burası gerçek, ahbap!"

Ağırlıkları neredeyse ayağıma düşürerek fırlıyorum. Kenji, Winston, Castle, Brendan, Alia ve Lily silahların olduğu duvardaki kapıdan içeri giriyorlar.

Beni görünce Kenji'nin yüzü aydınlanıyor.

Ona doğru koşup kollarına atılıyorum, sımsıkı sarılıyor. "Şuna bak! Seni öldürmemiş. Bu iyiye işaret işte!"

Onu şakacıktan iterek yüzümü kaplayan sırıtışı engellemeye çalışıyorum.

Herkese hızlıca bir merhaba diyorum, heyecandan yerimde duramaz haldeyim. Hepsi, gerçek bir şaşkınlık içinde etraflarına bakınıyorlar, Warner'ın onları tuzağa götürdüğünden öylesine eminlermiş ki.

Aaron onlara bilgi veriyor. "Şurada dolapların bulunduğu oda var." Asansörün yanındaki kapıyı gösteriyor. "Bol miktarda duş ve banyo kabini var, havlular, sabun-

lar, çamaşır makineleri. Hayvan gibi kokmanıza engel olacak her şey yani. Hepsi burada."

Warner'ı izlemeye öyle dalmışım ki köşede duran Delalieu'yu görmemişim.

Birden gözüme çarpınca irkilerek nefesimi tutuyorum.

Ellerini arkasında kavuşturmuş sessizce herkesin Warner'ı dinlemesini izliyor. Bir kez daha Delalieu'nun gerçekte kim olduğunu merak ediyorum. Ve Warner'ın ona neden bu kadar güvendiğini.

Warner konuşmaya devam ediyor. "Günde üç kez yemek getirilecek size. Yemezseniz ya da öğünleri kaçırırsanız, duşta istediğiniz kadar ağlayabilirsiniz. Böylece bir plana göre yaşamayı öğrenirsiniz. Bana şikâyetle gelmeyin. Kendi silahlarınız var zaten ama gördüğünüz gibi bu odada da bol miktarda..."

Ian, "Şahane," diyerek silah duvarına doğru yürüyor o anda.

Warner, "Eğer onlara dokunursan, her iki elini de bizzat kırarım," diye uyarıyor.

Ian olduğu yerde donup kalıyor.

Warner odadakilere bakarak, "Bu duvardakiler hepinize yasak, geri kalan tüm malzemeleri kullanmakta özgürsünüz. Hiçbir şeye zarar vermeyin. Kullandığınız malzemeyi bulduğunuz gibi bırakın. Düzenli duş almıyorsanız bana on adımdan fazla yaklaşmayacaksınız."

Kenji alay eder gibi burnunu çekiyor.

"İlgilenmem gereken başka işler var," diyor Warner. "Saat on dokuzda döneceğim, o zaman oturup neler yapacağımızı tartışmaya başlayabiliriz. Bu süre içinde, yerleşmeye bakın. Köşedeki jimnastik minderlerini yatak

olarak kullanabilirsiniz. Umarım battaniyelerinizi getirmişsinizdir, bu sizin iyiliğinize olacaktır."

Alia'nın çantası elinden kayıp gürültüyle yere düşünce herkes dönüp ona bakıyor. Kız kıpkırmızı kesiliyor.

"Sorusu olan var mı?"

"Evet," diyor Kenji. "İlaçlar nerede?"

Warner, başıyla köşede duran Delalieu'yu gösteriyor. "Her tür yara ve hastalığınızla ilgili teğmenime detaylı bir liste verin. Gerekli tedavi malzemelerini sağlayacaktır."

Kenji içten bir baş selamı veriyor. "Teşekkürler," diyor.

Warner, bir süre onun gözlerine bakıyor, sonra, "Rica ederim," diyor.

Kenji'nin kaşları şaşkınlıkla havaya kalkıyor.

Ben bile şaşkınım.

Warner bana dönüyor ve kısa bir an göz göze geliyoruz, sonra tekrar başını çeviriyor. Başka tek kelime etmeden asansörün çağrı düğmesine basıyor.

Kabin geldiğinde içeri giriyor.

Kapıların önünde kapanmasını izliyorum.

OTUZ BEŞ

Kenji, endişeli gözlerle bana bakıyor. "O neydi öyle?"

Winston ve Ian da şaşkınlıklarını gizleme gereği duymadan yüzümü izliyorlar. Lily çantasını boşaltıyor, Castle'ın gözü bende, Brendan ve Alia ise sohbete dalmışlar.

Rahat görünmeye çalışarak, "Ne demek istiyorsun?" diye soruyorum ama kulaklarım pespembe.

Kenji ellerini ensesinde birleştirerek omuz silkiyor. "Siz kavga filan mı ettiniz?"

"Yoo," diye atılıyorum hemen.

"Tabii tabii." Kenji başını eğip bana bakıyor.

Konuyu değiştirmeyi umarak, "Adam nasıl?" diye soruyorum.

Kenji derin bir nefes verirken gözlerini ovuyor, ardından çantasını yere bırakıyor. Duvara sırtını dayayıp, alçak sesle, "Sana yalan söylemeyeceğim," diyor. "Ama Kent'le yaşadığınız su saçmalık her neyse beni çok geriyor. Aşk dramanız ortalığın içine etti. Ayrılışımızı kolay hazmedemedi."

"Nasıl? Ama artık savaşmak istemediğini söylemişti?"

"Öyle de... Bütün dostlarını aynı anda kaybetmek istemiyor belli ki."

Başımı sallıyorum. "Haksızlık yapıyor."

"Biliyorum," diyor Kenji iç çekerek. "Her neyse, seni görmek çok güzel prenses ama feci yorgunum. Ve aç. Üstelik aksiyim de. Beni bilirsin." Eliyle belli belirsiz bir hareket yapıp yere çöküyor.

Bana söylemediği bir şey var.

Karşısına oturup alçak sesle soruyorum.

"Ne oldu?"

Gözlerime bakıyor.

"James, sadece. O çocuğu özlüyorum." Sesi çok yorgun, gözlerinde tükenmişliği görebiliyorum. "Onu geride bırakmış olmak canımı sıkıyor."

Kalbim bir anda yere düşüyor sanki.

Tabii ya.

James.

"Çok üzgünüm. Keşke onu da yanımızda getirebilmenin bir yolu olsaydı."

Kenji, üzerinde toz varmış gibi gömleğine fiske atıyor. "Şu anda bulunduğu yerde daha güvende," diyor ama belli ki söylediğine kendisi de inanmıyor. "Keşke Kent hıyar gibi davranmaktan vazgeçse."

İçim çekiliyor sanki.

Kenji devam ediyor. "Adam gibi davransa, bu ne kadar olağanüstü bir fırsat halbuki. Ama tabii beyefendi illa dramatik havalara girecek, çıldırmış gibi davranacak." Derin bir nefes alıyor. "Aşırı duygusal da ondan," diyor birden. "Her olay onun gözünde acayip büyüyor. İşleri olu-

runa bırakmayı beceremiyor bir türlü. Bırak, hayatına devam et, değil mi? Ama yok. Neyse... Bilmiyorum işte. James burada olsaydı keşke, onu özlüyorum."

"Çok üzgünüm," diyorum tekrar.

Kenji tuhaf bir surat ifadesiyle elini sallıyor. "Boş ver. İyi olurum ben."

Başımı kaldırıyorum, herkes bir yere dağılmış.

Castle, Ian, Alia ve Lily dolapların bulunduğu odaya yönelmişler, Winston ile Brendan ise etrafı geziyor. Tırmanma kayası bulunan kenarda durup duvara dokunarak konuşuyorlar, ne dediklerini duyamıyorum.

Kenji'ye yanaşıyorum biraz daha, çenemi ellerime dayayıp oturuyorum.

"Söyle bakalım," diyor. "Yirmi dört saat içinde Warner'la *'Hadi çok dramatik bir şekilde sarılalım'* pozisyonundan, *'Sana buz gibi bir davranayım da gör'* pozisyonuna geçmişsiniz?" Yerdeki mindere eliyle şekiller çiziyor. "İlginç bir hikâye var galiba ortada."

"Sanmam."

Gücenmiş bir sesle, "Hakikaten bana anlatmayacak mısın yani?" diye soruyor. "Benim senden gizlim saklım var mı?"

"Tabii tabii, ne demezsin."

"Ukalalık yapma."

"Gerçekten, ne oluyor Kenji?" Espri yapmak için kendini zorluyor gibi. "Bugün farklı görünüyorsun. Tuhaf biraz."

"Yok bir şey," diye mırıldanıyor. "Söyledim ya sana, James'i geride bırakmak hoşuma gitmedi."

"Ama hepsi bu değil sanki."

Cevap vermiyor.

Önüme indiriyorum bakışlarımı. "Bana her istediğini anlatabileceğini biliyorsun, değil mi? Sen benim her derdimde yanımda olup beni dinledin."

Kenji gözlerini deviriyor. "Neden kendimi suçlu hissettiriyorsun ki... Şu anda duygu paylaşma sohbeti yapmak istemiyorum sadece."

"Ben yalnız..."

"Bak, gerçekten kafam çok bozuk, tamam mı?" Yan tarafa doğru bakıyor. "Kendimi tuhaf hissediyorum. Sanki bugün bütün istediğim böyle aksilik yapmakmış gibi. Durduk yerde insanları yumruklamak geçiyor içimden."

Dizlerimi göğsüme çekip çenemi dayıyorum. Başımı sallıyorum. "Zor bir gün geçirdin."

Homurdanarak başıyla onaylıyor ve duvara bakıyor öylece. Yumruğunu mindere bastırıyor. "Bazen bıkkın hissediyorum kendimi, gerçekten yorgunum." Yumruğunu çekip eklemlerinin yumuşak süngerdeki izlerini seyrediyor. "Bezgin." Sesi birden öyle alçalıyor ki sanki benimle değil de kendi kendine konuşuyor. Boğazındaki hareketten duygularıyla boğuştuğunu anlayabiliyorum. "Durmadan birilerini kaybediyorum. Her gün. Her Tanrı'nın cezası günde bir sevdiğimi kaybediyorum. O kadar bıktım usandım ki bundan."

"Kenji..."

"Seni özledim J. Keşke dün gece yanımda olsaydın."

"Ben de seni özledim."

"Konuşabildiğim başka kimse yok."

Espri yapıp havayı hafifletme ihtiyacı duyuyorum. "Bir de duygular hakkında konuşmak istemiyorum diyorsun."

Gülmüyor.

"Bazen çok ağır geliyor tüm yaşananlar. Çok ağır, benim için bile. Bazı günler içimden hiç gülmek gelmiyor. Komiklik yapmak. Hiçbir şey umurumda olmuyor. Bazen yalnızca kıçımın üzerinde oturup ağlamak istiyorum, hem de bütün gün." Minderde gezinen elleri duruyor. "Sence bu çılgınca mı?" Hâlâ yüzüme bakmıyor.

Gözlerimdeki yanmayı bastırmak için hızlı hızlı kırpıştırıyorum. "Hayır, hiç de çılgınca değil."

Yere dikiyor bakışlarını. "Seninle zaman geçirmek beni tuhaflaştırdı J. Son günlerde tek yaptığım oturup duygularım hakkında düşünmek. Çok sağ ol yani."

Emekleyerek ona doğru ilerleyip beline sarılıyorum, o da beni sımsıkı kendine çekiyor. Başım göğsünde ve kalbinin atışını duyabiliyorum. Hâlâ çok acı çekiyor, bunu göz ardı ediyorum kimi zaman. Daha dikkatli olmalıyım.

Acısını geçirebilme gücüm olmasını dileyerek sarılıyorum ona. Hepsini kendime çekebilsem de o rahatlasa keşke.

"Ne acayip değil mi?" diyor aniden.

"Neymiş o?"

"Şimdi çıplak olsak, ölmüş olacaktım değil mi?"

Başım hâlâ göğsünde, gülüyorum. "Kes şunu." İkimizde de uzun kollu gömlek ve pantolon var. Yüzüm ve ellerim cildine değmediği sürece güvende.

"Ama doğru."

"Acaba hangi alternatif evrende seninle çıplak olarak aynı ortamda bulunacaktım, söyler misin?"

"Sadece *söylüyorum*, belli mi olur?"

"Bence senin bir kız arkadaşa ihtiyacın var."

"Yok. Yalnızca bir dostun kucaklaması yeterli."

Geriye çekilip yüzüne bakıyorum, gözlerinin ta içine. "Sen benim en yakın arkadaşımsın, biliyorsun değil mi?"

"Evet ufaklık." Sırıtıyor. "Biliyorum. Üstelik senin cılız kıçından kurtulamadım, ona da hayret ediyorum."

Kollarından kurtulup şakadan kızıyorum.

Gülüyor. "Pekâlâ, söyle bakalım, yeni sevgilin nasıl?"

Gülümsemem donuyor. "O benim sevgilim değil."

"Emin misin? Çünkü bu Romeo bozması sana deli gibi âşık olmasa bizi asla buralara getirmezdi."

Gözlerimi ellerime indiriyorum. "Belki bir gün Warner'la arkadaş olmayı öğrenebiliriz."

"*Cidden* mi?" Kenji çok şaşırmış görünüyor. "Ona aşırı hayran gibi duruyordun."

Omuz silkiyorum. "Ben... Onu çekici buluyorum."

"Ama?"

"Ama Warner'ın hâlâ çok yol kat etmesi lazım, anlıyor musun?"

"Haklısın," diyor iç çekerek. Arkasına yaslanıyor. "Çok iyi anlıyorum."

Bir süre sessiz oturuyoruz.

Birden Kenji, "Ama şu olup bitenler gerçek ötesi bir şekilde ürkütücü," diyor.

Başımı kaldırıyorum, "Ne demek istediğini anlamadım. Hangi kısımdan bahsediyorsun?"

"Warner,"diyor. "Çok acayip geliyor bana şu sıra." Bana bakıyor, ta içime bakar gibi. "Üste geçirdiğim onca zaman içinde onun tek bir askerle bile normal sohbet ettiğini görmedim. Asla. Buzdağı gibidir o *J. Buzdağı.* Hiç gülümsemezdi. Asla gülmezdi. Emir vermediği sürece *kesinlikle*

konuşmazdı. Ama bu?" Asansörü işaret ediyor eliyle. "Az önce buradan çıkan adam o mu? Ya da dün eve gelen? Bu insanı tanıyorsam ne olayım. Aklım almıyor. Şuraya bak, gerçek değil gibi bu olanlar."

"Öyle biri olduğunu bilmiyordum bak," diyorum şaşkınlıkla. "Şu söylediklerin hakkında hiçbir fikrim yoktu."

"Sen buraya ilk geldiğinde sana öyle davranmadı mı?"

"Hayır," diye cevaplıyorum. "Benim yanımdayken çok... Hareketliydi, öyle sevimli ya da iyi anlamda söylemiyorum bunu. Ancak... Ne bileyim... Çok konuşurdu." Hafızamda hatıralar canlanıyor, bir süre susuyorum. "Aslında durmadan konuşurdu. Yaptığı hep buydu, bir de sürekli gülümserdi bana." Duraksıyorum. "Özellikle, benimle alay etmek için yaptığını düşünürdüm ya da beni korkutmak için."

Kenji ellerini yere koyarak dayanak yapıyor kendine. "Anlaşılan değilmiş."

"Ne dedin?" Gözlerim dalmış.

Kenji iç çekiyor. "Sana... En azından nazik davranıyor mu?"

Gözlerimi eğip ayaklarıma bakıyorum. "Evet," diye fısıldıyorum. "Gerçekten çok nazik davranıyor bana."

"Ama siz çift filan değilsiniz?"

Suratımı ekşitiyorum.

Kenji pes edercesine ellerini kaldırıp, "Tamam, tamam," diyor. "Sadece merak ettim. Ben seni yargılamam, biliyorsun J."

Homurdanıyorum. "Öyle."

Kenji biraz daha rahatlıyor. "Adam, Warner'la sizin... Bilirsin işte... Öyle sanıyor."

Gözlerimi deviriyorum. "Adam aptalın teki."

"Çok ayıp prenses, ağzını bozma bakayım."

"Adam, Warner'a kardeş olduklarını söylemeli."

Kenji telaşla başını kaldırıyor, "Hey, yavaş!" diye fısıldıyor. "Etrafta bunu söyleyerek dolaşamazsın. Kent'in bu konuda nasıl hissettiğini biliyorsun."

"Bence haksızlık. Warner bunu bilmeli."

"Neden?" diyor Kenji. "O ve Kent'in bir anda can ciğer kuzu sarması mı olacaklarını sanıyorsun?"

Son derece ciddi gözlerle ona bakıyorum. "James de onun kardeşi Kenji."

Kenji'nin bedeni kasılıyor, yüzü ifadesiz kalıyor bir an. Yalnızca gözleri biraz daha büyümüş sanki.

Başımı yana eğip bir kaşımı havaya kaldırıyorum.

"Ben hiç... Vay canına," diyor Kenji. Yumruğunu alnına dayıyor. "Hiç bunu düşünmemiştim."

"İkisine de haksızlık," diyorum. "Ve gerçekten de Warner'ın kardeşleri olduğunu öğrenince çok sevineceğini düşünüyorum. James ve Adam birbirlerine destektiler hep ama Warner hep yalnızdı."

Kenji başını sallıyor, bütün hatları inanamazlıkla dolu. "Bu iş gitgide daha karmaşıklaşıyor. Daha da sarpa saramaz dediğin anda yeni bir durum çıkıyor ortaya."

"Bilmeye hakkı var Kenji," diye tekrarlıyorum, "Sen de biliyorsun ki Warner'ın en azından *bilmeye* hakkı var. Onun kan bağı bu."

Kenji iç çekerek başını kaldırıyor. "Kahretsin."

"Adam ona söylemezse ben söyleyeceğim."

"Yapamazsın."

Dimdik gözlerinin içine bakıyorum.

Kenji hayretle, "J, bu çok pis iş," diyor. "Bunu yapamazsın."

"Niye bana J deyip duruyorsun? Ne zaman bu ismi taktın bana? Zaten şimdiye dek elli tane filan takmıştın?"

Omuz silkiyor. "Gururun okşanmalı bu durumdan."

"Sahi mi? Takma isimler gurur okşayıcı, öyle mi?"

Başını, evet anlamında sallıyor.

"İyi ben de sana Kenny desem o zaman mesela?"

Kenji kollarını göğsünde kavuşturup sert sert bakıyor. "Hiç de komik değil."

Sırıtıyorum. "Aslında biraz komik."

"Ya ben senin sevgiline Kazık Yutmuş Pislik desem?"

"O benim sevgilim değil, *Kenny*."

Kenji bana uyarı dolu bir bakış fırlatarak söyleniyor. "Ben hiç eğlenmiyorum şu anda prenses."

"Hey, duşa girmeyecek misin sen?"

"Hah, şimdi de koktuğumu mu söylüyorsun?"

Gözlerimi yuvarlıyorum alayla.

Kenji doğrulup ayağa kalkarken gömleğini kokluyor. "Kahretsin, hakikaten kokuyorum, değil mi?"

"Hadi git," diyorum. "Çabuk temizlen gel, bu gece çok uzun olacak gibi geliyor bana."

OTUZ ALTI

Antrenman salonunun çevresinde dizili banklarda oturuyoruz. Warner hemen yanımda, yanlışlıkla omuzlarımız değmesin diye elimden gelen gayreti gösteriyorum.

Winston etrafına bakınarak söz alıyor. "Pekâlâ, önceliklerimizi belirleyelim. Sonya ve Sara'yı kurtarmakla işe başlamalıyız. Sorun şu. bunu nasıl başaracağız?" Biraz duraklıyor. "Muktedire nasıl ulaşabileceğimiz konusunda hiçbir fikrimiz yok."

Herkes dönüp Warner'a bakıyor.

O ise saatini kontrol ediyor.

Kenji dayanamayıp soruyor. "*Eee?*"

Warner sıkılmış bir tavırla, "Ne?" diye tersleniyor.

Ian dayanamayıp patlıyor. "Bize yardım edecek misin? Senin bölgendeyiz."

Warner o akşam ilk kez yüzüme bakıyor. "Bu insanlara güvenebileceğimize emin misin gerçekten? Yani hepsine?"

Yavaşça yanıtlıyorum. "Evet. Eminim."

"Peki madem." Warner derin bir nefes aldıktan sonra gruba dönüp sakince, "Babam şu anda okyanusun ortasındaki bir gemide," diyor.

Kenji şaşkınlıkla irkilerek, "Gemide mi? Başkent dediğiniz bir *gemi* mi?" diye soruyor.

Warner kısa bir tereddütün ardından, "Pek sayılmaz," diye yanıtlıyor. "Ama mesele şu, onu *buraya* çekmeliyiz. Yanına gitmemiz, ona yaklaşmamız mümkün değil. Büyük bir kargaşa yaratıp kontrolü ele almak için gelmesini sağlamalıyız." Sözün burasında bana bakıyor. "Juliette bir planı olduğunu söylüyor."

Başımla onaylayarak derin bir nefes alıyorum ve önümde duran yüzlere bakıyorum. "45. Mıntıka'yı işgal etmemiz gerektiğini düşünüyorum."

Şok ifadesi bir sessizlik.

Devam ediyorum.

"Bence, birlikte çalışarak askerleri bizim yanımızda yer almaya ikna edebiliriz. Sonuçta baştakilerin dışında kimse Yeniden Kuruluş'tan bir fayda elde etmiyor. Adamlar yorgun, aç, bu işi muhtemelen başka hiçbir seçenekleri olmadığı için kabul etmişler." Biraz duraklıyorum. "Sivilleri *ve* askerleri ayaklandırabiliriz. Mıntıkadaki herkesi. Bize katılmaya ikna edebiliriz. Beni tanıyorlar, askerler neler yapabileceğime şahit oldular. Bir de birlikte olduğumuzu düşünün. Muhteşem olur bu. Onlara ne kadar farklı olduğumuzu gösterebiliriz. Ne kadar güçlü olduğumuzu... Ayaklanıp direnmek için umut aşılayabiliriz onlara. Bunu başardığımızda haberler yayılıp Anderson'ın kulağına gidecektir, geri dönmek zorunda kalacak o zaman. Bizi mağlup etmeye çalışacak, başka şansı yok. Geldiği

anda da onu devre dışı bırakacağız. Onunla ve ordusuyla savaşıp kazanacağız. Sonra da ülkeyi ele geçireceğiz."

"Aman Tanrım!"

Castle ilk yorumu yapan kişi oluyor.

"Bayan Ferrars, bu plana epey kafa yordunuz herhalde."

Başımla onaylıyorum.

Kenji yüzüme garip garip bakıyor, aferin demekle gülmek arası bir yerde duyguları, belli.

Arkadaşlarımın yüzlerine bakarak, "Ee, ne düşünüyorsunuz?" diye soruyorum.

İlk yorum Lily'den geliyor. "Peki ya işe yaramazsa? Yani, ya askerler taraf değiştirmekten korkarsa? Seni öldürmeye kalkarlarsa ne olacak?"

"Bu da kuvvetli bir ihtimal tabii. Yeterince güçlü olursak, sekizimiz güçlerimizi birleştirirsek, onları muhteşem işler başarabileceğimize ikna ederiz diye düşünüyorum."

Brendan lafa karışıyor. "İyi de bizim güçlerimizi nasıl bilecekler? Bize inanmayabilirler."

"O zaman gösteririz onlara."

"Peki ya bizi vururlarsa?" Ian bu.

"Eğer çekinceleriniz varsa bu işi yalnız başıma da yapabilirim. Kenji bana, savaştan önce enerjimi yansıtmayı öğretiyordu, eğer bu konuda ustalaşabilirsem oldukça korkutucu bir silah haline gelebilirim. Onları etkilemeye yarayacak bir gösteri gerçekleştirebilirim."

Winston hayretle, "Sen *yansıtma* yeteneğine mi sahipsin? Yani, şu nefes emen korkunç gücünü toplu katliam için kullanabilir misin?" diye soruyor.

"Ah... hayır. Yani, aslında, evet. Bunu yapabilirim her-

halde ama bahsettiğim o değildi. Gücümü yansıtmaktan bahsediyorum, nefes emici kısmı değil."

Brendan'ın kafası karışıyor. "Bir dakika, hangi güçten bahsediyorsunuz? Ben Juliette'in cildine dokunmanın ölümcül olduğunu sanıyordum."

Tam cevap vereceğim sırada Brendan, Winston ve Ian'ın benim ciddi olarak eğitilmemden önce tutsak edildiklerini hatırladım, gösterdiğim gelişmelerden haberleri olmaması normaldi.

Bu yüzden en baştan anlatmaya başladım.

"Benim gücüm... Cildimle sınırlı değil." Kenji'yi işaret ediyorum. "Tam olarak neler yapabileceğim üzerinde çalışıyorduk bir süredir. Kenji, gerçek kudretimin yüzeysel değil derinden geldiğini keşfetti. Kemiklerim, kanım *ve* cildim. hepsi içinde bu işin. Gerçek yeteneğim, akıl sınırlarını zorlayacak bir süper güç.

"Cildim bu yeteneğimin bir parçası. Enerjimin en üst düzeyi, muhteşem bir koruma kalkanı. Benzetme yapmak istersek beni kaplayan dikenli teller gibi, kimseyi yaklaştırmıyor." İçimden gülmek geliyor, ne zamandır bu konuları böyle rahat konuşabiliyorum acaba? "Ancak aynı zamanda her türlü nesneyi kırıp delebilme kudretine de sahibim, üstelik kendime en ufak zarar vermeden. Beton, tuğla, cam..."

"Toprak," diye ekliyor Kenji.

"Evet," diyerek gülümsüyorum. "Yeryüzü."

Alia atılıyor, sesini duymak beni şaşırtıyor. "Bir keresinde deprem yarattı, ilk çatışma sırasında." Brendan, Ian ve Winston'a dönüyor. "Sizi kurtarmaya çalışıyorduk. Bir yumruk vurdu, yer yarıldı. Bu sayede kaçabildik."

Delikanlılar hayretle bana bakıyorlar.

Devam ediyorum. "Yani, demeye çalıştığım şu, gücümü yansıtmayı ve kontrol etmeyi öğrenirsem neler başarabilirim, bunu öğrenmemiz lazım. Dağları yerinden oynatabilirim belki."

Kenji, gururlu ebeveynler gibi sırıtıyor, "Bu da çok uçuk derecede hırslı bir hedef oldu."

Ben de aynı şekilde gülerek karşılık veriyorum. "Uçuk derecede hırslı ama imkânsız değil."

"Vay canına," diyor Lily. "Yani nesneleri parçalayabiliyorsun, öyle mi? Her maddeyi?"

Başımla onaylayarak Warner'a bir bakış atıyorum. "Müsaade edersen..."

Gözlerinde herhangi bir duygu belirtisi olmasını dikkatle engelleyerek, "Elbette, buyur," diyor.

Ayağa kalkıp dambılların durduğu rafa yürüyorum, bir yandan da iç enerjime odaklanmaya çalışıyorum. En zor kısım da bu, yeteneklerimi ölçülü bir şekilde kullanabilmeyi başarmak.

Yirmi beş kiloluk bir ağırlığı kaldırıp grubun önüne getiriyorum.

Bir anlığına bana ağır gelip gelmeyeceğinden şüpheleniyorum çünkü normalde bunun ancak yarısı kadar ağırlıkla çalışırım ancak gayet rahat taşıyorum.

Banka oturup dambılı yere koyuyorum.

Ian, gözleri şaşkınlıkla açılmış olarak soruyor. "Ne yapacaksın onunla?"

"Ne yapmamı istersin?"

Winston, "Yani koparıp parçalayabileceğini mi söylüyorsun?" diye soruyor.

Başımı, evet anlamında sallıyorum.

"Hadi göster onlara," diyor Kenji, heyecandan yerinde duramayarak. "Hadi yap."

Ben de yapıyorum.

Ağırlığı yerden alıp ellerimin arasında teneke parçası gibi eziyorum, yamru yumru bir metal yığını haline geliyor. Yirmi beş kiloluk bir demir külçe. Ortadan ikiye ayırıp yere atıyorum.

Oturduğum bank, çarpmanın şiddetinden sarsılıyor.

"Ah, affedersiniz," diyorum telaşla etrafıma bakarak. "Öyle pat diye atmamalıydım."

Ian dayanamıyor. "Hay *lanet,* şahane bir olay bu!"

Winston, gözleri parlayarak, "Bir daha yapsana," diyor.

Warner lafa karışıyor. "Eşyalarıma zarar verip durmazsa memnun olurum." Winston Warner'a bakarken bir anda uyanıyor. "O halde, bir dakika! Sen... Sen de yapabilirsin bunu değil mi? Onun gücünü alıp aynen böyle bir şey yapabilirsin?"

"İçinizden herhangi birinin yeteneğini alıp keyfim nasıl isterse o şekilde kullanabilirim."

Odadaki dehşet elle tutulacak neredeyse.

Warner'a kaşlarımı çatıyorum. "Lütfen onları korkutma."

Cevap vermiyor. Gözleri uzakta bir noktaya öylece dikili duruyor.

Kendini ilk toparlayan Ian oluyor. "Yani siz ikiniz... Birlikte..."

"Dünyayı ele geçirebiliriz," diyor Warner, duvara bakarak.

Ian başını sallıyor, "Kötüleri iyi pataklardınız diyecektim ama haklısın aslında," diyor.

Lily başparmağıyla Warner'ı işaret ederek, "Bu adama güveniyor musun gerçekten?" diye soruyor, gözlerinde içten bir endişe var. "Ya seni yalnızca gücünü sömürmek için kullanıyorsa?"

Yavaşça, "Ona hayatımı emanet edebilirim," diyorum. "Ettim de zaten, yine olsa, hiç çekinmem."

Warner kısa bir anlığına bana bakıyor, o bakışta gözlerindeki duygu değişimini yakalıyorum.

Winston, "O halde şunu bir toparlayayım," diyor. "Planımız 45. Mıntıka'nın sivilleriyle askerlerini bizimle birlikte ayaklanmaya ikna etmek."

Kenji kollarını göğsünde kavuşturuyor. "Evet, anlaşılan tüylerimizi kabartıp bekleyeceğiz ki birileri bizi beğenip çiftleşmek istesin."

Brendan, "İğrençsin," diyor kaşlarını çatarak.

Kenji'ye sert bir bakış fırlatıyorum, "Dostumuz çok acayip bir benzetme yapmış olsa da temelde izlenecek strateji bu," diyorum. "Önce gösteriler düzenleyecek bir grup oluşturabiliriz, ardından askerlerin ve sivillerin yönetimini ele geçireceğiz. Sonra onları bizimle birlikte direnmeye, savaşmaya ikna edip omuz omuza çarpışarak Yeniden Kuruluş'u etkisiz hale getireceğiz."

Bunca zamandır sessiz olan Castle birden soruyor. "Peki, kazanırsak ne olacak? Planın nedir?"

"Nasıl yani?"

"Diyelim ki başardın. Muktediri yendin, onu ve adamlarını yok ettin. Sonra ne olacak? Yeni muktedir, yani başkomutan kim olacak?"

"Ben."

Odadaki herkes hayretle nefesini tutuyor. Warner'ın

kaskatı kesildiğini hissedebiliyorum.

Kenji yavaşça, "Hadi ama prenses," diyor.

Castle kimseyi dikkate almayan bir tavırla bana soru sormayı sürdürüyor. "Ya sonra? Sen iktidarı ele geçirince? Yoluna çıkan herkesi öldürecek misin? Bütün ülkedeki mıntıka liderlerini? 554 tane daha çarpışma demek bu."

"Bazıları teslim olacaktır," diyorum.

"Ya diğerleri? Kendine karşı olan herkesi katlettiğinde, bir ulusu doğru biçimde nasıl yöneteceksin? Mağlup ettiklerinden ne farkın kalacak?"

"Ben kendime güveniyorum. Doğru olanı yapacak güçte olduğumu düşünüyorum. Dünyamız yok oluyor şu anda. Sen kendin, toprağımızı bu alçaklardan kurtarıp, eski yaşantımıza geri dönmeliyiz diyordun. İktidarı ele geçirince Omega Noktası'nda başlattığın oluşumu yeniden canlandırabilirsin. Toprağımız, suyumuz, hayvanlarımız, atmosferimizle ilgili gerekli değişiklikleri yapacak özgürlüğe sahip olacaksın o zaman, milyonlarca hayatı kurtarıp gelecek kuşaklara umut sağlayacaksın. Bunu denememiz gerek. Sırtımıza yaslanıp insanların ölmelerini izleyemeyiz, hele de gücümüz düzeni değiştirmeye yetecekken."

Oda sessizliğe gömülüyor.

Winston bu ağır durgunluğu bozan ilk kişi oluyor. "Ben senin önderliğinde her savaşa giderim."

"Ben de," diyor Alia.

"Aynen," diye katılıyor Brendan.

Kenji, "Ben zaten yanındayım, biliyorsun," diyor.

Lily'yle Ian da bir ağızdan," Biz de," diyorlar.

Castle derin bir nefes alarak sandalyesinde geriye yas-

lanıp ellerini kucağında kavuşturuyor. "Belki... Belki de benim düştüğüm hatalara düşmezsin." Başını sallıyor. "Senden yirmi yedi yaş büyüğüm, hiçbir zaman şu özgüvene sahip olmadım ama yüreğinden geçenleri anlayabiliyorum. Doğru olduğuna inandığın şeyleri söylüyorsun, biliyorum." Duraklayarak bana bakıyor dikkatle. "Sana destek olacağız. Ama şunu unutma, çok büyük ve ürkütücü bir sorumluluğun altına giriyorsun. Geri teperse tamiri mümkün olmayan sonuçlar çıkabilir."

"Anlıyorum," diyorum yavaşça.

"Pekâlâ, Bayan Ferrars. Tanrı yardımcın olsun, şansın bol olsun. Dünyamızın kaderi senin ellerinde."

OTUZ YEDİ

"Planımla ilgili ne düşündüğünü söylemedin."

Warner'la odasına şimdi döndük, hâlâ tek kelime çıkmadı ağzından. Ofisinin kapısında dikiliyor, gözleri yerde. "Benim fikrimi duymak isteyebileceğini düşünememiştim."

"Elbette ki istiyorum."

"İşimin başına dönmem lazım." Gitmek için arkasını dönüyor.

Koluna dokunuyorum.

Kaskatı kesiliyor. Hareket etmeden, öylece durup kolundaki elime bakıyor.

"Lütfen," diye fısıldıyorum, "aramızın bu şekilde olmasını istemiyorum. Sohbet edebilmemiz gerek. Yeniden birbirimizi tanıyıp *doğru dürüst* arkadaş olabilmemiz..."

Garip bir ses çıkıyor boğazından ve benden bir-iki adım uzaklaşıyor. "Elimden geleni yapıyorum aşkım ama yalnızca arkadaşın olmayı nasıl becerebileceğimi bilmiyorum."

"Ya hep ya hiç olmak zorunda değil ki ilişkimiz. Ara basamaklar olabilir. Seni böyle farklı bir insan olarak sindirebilmem için zamana ihtiyacım var."

"Mesele de bu zaten." Sesi tizleşiyor. "Benim *farklı biri* olduğumu sindirmek için zaman gerekiyor sana. Hakkımdaki algını düzeltmen gerekiyor. "

"İyi de bu kötü bir şey mi?"

Sertçe, "Ben farklı biri değilim," diyor. "Her zaman olduğum kişiyim, başkası olma çabam hiç olmadı. Juliette, sen hep beni yanlış anladın, yargıladın. Olmadığım biri gibi gördün beni, ama bu benim suçum değildi. Değişmedim, hiç değişmeyeceğim de."

"Değiştin Warner."

Çenesi geriliyor. "Bilmediğin konular hakkında bu kadar kesin konuşma cüretini nasıl gösteriyorsun anlamıyorum."

Zorlukla yutkunuyorum.

Warner burnumun dibine kadar sokuluyor, kıpırdamaya ürküyorum. "Bir zamanlar aşkın anlamını bilmemekle suçlamıştın beni. Ama yanılıyordun. Seni aşırı sevdiğim için hakkımda kötü düşündün herhalde." Yemyeşil gözleri çok yoğun ve buz gibi bakıyor. "Ben hiç olmazsa yüreğimi inkâr etmiyorum."

"Benim bunu yaptığımı mı düşünüyorsun?" diye fısıldıyorum.

Gözlerini yere indiriyor, cevap yok.

Sesimi tekrar kontrol etmeyi başarıyorum, "Senin anlamadığın şu, yüreğimi şu anda ben bile çözemiyorum. Hissettiklerime bir isim koymam gerekiyor ve bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum bile. Sen hemen daha fazlası ol-

sun istiyorsun ama benim şu anda, dostum olmana ihtiyacım var."

Warner irkiliyor. "Benim dostlarım yok."

"Neden olsun diye uğraşmıyorsun peki?"

Başını sallıyor.

"Neden Warner, neden bir şans..."

Sesi titreyerek lafımı kesiyor. "Çünkü korkuyorum, tamam mı? Senin dostluğun benim sonumu getirecek diye korkuyorum."

Ofis kapısını ardından çarparak kapattığında bile donup kaldığım yerden kıpırdayamıyorum.

OTUZ SEKİZ

Warner'ı eşofmanlarla göreceğim hiç aklıma gelmezdi.

Ya da spor ayakkabılarla.

Şu anda üzerinde bunlar var, bir de tişört.

Grubumuz Warner'ın eğitim salonunda kaldığından, sabahtan itibaren peşine takılmak için bahanem var artık. Antrenmana epey zaman ayırdığını biliyordum ama bu kadar uzun sürelerle vücudunu çalıştırdığının farkında değildim. Öyle disiplinli ve detaycı ki hayret ediyorum.

Sabahları egzersiz bisikletiyle başladığı günü akşam koşu bandında tamamlıyor. Haftanın her gününü, vücudunun başka bir kısmını çalıştırmaya ayırmış.

Castle'a anlatırken duydum. "Pazartesi bacaklar, salı günü ise göğüs kaslarını çalıştırırım. Çarşamba sırt ve omuz, perşembe triseps ve deltoid kasları. Cumaları biseps ve ön kol kasları. Her gün kardiyo egzersizle karın kaslarını çalıştırmayı ihmal etmem. Hafta sonları ise hedef antrenmanı yaparım."

Bugün salı.

Dolayısıyla şu anda, yüz yetmiş kiloluk ağırlıkla yatmış halter çalışıyor. Kenji'nin, adının olimpik bar olduğunu söylediği demir barın iki yanına takılı ağırlıkları, sırtüstü yattığı banktan göğsünün üzerine indirip kaldırıyor. Gözümü ondan alamıyorum. Tanıştığımız bunca zaman içinde hiç bu kadar çekici görünmemişti gözüme.

Kenji yanımda bitiyor birden. Warner'ı işaret ederek, "Demek seni bu heyecanlandırıyor, ha?" diyor.

Utançtan yerin dibine giriyorum.

Kenji kahkaha atıyor.

Normal olmasına çalıştığım bir ses tonuyla, "Daha önce onu hiç eşofmanlı görmedim," diyorum, "şortla da."

Kenji bir kaşını kaldırıyor. "İddiaya girerim, üstünde bunlardan daha az parça varken görmüşsündür."

Utançtan ölmek üzereyim.

Kenji ile ertesi sabah antrenman yapacağız, plan bu. Dövüşmek ve gücümü kontrollü kullanmayı öğrenmek zorundayım. Kesinkes bir güven duymadıkça kalkışabileceğimiz bir iş değil önümüzdeki ve ben bu görevi hakkıyla yerine getirebilmeliyim. Çok çalışmam lazım. İç enerjime anında ulaşabilmeli ve ne zaman ne kadarını kullanacağımı belirleyebilmeliyim. Kısacası, bu özel gücümü tam anlamıyla zapt edebilmeliyim.

Kenji de kendini eğitme derdinde, yansıtma yeteneğini mükemmeleştirip bir başkasıyla doğrudan kontakt kurmadan kullanabilecek hale gelmeyi hedefliyor. Zaten bu şekilde yoğun çalışması gereken sadece ikimiziz. Castle, yıllar önce bunu başarmış, diğerlerinin de oldukça yalın ve çocukluklarından beri aşina oldukları güçleri var. Ben

on yedi yıllık psikolojik bir travmayı yenmek zorundayım her şeyden önce.

Kendime ördüğüm duvarları yıkmalıyım önce.

Bugün Kenji çalışmaya daha ufak ölçeklerle başlamak istiyor. Önce bir dambılı odanın öteki tarafına, yalnızca düşünce gücüyle fırlatmamı bekliyor. Sabahtan beri ağırlığı ancak biraz kıpırdatmayı başarabildim, hepsi o. Üstelik onu da ben mi yaptım emin değilim.

"Odaklanmıyorsun," diyor Kenji. "İçindeki kudretle bağlantı kur ve onu kullan. Sanki gerçekten içinden çekip çıkararak dışına doğru itiyormuş gibi. Sadece başlangıçta zorlanacaksın çünkü vücut, enerjisini korumaya programlıdır. Senin durumunda işimiz daha da zor çünkü bir de yıllarca bastırmışsın bunu. Kendine izin ver, kalkanlarını bırak. Gücünü keşfet, dizginle ve serbest bırak."

Aynı konuşmayı bıkmadan defalarca yapıyor.

Ben de durmadan deniyorum.

Üçe kadar sayıyorum.

Gözlerimi kapatıp bu kez gerçekten ama gerçekten konsantre olmayı deniyorum. Kollarımı kaldırmak için aniden duyduğum isteği hissediyor ve ayaklarımı sıkıca basıyorum yere. Nefes veriyorum. Gözlerimi sımsıkı kapatıyorum. İçimde enerjimin yoğunlaşmaya başladığını algılayabiliyorum, kemiklerim ve kanımdan süzülüp adeta köpürerek kabarıp yoğunlaşıyor. İçerde tutmam imkânsız, serbest bırakmalıyım hem de şimdi.

Ama nasıl?

Önceleri, gücümü salıvermek için bir şeylere dokunmam gerektiğini düşünüyordum.

Enerjimi duran bir nesneye yöneltebileceğimi hiç dü-

şunmemiştim. Ellerim, bu enerjinin ulaşabildiği son nokta zannediyordum. Onları iletken gibi kullanmak, gücümün yönlendirilmesinde araç yapmak aklıma gelmemişti. Şimdi fark ediyorum ki bu gücü alıp *ellerimden* ve *tenimden* geçirip dışarı yönlendirebilirim. Hatta yeterince eğitebilirsem kendimi, bu enerjiye havadayken bile müdahale edip istediğim yöne döndürebilirim.

Bu farkındalık yeni bir özgüven duygusu yaratıyor bende. Teorimin doğruluğunu test etmek beni heyecanlandırıyor. Kendimi hazırlıyorum, içimdeki köpürmeyi yeniden hissediyorum. Ellerim, bileklerim ve kollarım bu güçle dolarken omuzlarım kasılmaya başlıyor. Son derece sıcak ve yoğun bir şey bu, dokunabileceğim bir şey, parmaklarımın arasında adeta dans eden ışınlar gibi.

Yumruklarımı sıkıyorum.

Kollarımı geri çekiyorum.

Ve birden ellerimi ileri uzatıp parmaklarımı açıyorum.

Sessizlik.

Gözümün birini yarım açıp dambıla bakıyorum, yerinde duruyor.

Pes edercesine iç çekiyorum.

"YERE YAT!" Kenji haykırarak beni çekip yüzüstü yere düşürüyor.

Çevremde bağırışmalar ve telaşlı koşuşturmalar duyuyorum. Yüzümü yan çevirerek neler olduğuna bakmaya çalışıyorum, arkadaşlarım elleriyle başlarını koruyarak yere kapaklanmışlar.

Panik duygusuyla boğazım düğümleniyor.

Kaya duvar yüzlerce küçük parçaya ayrılarak sarsıntılarla çatırdıyor. Dehşet içinde keskin, kocaman bir par-

çanın duvardan kopmasını izliyorum.

Warner tam altında!

Tam haykıracakken onun kopan kayaya bakıp ellerini ileri uzattığını görüyorum. Bir anda duvarın sarsılması duruyor. Kopan parçalar havada asılı titreşiyorlar.

Ağzım hâlâ çığlık atacak gibi açık.

Warner sağına doğru bakıp hafifçe başını sallıyor.

Gözlerini takip edince diğer tarafta Castle'ı görüyorum, o da enerjisiyle duvarın diğer tarafını kontrol ediyor. Birlikte kopan parçaların yavaşça havada süzülerek yere inmesini sağlıyorlar, o keskin parçalar düzgünce duvardan geriye kalan kısmın önüne yığılıyor.

Durumdaki değişiklik hissedilince kafalar teker teker kalkmaya başlıyor yerden. Yavaşça ayaklanıyor ve Castle'la Warner'ın felaket sahnesini yavaşça düzene koymasını izliyoruz. Kimse yaralanmadı, başka hiçbir yer de zarar görmedi. Gözlerim hayretle kocaman olmuş, seyrediyorum.

İş bitince Castle ve Warner birbirlerini belli belirsiz selamlayıp ters yönlere uzaklaşıyorlar.

Warner yanıma geliyor, Castle ise diğerlerine bakmaya gidiyor.

"İyi misin?" Sesi resmi olsa da gözleri duygularını ele veriyor. "Yaralanmadın, değil mi?"

Başımı hayır anlamında sallıyorum. "Bu inanılmazdı."

"Ben herhangi bir hak talep edemem bunda, Castle'ın gücünü ödünç aldım sadece."

Bir an küs olduğumuzu unutup, "Ama *harikaydın*," diyorum heyecanla. "Bu yeteneğini *yeni* keşfettin daha ama kontrol etmeyi öğrendin bile. Böylesine doğallıkla. Bir de

bana bak. Bir deneme yapacağım diye herkesin hayatını riske atıyorum." Başımı öne eğip mırıldanıyorum, "Her durumda en berbat kişi olmayı beceriyorum."

Yavaşça, "Kendini kötü hissetme," diyor. "Sen de başaracaksın."

Umutla ona bakıyorum. "Başlarda senin için de zor muydu? Yani o enerjiyi nasıl kontrol edeceğini bilmek?"

Şaşkınlıkla, "Ah, hayır," diyor. "Ama zaten ben yaptığım her şeyde en iyiyimdir."

İç çekerek yeniden başımı eğiyorum.

Warner gülünce ona bakıyorum.

Gülümsüyor.

"Ne var?"

"Hiç," diye fısıldıyor.

Keskin bir ıslık duyunca dönüyorum.

Kenji, sert bir kumandan edasıyla bağırıyor, "Hey! Cazcı eller! Çabuk kaldır kıçını da buraya gel!" Kızmış gibi görünmek için elinden geleni yapıyor, belli. "Çalışmaya devam. Bu sefer *odaklansan* iyi edersin! Goril misin sen nesneleri oraya buraya saçıyorsun?"

Warner gülmeye başlıyor, kahkaha atıyor hem de.

Ona bakıyorum, hemen sırıtmasını bastırmaya çalışarak duvara dönüyor. Eliyle saçını karıştırıp ensesini tutuyor, keyifli olduğu her halinden belli.

Kenji kolumu çekiştirerek, "Neyse ki mizah anlayışımı beğenen biri var ortamda," diye söyleniyor. "Hadi bakalım prenses, bir daha deniyoruz. Lütfen ama lütfen kimseyi öldürmemeye çalış, olur mu?"

OTUZ DOKUZ

Bütün haftayı çalışarak geçirdik.

Öyle yorgunum ki ayakta duracak halim yok ama beklediğimden de fazla ilerleme gösterdim. Kenji hâlâ benimle bire bir çalışıyor, Castle da ilerlememi denetliyor, diğer herkes farklı makinelerde kendi antrenmanlarını yürütüyorlar.

Winston ve Brendan günden güne daha iyi ve sağlıklı görünmeye başladılar, keyifleri de yerinde; Brendan'ın yüzündeki kesik izi bile yavaş yavaş hafifliyor. İyileşmelerini görmek beni mutlu ediyor, Delalieu doğru tedavi yöntemini bulduğu için şükran dolu içim.

İki kafadar tüm günü yemek yiyip uyuyarak ardından koşu bandı ve egzersiz bisikletinde çalışarak geçiriyorlar. Lily her aletle biraz çalıştı, bugün köşedeki sağlık toplarıyla idman yapıyor. Ian bütün haftayı ağırlık kaldırarak ve Castle'a bakarak geçirdi, Alia ise bir köşede oturup durmadan çizim yaptı. Daha mutlu görünüyor. Arada Adam ve James'in nasıl olduklarını merak etmeden dura-

mıyorum, umarım güvendedirler.

Warner gün içinde burada olmuyor.

Arada sırada asansör kapısına kaçamak bakışlar fırlatıyorum, her an açılıp da onu getiriverecek gibi. Bazen kısa süreliğine uğrayıp ya bisiklette ya da koşu bandında çalışıyor ama genelde dışarda.

Warner'ı görebildiğm tek zaman, sabah erken saatlerde ve akşamları yaptığı kardiyo egzersizleri sırasında oluyor. Gecenin sonu ise en sevdiğim zaman. Hepimiz oturup göstediğimiz gelişimi tartışıyoruz. Winston ve Brendan iyileşiyor, ben daha güçlü hale geliyorum, Warner da bize siviller, askerler ya da Yeniden Kuruluş'la ilgili gelişmeleri aktarıyor. Şimdilik ortalık sakin...

Daha sonra Warner'la yukarı çıkıyoruz, duş alıp ayrı odalara yatmaya gidiyoruz, ben onun yatağında o ise ofisindeki divanda uyuyor.

Her gece ofisinin kapısını çalmak için cesaret göstereceğimi telkin ediyorum kendime ama şimdiye dek başaramadım bunu.

Kendimi nasıl ifade edeceğimi hâlâ bilmiyorum.

Birden Kenji saçımı çekiyor.

"*Ah!*" diye sıçrıyorum. "Senin derdin ne?"

"Bugün şapşallığın üzerinde."

"Ne? Hani iyi gidiyor demiştin?"

"İyi gidiyor ama dikkatin dağınık. Asansöre bakıp duruyorsun, gören de onu sihirli lamba sanacak."

"Ah... Özür dilerim."

Sıkıntılı bir nefes eşliğinde kaşlarını çatarak soruyor. "Özür dileme. İkinizin arasında neler olup bitiyor? Bilmem gereken bir durum var mı?"

Derin bir iç geçirmeyle kendimi yerdeki minderlerin üzerine bırakıyorum. "Bilmiyorum Kenji. Bir sıcak bir soğuğuz." Omuz silkiyorum. "Böyle iyi herhalde. Biraz alana ihtiyacım var."

"Ama ondan hoşlanıyorsun?"

Cevap vermiyorum ama yüzüme sıcak basıyor.

Kenji gözlerini devirerek konuşuyor. "Warner'ın seni mutlu edeceğini hiç düşünmezdim biliyor musun?"

"Mutlu mu *görünüyorum* sence?" diye tersleniyorum.

"O da doğru. Yani, demek istediğim, Kent'le birlikteyken hep çok mutlu görünürdün. Şimdi bu durumu hazmetmem biraz zaman alıyor." Duraklayarak alnını kaşıyor. "Aslına bakarsan... Kent'le beraberken çok daha tuhaf biriydin. Aşırı mızmız. Drama kraliçesi. Bir de o ağlama huyun yok muydu? Her. An. Durmadan." Yüzünü buruşturuyor. "Tanrım, hangi sen daha kötüydü karar veremiyorum."

Gözlerim şaşkınlıkla açık soruyorum. "*Ben* mi drama kraliçesiydim? Sen kendini hiç görmüyorsun galiba."

"Ben öyle dramatik biri değilim tamam mı? Yalnızca bir ortama girince varlığım hep dikkat çekiyor."

Alaylı bir şekilde burnumu çekiyorum.

"Hey!" Parmağını yüzüme uzatıyor, "Dediğim sadece şu, artık neye inanacağımı bilemiyorum. Bu hallerini gördüm defalarca. Önce Adam'la. Şimdi de Warner'la. Haftaya da benimle mi kırıştıracaksın?"

"Nasıl da isterdin bunu değil mi?"

"Yok canım. Senden hoşlanmıyorum bile."

"Hoş olduğumu düşünüyorsun."

"Senin sanrılar gören bir akıl hastası olduğunu düşündüm şimdi bak."

Ciddileşerek gözlerine bakıyorum. "Bunun ne olduğunu bilmiyorum, Kenji. Derinliğini anlamakta zorlandığım bir duyguyu nasıl tarif edeceğim hakkında hiçbir fikrim yok. Bildiğim sadece şu, bu his her neyse, Adam'la beraberken hiç tatmadım."

Kenji'nin gözleri şaşkınlık ve ürküntüyle kısılıyor. Birkaç saniye sessiz kalıp sonra derin bir nefes veriyor. "Gerçekten mi?"

Başımı evet anlamında sallıyorum.

"Yani *ciddi* ciddi mi?"

"Evet. Kendimi... Nasıl desem, öyle *hafif* hissediyorum ki. Sanki... Bilmem... Yani hayatımda ilk kez sanki her şey yolunda olacak ve iyi olacakmışım gibi hissediyorum. Daha güçlü olacakmışım gibi..."

"Ama bunlar kendinle ilgili duygular, Warner'la ne ilgisi var?"

"Öyle. Ama bazen insanlar da bizi aşağı çekiyor. Adam bunu özellikle yapıyordu demiyorum ama beni ağırlaştırıyordu sanki. Birbirine mahkûm iki yaralı ve hüzünlü insan gibiydik."

Kenji arkaya doğru kaykılarak ellerine dayanıyor. "Hımmm."

"Adam'la birlikte olmak, sürekli birtakım acıların ya da zorlukların gölgesinde olmak gibiydi. Adam hep aşırı ciddiydi. Beni yoran bir yoğunluğu vardı. Hep ya saklanıyor, ya birilerinden kaçıyor ya da gizleniyorduk; şöyle kesintisiz bir şekilde baş başa olabildiğimiz hiçbir anımız olmadı. Sanki evren bana onunla ilişkimizin yürümesi için aşırı ve gereksiz bir çaba harcadığımı anlatmaya çalışır gibiydi."

Kenji kaşlarını çatıyor. "Kent o kadar da kötü değildi J. Haksızlık etme. Son zamanlarda hıyar gibi davrandığı doğru ama o iyi biri. Sen de biliyorsun bunu. Şu anda hakikaten zor zamanlar geçiriyor."

Hüzünleniyorum. "Biliyorum. Ama dünyamız parçalanmaya devam ediyor. Bu savaşı kazansak bile, işler düzelmeden önce çok çok daha kötüye gidecek." Duraksayıp ellerime bakıyorum. "Sanırım, hayatın en zor ve kötü zamanlarında insanların gerçek yüzleri açığa çıkıyor. Ben ilk elden şahidim buna. Kendim, ailem, hatta toplumumuz. Ve evet, haklısın, Adam aslında iyi biri. Ama sırf iyi biri olması benim için doğru kişi olduğunu göstermiyor."

Başımı kaldırıyorum.

"Artık çok farklı biriyim. Ben ona uygun değilim, o da bana."

"Ama hâlâ sana âşık."

"Hayır, değil."

"Bu çok ağır bir suçlama."

"Onu suçlamıyorum," diyorum. "Bir gün Adam, bana hissettiklerinin çılgınca bir umutsuzluktan başka bir şey olmadığını anlayacak. Ayakta durmak için birilerine tutunma ihtiyacı hisseden iki kişiydik, geçmişlerimiz bizim çok denk olduğumuz sanısını doğurdu. Ama yeterli değildi. Yeterli olsaydı, bu kadar kolaylıkla arkamı dönüp gidemezdim." Bakışlarımı yere indiriyorum. "Warner beni baştan çıkarmadı Kenji. Beni Adam'dan çalmadı. Sadece... Hayatımda her şeyin değiştiği bir evreye geldim.

"Warner'la ilgili tüm bildiklerim yanlışmış. Kendimle ilgili tüm inançlarım da öyle. Değiştiğimi biliyordum ve yoluma devam etmek istedim. Öfkeli olabilmek, haya-

tımda ilk kez haykırabilmek istedim ama yapamadım. İnsanlar benden korkmasınlar istedim, çenemi kapatıp kendimi görünmez kılmaya çalıştım. Hep başkaları daha rahat hissetsin diye. Ama hayatım boyunca pasif davrandığım için kendime çok kızıyorum şimdi, gerekli anlarda yeterli özgüvene sahip olmuş olsam ne kadar büyük farklar yaratacakmışım, şimdi görüyorum. Tekrar o sinik hale geri dönmek istemiyorum. Asla."

Kenji, "Dönmen de gerekmiyor," diye hatırlatıyor. "Neden yapasın ki bunu? Kent de senin pasif olmanı istemezdi zaten."

Omuz silkiyorum. "Bazen, o ilk âşık olduğu kızı arıyor hissine kapılıyorum. İlk tanıştığımızdaki beni."

"Ne kötülük var bunda?"

"*Ben* artık o kız değilim Kenji. Sence öyle miyim?"

"Ne bileyim ben be!"

"*Bilmiyorsun* işte," diyorum çileden çıkarak. "Bu yüzden anlamıyorsun. Eskiden nasıl biri olduğumu bilmiyorsun. Ruhumdaki karanlıkta yaşıyordum, kendi zihnimde bile güvende değildim. Her sabah o gün ölmeyi dileyerek uyanıyordum sonra, belki de ölü olup olmadığımı merak ediyordum gün boyu, zira yaşamanın *ne olduğunu* bile bilmiyordum." Sesim istediğimden daha sert çıkıyor sanırım. "Minicik bir umuda sarılıp yaşarken tek beklentim birilerinin bana acımasıydı."

Kenji, kısık gözlerle beni süzüyor.

Giderek daha kızgın bir sesle devam ediyorum. Sesim titriyor. "Bunu durmadan düşünmediğimi mi sanıyorsun? Beni o kadar uzun süre tutsak eden kişinin kendimden başkası olmadığını bilmek, kendimi tanıma konusunda-

ki isteksizliğim yüzünden bunları yaşamış olduğumun farkında olmak beni öldürüyor anlıyor musun? Kenji, iki yüz altmış dört gün boyunca..." Yutkunuyorum. "Tam iki yüz altmış dört gün boyunca hapistim ve aslında kendimi özgür bırakabilecek gücüm vardı ama bunun farkında değildim. Hiç denemedim bile. Çünkü dünyanın bana kendimden nefret etmeyi dikte etmesine izin verdim. *Korkağın* tekiydim çünkü, kendimi kurtarabilmek için birilerinin bana aslında değerli biri olduğumu söylemesine ihtiyacım vardı.

"Mesele Adam ya da Warner değil. Konu ben ve benim ne istediğim. Nihayet on yıl sonra nerede olmak istediğimi biliyorum. Yaşıyor olacağım Kenji, hayatta ve mutlu olacağım. Güçlü biri olduğumu birilerinin bana söylemesine ihtiyaç duymayacağım. Kendime yeterim, hep de yeteceğim."

Kalbimi sakinleştirmek için sık nefesler alıyorum.

Kenji ürkmüş bir halde bana bakıyor.

"Adam'ın mutlu olmasını istiyorum Kenji, gerçekten. Ama ikimiz, durgun sular gibiydik."

"Ne demek o?"

"Akmayan su bir süreliğine iyidir, içebilirsin, temizdir. Ama uzun süre durgun kalırsa kirlenir, zehirli hale gelir." Başımı sallıyorum. "Dalgalara ihtiyacım var. Şelalelere. Kuvvetli akıntılar gerek bana."

"Vay canına," diyor Kenji gergince gülerek. Kafasını kaşıyor. "Prenses, şu konuşmayı yazmalısın bence. Çünkü ona anlatacak olan sensin."

Bedenimin kaskatı kesildiğini hissediyorum. "Ne?"

Kenji öksürüyor. "Evet, Adam'la James geliyorlar yarın."

"*Ne?*" diye çığlık atıyorum.

"Öyle. Tuhaf bir durum olacak ha? Çok fena." Becerik-sizce gülmeye çalışıyor.

"Neden peki? Neden geliyorlar? Hem sen nereden biliyorsun?"

"Şey... Arada geri gidiyorum." Boğazını temizliyor. "Onlara bir bakayım, güvendeler mi kontrol edeyim diye. Daha çok James için tabii. Ama işte..." Bakışlarını kaçırıyor.

"Onları kontrol etmeye mi gidiyordun?"

"Evet, iyiler mi diye." Başını aşağı yukarı sallıyor. "Ona harika bir planımız olduğunu anlattım, tabii senin sayende. Muhteşem bir plan olduğunu. Sonra işte... yemekler harika falan dedim. Sıcak suyumuz, duş imkânlarımız. Yani Warner'ın bizi kandırmadığını anlattım. Başka birtakım şeyler de."

Şüpheyle soruyorum, "Başka ne gibi şeyler? Ona ne anlattın Kenji?"

"Efendim?" Kenji gömleğinin eteğiyle oynuyor.

"*Kenji!*"

Pes edercesine ellerini kaldırıyor. "Tamam tamam dinle. Kızma ama tamam mı?"

"Çoktan öfkelenmeye başladım bile."

"Orada öleceklerdi! Kendi başlarına o daracık yerde hapis kalmalarına gönlüm elvermedi, özellikle de James'in. Üstelik çok da sıkı bir planımız varken artık."

Sabrım taşmak üzere. "Ona ne anlattın Kenji?"

Yavaşça geri çekiliyor, "Belki biraz senin ne kadar sakin, mantıklı ve iyi biri olduğunu söylemiş olabilirim, insanların canını acıtmaktan kaçınan, özellikle en yakın

arkadaşı Kenji'ye asla zarar vermeyecek biri olduğunu..."

"Kahretsin Kenji, ona ne söyledin?"

"Beş adım mesafeye ihtiyacım var."

"Ne?"

"Beş adım. Mesafe diyorum. Aramızda."

"Sana ancak beş santim veririm."

Kenji zorlukla yutkunuyor. "Tamam tamam. Belki ona senin onu ne kadar özlediğini söylemiş olabilirim."

Kelimelerinden yediğim darbe, beni neredeyse yere düşürecek.

Fısıldayarak soruyorum. "Ne dedin ne?"

"Onları buraya getirmenin tek yolu buydu ne yapayım? Warner'a âşık olduğunu düşünüyordu, gururu onun en zayıf *noktası* ve..."

"Senin neyin var be?" diye bağırıyorum. "Birbirlerini mi öldürteceksin onlara?"

"Bu belki de barışmaları için bir fırsat olur. Sonra tam da senin istediğin gibi arkadaş olurlar..."

Ellerimle gözümü kapatıyorum. "Aman Tanrım! Sen çıldırdın mı? Niye bunu yaptın? Onun kalbini yeniden kırmak istemiyorum."

"Aslında... Belki Warner'la çok *ilgilenmiyormuş* gibi yapabilirsin. Şu savaş bitene dek sadece. O zaman işler daha az stresli olacak sanki. Herkes daha iyi anlaşacak, Adam'la James de orada yapayalnız ölmeyecekler. Bilirsin işte. Mutlu son gibi..."

Öfkeden tir tir titriyorum.

Gözlerimi kısarak soruyorum. "Başka şeyler de söyledin, değil mi? Benim hakkımda? *Değil mi?*"

Kenji geri geri kaçarak, "Ne? Hayır..." diyor telaşla.

"Tüm söylediğin bu mu? Onu özlediğim? Başka?"

"Ah, şimdi sen öyle deyince hatırladım, belki hâlâ ona âşık olduğunu da söylemişimdir."

Beynim adeta çığlık çığlığa.

Kenji devam ediyor. "Bir de... Hep ondan bahsettiğini ve bu kadar özlediğin için sürekli ağladığını çıtlatmışımdır bir ihtimal. O kadar çok konudan bahsettik ki tam hatırlamıyor..."

"Seni GEBERTECEĞİM!"

"Hayır! Kötü bu. Sen insanları öldürmeye karşısın hatırlasana. Güzel duygulardan gökkuşaklarından bahsetmeyi seven bir kızsın..."

"Neden Kenji, neden?" Başımı ellerimin arasına alıyorum. "Niye ona yalan söyledin?"

Sinirlenme sırası onda şimdi, patlıyor. "Çünkü bu yaşananlar *saçmalık*. Dünyada herkes zaten ölüyor. İnsanlar evlerini, ailelerini, sevdikleri herkesi kaybettiler. Lise piyeslerine benzeyen aptal aşkınıza iki yetişkin gibi çözüm bulun tamam mı? Birbirimizi bu şekilde kaybetmemeliyiz. Zaten kimsemiz kalmadı başka."

Öfkeyle devam ediyor. "Onlar hâlâ *sağ*, J, hâlâ yaşıyorlar." Gözleri zorlukla bastırdığı duyguları ele veriyor. "Sırf bu bile onları hayatımda tutmaya çalışmam için yeterli sebep." Bakışlarını kaçırıp sesini alçaltıyor. "Lütfen," diyor, "bütün bu olanlar çok saçma. Bir boşanma davasının ortasında kalmış gibi hissediyorum kendimi. Ayrıca ona yalan söylemek istemedim. Gelmesine ikna etmeye çalışıyorum sadece. Bir gelsin, belki kalmak ister."

Sinirli bir şekilde onu süzüyorum. "Ne zaman gelecekler?"

"Sabah getireceğim."

"Warner'a söyleyeceğimi biliyorsun değil mi? Onları buraya getirip de görünmez halde tutamazsın."

"Biliyorum."

"İyi." Öyle öfkeliyim ki başka ne diyeceğimi bilemiyorum, Kenji'nin yüzüne bile bakmak gelmiyor içimden.

"Eh... İyi sohbetti değil mi?"

Dönüp yüzümü ona iyice yaklaştırıyorum, ölümcül bir fısıltıyla konuşuyorum. "Eğer birbirlerini öldürülerse senin boynunu kendi ellerimle kıracağım."

"Kahretsin prenses, sen ne zaman böyle vahşi oldun?"

"Şaka yapmıyorum Kenji. Daha önce birbirlerini öldürmeyi denediler ve neredeyse başarıyorlardı. Gökkuşaklı planlarını yaparken o detayları unutmasaydın keşke. Bu yalnızca anlaşamayan iki insanın hikâyesi değil, ikisi de karşısındakinin ölmesini istiyor."

Kenji duvara bakarak iç geçiriyor. "Bir yolunu bulacağız. Yolunda gidecek her şey."

"Hayır," diyorum, "*sen* bir yolunu bulacaksın."

"Neden benim anlatmaya çalıştığım açıyı görmüyorsun? Hepimizin birlikte olmasının daha iyi olacağını neden kabullenmiyorsun? Geride bizden başka kimse kalmadı J. Sırf Kent'le artık oynaşmıyorsunuz diye niye hepimiz acı çekmek zorunda kalıyoruz? Bu şekilde olmamalı yaşamlarımız."

Gözlerimi kapatıp derin derin nefes alarak sakinleşmeye çalışıyorum.

"Anlıyorum seni," diyorum yavaşça. "Gayet iyi anlıyorum, gerçekten. Herkesin iyi olmasını isteyen bir adam olduğun için de seni çok seviyorum zaten, beni kolladığın,

Adam'la tekrar bizi bir arada görmek istdiğin için. Neler çektiğini görebiliyorum. Çok üzgünüm Kenji. Senin için ne kadar zor olduğunu biliyorum. İşte tam da bu yüzden neden bizi birleşmeye zorladığını anlamıyorum. O ikisini dar bir alana tıkma peşindesin. Oysa kimse ölmesin *istiyorsun* sanıyordum."

"Biraz karamsar davranıyorsun bence bu konuda."

Kızgınlıkla kollarımı havaya kaldırıyorum. "Kahretsin Kenji!" Bir şangırtı duyana dek de ne yaptığımın farkında değilim. Sesin geldiği yere dönüyorum. Dambıllarla dolu koca bir rafı devirmişim. Hem de odanın ta öteki tarafından.

Yürüyen bir felaketim ben.

Sesimi kontrol etmeye çalışarak, "Sakinleşmem lazım," diyorum. "Sen uyurken gelip saçlarını kökünden kazıyacağım."

Kenji konuşmanın başından beri ilk kez gerçekten dehşete düşmüş görünüyor. "Yapmazsın sen bunu."

Karşı duvara doğru yürüyüp asansörün düğmesine basıyorum. "Uykun ağır değil mi?"

"J, bu hiç komik değil. En ufak bir komikliği yok bu söylediklerinin, gerçekten."

Asansör kapıları açılıyor. İçeri giriyorum. "İyi geceler Kenji."

Kapılar kapanırken onun hâlâ bağırdığını işitiyorum.

KIRK

Odaya döndüğümde Warner duşta.

Saate bakıyorum. Şu saatlerde aşağı iner akşam egzersizi için, normalde ben de onu takip edip gecelik gündem sohbetimize katılırım.

Bu geceyse doğrudan yatağa atıyorum kendimi.

Ne yapacağımı bilmiyorum

Adam yarın, hâlâ ona âşık olduğumu düşünerek çıkıp gelecek. Gözlerindeki kırgınlığı görmek için arkamı dönüp gitmem de gerekmeyecek bu sefer üstelik. Ona acı vermek istemiyorum. Gerçekten. Hiç istemedim ki.

Kenji'yi *geberteceğim.*

Kafamı yastıkların altına sokup ellerimle kulaklarıma doğru bastırıyorum. Bütün dünyayı dışarda bırakabilirim belki böylece. Şu anda bunları düşünmek istemiyorum. Tam da zamanını buldu. Neden her şey bu kadar karmaşık olmak zorunda? *Neden?*

Sırtımda bir el hissediyorum.

Aniden sıçrayınca yastıklar her yana savruluyor, öyle

şapşalca irkiliyorum ki yataktan düşüyorum. Yastığın biri de yüzüme yuvarlanıyor.

İnleyerek üstüme düşen yastığa sarılıyorum, başımı ona gömüyorum. Başım ne çok ağrıyor.

Tedirgin bir ses, "Juliette, iyi misin?" diye soruyor.

Yastığı indirip gözlerimi kırpıştırıyorum.

Warner. Üzerinde sadece bir havlu var.

Bir *havlu*.

Yatağın altına yuvarlanıp saklanmak istiyorum.

"Adam'la James geliyorlar yarın," diyorum pat diye, en iyisi birden söylemek.

Warner'ın kaşları havaya kalkıyor. "Davet edildiklerinden haberim yoktu."

"Kenji getiriyor. Gizlice dışarı çıkıp onları kontrol etmeye gidiyormuş bir süredir, yarın sabah da buraya getirecekmiş."

Warner dikkatli bir tavırla yüzünü ve sesini ifadesiz tutmaya çalışıyor. Sanki duvarların renklerinden bahsedercesine bir edayla, "Direnişle ilgilenmediğini sanıyordum," diyor.

Bir anlığına hâlâ yerde, bir yastığa sarılmış halde yattığımı fark edip hayrete düşüyorum; tepemde, üzerinde yalnızca bir havluyla dikilen Warner'a bakıyorum, çok komik haldeyim aslında.

"Kenji Adam'a hâlâ ona âşık olduğumu söylemiş."

Bakla ağzımdan çıktı işte.

Bir an gözlerinde öfke şimşekleri çakıyor. Duvara bakıp sessiz kalıyor önce. "Anlıyorum." Sesi sakin ve kontrollü.

"Adam'ı buraya getirmek için tek yolun bu olduğunu biliyor."

Warner hâlâ konuşmuyor.

"Ama biliyorsun ben ona... âşık değilim." Kelimeleri nasıl bu kadar kolayca söyleyiverdiğime şaşıyorum, hatta bunu yüksek sesle söylemem bile hayret verici. Warner'ı ikna etmeye çalışacağım hiç aklıma gelmemişti. "Adam'ı tabii ki önemsiyorum, hayatımda bana şefkat gösteren bir avuç insanı önemsediğim gibi ama onun dışında bir duygu kalmadı artık."

"Anlıyorum," diyor.

Ona inanmıyorum.

"Peki, ne yapacaksın? Yarın? Adam'la ilgili?"

"Ne yapılması lazım sence?"

İç geçiriyorum. "Onunla konuşmam gerekecek. Üçüncü kez ayrılmak zorunda kalacağım." İnliyorum. "Bu çok aptalca." Yastığı yüzüme kapatıyorum yeniden. "Çok *aptalca!*"

Sonunda yastıktan güç almaya çalışmaktan vazgeçip fırlatıp atıyorum onu, kollarımı iki yanıma indiriyorum.

Başımı kaldırınca Warner'ın gitmiş olduğunu görüyorum.

Hemen kalkıp oturuyor ve odayı tarıyorum gözlerimle.

Köşede durmuş pantolonunu giyiyor.

O tarafa bakmamaya çalışarak yatağa tırmanıyorum tekrar.

Ayakkabılarımı çıkarıp battaniyenin altına giriyorum, bütün yastıkları üzerime çekip kafamı gömüyorum. Yatakta bir ağırlık hissedince Warner'ın gelip yanıma oturduğunu anlıyorum. Kafamdaki yastıklardan birini çekip alıyor sonra da üzerime eğiliyor, burunlarımız arasında birkaç santim var.

"Yani ona âşık değil misin?"

Kalbim hızlı atmaya başlıyor gene. Sersemce bir soru soruyorum. "Romantik aşk gibi mi?"

Başıyla onaylıyor.

"Hayır."

"Sana çekici gelmiyor mu?"

"Bana çekici gelen sensin."

"Ciddiyim ben," diyor.

"Ben de."

Warner göz kırpmadan gözlerime bakıyor.

"Bana inanmıyor musun?" diye soruyorum.

Başını çeviriyor.

"Anlaşılmıyor mu?" diye ısrar ediyorum.

Eğer aklımı kaçırmıyorsam, Warner kızarıyor galiba.

"Bana çok fazla değer biçiyorsun aşkım," diyor yumuşak bir tonla, gözleri battaniyenin üzerinde. "Seni hayal kırıklığına uğratırım. Sen inanmıyorsun ama ben o kötü ve hasta ruhlu insanım."

Kalkıp oturuyor ve yüzüne bakıyorum. "Çok farklısın," diye fısıldıyorum. "Farklı ama aynı zamanda, bütünüyle aynı."

"Ne demek istiyorsun?"

"Çok kibarsın artık. Sakin. Önceki halinden oldukça fazla hem de."

Uzun süre konuşmuyor, neden sonra ayağa kalkıyor. Nazik ama mesafeli bir sesle, "Pekâlâ, Kishimoto ile beraber duruma bir çözüm bulursunuz. Şimdi izninle."

Ve gidiyor. Yine.

Onunla ilgili ne düşüneceğimi bilmiyorum artık.

KIRK BİR

Adam geldi.

Warner, Adam'ı hiç umursamadı bile. Gitmeden önce kısa bir süre konuşacak kadar yakaladım, Adam hakkında iyi ya da kötü hiçbir düşüncesi olmadığını söyledi sadece, sonra da işine gücüne gitti. Sabah antrenmanını yapmadı bugün.

Şimdi de ben aşağıdayım işte.

Asansörden az önce çıktım, kapıların açılırken çıkardığı uyarı çınlaması herkesin dikkatini bu tarafa yöneltmişti çoktan. Adam, köşede James'le konuşuyordu, şimdiyse bana bakıyor sadece.

Ona bakarken hissettiklerim ne garip. İçimde olağanüstü duygular yok. Ne aşırı sevinç ne de hüzün. Gayet normal hissediyorum. Üzgün değilim, çok neşeli de sayılmam. Yüzü ve bedeni ne kadar tanıdık bana, yüzüme bakarkenki gülümsemesi de öyle.

Yalnızca bir hayat süresi içinde arkadaşlıktan ayrılmaz ikiliye, ardından birbirinden nefret eden iki insana,

sonra da böyle alelade tanışıklık seviyesine gelmek ne acayip.

"Merhaba," diyorum.

"Selam." Başını çeviriyor.

"Merhaba James," deyip gülümsüyorum.

Neşeyle el sallıyor. "Merhaba." Adam'ın yanında duruyor, yeniden bizimle olmaktan duyduğu sevinç, gözlerinde ışıl ışıl parlıyor. "Ne kadar havalı bir yer burası."

"Öyle," diyorum. "Duş almaya vaktin oldu mu? Su sıcacık."

"Ah evet, Kenji bahsetti," diyor mahcubiyetle.

"Hadi git yıkan. Delalieu birazdan öğle yemeklerimizi getirecek. Eminim Brendan sana soyunma odalarını göstermekten memnun olacaktır, eşyalarını koyacağın dolabı seçersin." Bunları söylerken Brendan'a göz atıyorum, hemen işareti alıp başını sallıyor ve fırlayıp kalkıyor.

James heyecanla, "Gerçekten mi?" diyor. "Süper! Yani yemekleri sizin önünüze mi getiriyorlar? İstediğiniz zaman da yıkanabiliyorsunuz, öyle mi? Yatma saati var mı?"

"Evet, evet ve de hayır." Cevap veren Brendan. James'in elini tutup küçük çantasını alıyor. "İstediğimiz kadar uyanık kalabiliyoruz," diye anlatıyor. "Akşam yemeğinden sonra sana buradaki egzersiz bisikletlerini nasıl kullanacağını gösteririm belki." Soyunma odasına doğru uzaklaşırlarken sesleri duyulmaz oluyor.

James gider gitmez sanki herkes tuttuğu nefesi bırakıveriyor.

Kendimi güçlü olmaya hazırlayarak bir adım öne çıkıyorum.

İlk konuşan Adam oluyor, odayı geçip bana doğru

yürüyor."Gerçekten çok üzgünüm, tahmin bile..."

Gergin bir şekilde sözünü kesiyorum. "Adam dur." Bunu hemen söylemeliyim. "Kenji sana yalan söyledi."

Adam donakalıyor olduğu yerde.

Onu küçük düşürmeden ve kalbini kırmadan söylemek istediklerimi nasıl dile getireceğimi bilmiyorum. "Senin için ağlayıp durduğum doğru değil." Kendimi korkunç bir canavar gibi hissediyorum. "Burada olduğun için gerçekten de çok mutluyum ama artık birlikte olmamıza imkân olmadığını düşünüyorum."

"Ah," diyor yavaşça topuklarının üzerinde sallanarak. Gözlerini yere indirip elini saçlarında gezdiriyor. "Anladım."

Göz ucuyla Kenji'nin bana baktığını görüyorum. Elini sallayıp dikkatimi çekmeye çalışıyor ama ona hâlâ çok kızgınım, bu meseleyi çözene dek de konuşmayacağım.

"Adam, özür dilerim."

"Hayır." Elini kaldırıp durduruyor beni. Garip bir dalgınlık içinde gibi. "Tamam. Gerçekten. Bana bunları söyleyeceğini zaten biliyordum." Sinirli sinirli gülüyor. "Önceden bilmek, mideme böyle yumruk yemişim gibi hissettirmez sanıyordum ama," yüzünü acı çeker gibi buruşturuyor, "öyle değilmiş. Çok canını acıtıyor insanın." Duvara doğru geri gidip dayanıyor, ardından yere çöküyor.

Bana bakmıyor.

"Nasıl bildin?" diye soruyorum. "Ne diyeceğimi nereden bildin?"

Kenji bana doğru ilerleyerek, "Sen gelmeden önce ben söyledim ona," diyor, bakışları kızgın. "İtiraf ettim. Dün konuştuklarımızı anlattım. Söylediklerini..."

Şaşırıyorum. "Öyleyse neden burada hâlâ?" Adam'a dönüyorum. "Beni bir daha asla görmek istemediğini söyledin diye hatırlıyorum."

Bakışları yerde. "O lafları asla etmemeliydim."

"Yani... Warner konusunda sorun yok, öyle mi?"

Tiksintiyle başını kaldırıyor, bir saniye önceki halinden eser yok. "Aklını mı kaçırdın sen? Onun lanet olası kafasını bir duvara asmak istiyorum."

"O halde neden buradasın? Anlamıyorum..."

"Çünkü ölmek istemiyorum," diyor, "Kardeşimi nasıl doyurabileceğimi düşünmekten aklımı kaçıracağım ama hiçbir çözüm üretemiyorum. Dışarısı buz gibi, James aç ve kısa süre sonra elektriğimizi de kesecekler." Nefes nefese kalıyor bunları anlatırken. "Başka ne yapacağımı bilemedim. Bu yüzden gururumu ayaklar altına alıp, eski kız arkadaşımın yeni sevgilisinin *bekâr* evine sığındım ve kendimi öldürmek istiyorum." Yutkunuyor. "James güvende olduğu sürece buna katlanmaya hazırım. Şu anda senin boktan sevgilinin gelip beni öldürmesini bekliyorum sadece."

Yavaşça, "O benim sevgilim değil," diyorum. "Seni öldürmeyecek. Burada olman onu ilgilendirmiyor bile."

Adam kahkaha atıyor. "Palavra."

"Ciddiyim."

Ayağa kalkıp gözlerime bakıyor. "Yani burada, onun evinde kalıp, yemeklerini yiyeceğim ve o buna *itiraz etmeyecek*, öyle mi?" Adam'ın gözleri şaşkınlıkla açık. "Bu adamı hâlâ anlayamamışsın Juliette, senin düşündüğün gibi hareket etmez o. Normal bir insanın düşüncelerine sahip değildir. O bir sosyopat. Sense gerçekten aklını ka-

çırmışsın. Öyle biriyle birlikte olmayı başka türlü kabullenemezdin."

Sözleri diken gibi batıyor, irkiliyorum. "Benimle konuşmalarına dikkat et Adam, bana yeniden hakaret etmene izin vermeyeceğim. "

"Sana inanamıyorum," diyor. "Orada durmuş bana nasıl davranıyorsun?" Yüzünde son derece itici bir ifade var. Öfke.

"Seni incitmeye çalışmıyorum..."

"Bunu, bir psikopatın kollarına koşmadan önce düşünseydin keşke."

"Kent, kendine gel!" Kenji odanın köşesinden sertçe uyarıyor. "Bana sakin ve mantıklı davranacağını söylemiştin."

Adam, gözleri alev alev yanarken bağırıyor. "Ben sakinim zaten. Lanet olası azizlerden farkım yok. Benim şu anda olduğumdan daha anlayışlı ve fedakâr başka birini tanımıyorum." Bakışlarını bana çeviriyor. "Biz birlikteyken sürekli yalan söyledin. Beni *aldattın!*"

"Hayır!"

"Duygular bir gecede değişmez!" diye haykırıyor. "Birine böyle pat diye âşık olamazsın!"

"Adam, aramızdaki her şey *bitti*. Yeniden aynı tartışmaları yapmayacağım seninle. Burada, özellikle de James'in iyiliği için kalmak istersen, memnuniyetle misafir ederiz seni. Ama bu durumda bana hakaret edemezsin. Buna hakkın yok."

Çenesi kasılıyor. Eşyalarını alıp hızla soyunma odalarına yollanıyor.

KIRK İKİ

"Seni geberteceğim."

"Onu görmeye gittiğimde böyle değildi, yemin ederim," diyor Kenji. "Üzgündü sadece ama kendi gibiydi."

"Anlaşılan yüzümü görmek ona iyi gelmiyor."

Kenji iç çekerek uzak bir noktaya bakıyor. "Özür dilerim. Gerçekten. Sana yemin ederim. J, Adam yalan söylemiyor ama. Son gittiğimde artık hiçbir şeyleri kalmamıştı. Kent, bombardıman sırasında erzak odasındaki kimi rafların çöktüğünü fark etmediğini söyledi. Kavanozlar kırılmış, fareler basmış ortalığı, ne varsa yemişler. İkisi bütün o zaman boyunca yapayalnız, buz gibi soğukta yaşamışlar. Onları öyle görmenin ne kadar acı verdiğini tahmin edemezsin. Hem James..."

"Anlıyorum Kenji," diyorum uzun bir nefes vererek. Yere bağdaş kuruyorum. "Gerçekten anlıyorum."

Başımı kaldırıp etrafıma bakınıyorum. Herkes kendine bir uğraş bulmuş, oyalanıyor. Kimi koşuyor, kimi çizim yapıyor kimiyse ağırlık çalışıyor. Bu drama hepimizi

çok yordu, bence kimse bulaşmak istemiyor artık.

Kenji de karşıma oturuyor.

Nihayet konuşmak istiyor canım. "Bana bu şekilde davranmaya devam edemez. Aynı konuşmaları yapıp durmayacağım." Kenji'ye bakıyorum. "Onu buraya sen getirdin, sorumluluk sana ait. Planımızı uygulamaya koymadan önce üç haftamız var, zaten sıkışığız. Her gün buraya gelip antrenman yapmam lazım, onun olay çıkarıp çıkarmayacağını düşünerek kafamı yoramam."

"Tamam," diyor. "Biliyorum."

"İyi."

"Hey, bir dakika. Sen ciddi miydin? Hani Warner'ın, Kent'in burada olup olmamasıyla ilgilenmediğini söyledin ya."

"Evet, neden sordun ki?"

Kenji kaşlarını kaldırıyor. "Bu çok... tuhaf."

"Bir gün Warner'ın düşündüğünüz kadar çılgın olmadığını anlayacaksınız."

"Tabii. Ya da senin kafana taktığı çipi yeniden programlamayı başaracağız."

Onu şakayla iterek, "Kapa çeneni," deyip gülüyorum.

"Pekâlâ! Kalk bakalım. Çalışma zamanı."

KIRK ÜÇ

Alia bana yeni bir kostüm tasarladı.

Her akşam olduğu gibi yerde minderlerin üzerinde oturuyoruz, Alia da bize tasarımlarını gösteriyor.

Onu hiç bu kadar canlı görmemiştim.

Not defterindeki çizimler hakkında konuşurken hava durumunu konuştuğu zamanlara göre daha özgüvenli. Hızlı ve anlaşılır bir şekilde, bize tasarımlarının detayları hakkında bilgi veriyor. ölçüler, kullanılacak malzemeler...

Karbondan yapılmış bir giysi bahsettiği.

Yani karbon elyaf. Karbon elyafın son derece katı ve pürüzlü olduğunu, giyilebilmesi için oldukça esnek bir malzemeyle bağlanması gerektiğini anlatıyor bize. Değişik materyallerle deneme yapacakmış. Polimer bir maddeyle sentetik bir maddeyi kullanacakmış. Gerçekten ne dediğini anlamıyorum. Çizimleri, karbon elyafın iplik yapılarak bir tekstil dokuması haline gelişini gösteriyor, son derece dayanıklı ve hafif bir malzeme elde ediliyor, ihtiyacım olan da bu.

Daha önce benim için tasarladığı muştadan esinlendiğini söylüyor.

İlk başta malzeme olarak tunç kullanmayı düşünmüş ancak tuncu istediği incelikte işleyemeceğini, dolayısıyla kıyafetin taşınamayacak kadar ağır olacağını fark etmiş. Bu yeni buluşu da muhteşem görünüyor.

Bana kıyafetin avantajlarını anlatıyor. "Gücünü artıran ve tamamlayan bir unsur olacak bu giysi. Karbon elyaf sana ekstra korunma sağlayacak, kolay kolay zarar görmesi mümkün değil, böylece farklı ortamlarda da güvenle dolaşabileceksin. Tehlikeli bir çevredeysen hatırlaman gereken tek şey *enerjini açık tutmak*, böylece vücudun yok edilemez olacak."

"Nasıl yani?" Bir ona bir Castle'a bakarak açıklama bekliyorum. "Bu nasıl mümkün olabilir?"

Alia anlatmaya başlıyor. "Hiçbir yerine zarar vermeden beton duvarı delip geçtiğin gibi, sana saldırıldığında da mesela kurşun sıkıldığında, aynı şekilde karşı durabilirsin. Özel yeteneklerin seni yenilmez yapıyor."

Vay canına.

"Bu kıyafet aslında daha çok bir önlem," diye devam ediyor. "Geçmiş tecrübeler gösterdi ki gücün, eğer kontrol tam anlamıyla sende olmazsa, kendi tenine zarar verebiliyor. Araştırma odalarında yeri deldiğinde gerçekleşirdiğin olayın akıl almaz boyutları yüzünden yaralandığını düşünmüştük. Ancak, orada olan biteni ve senin yeteneklerini daha yakından inceleyince, Castle ve ben, o varsayımın yanlış olduğu kanaatine vardık."

Castle, Alia'ya bir baş selamı vererek lafa giriyor. "Bizim enerjilerimiz hiçbir zaman düzensiz değildir. Nere-

deyse matematiksel bir yapı içindedir. Beton duvarı deldiğinde hiç etkilenmiyorsun ama yeri yardığında yaralanıyorsun, sonra bir bakıyoruz, toprağı ikinci kez yardığında yine sana bir şey olmuyor. Bu mantıklı değildi. Mesele senin *enerjinin* açık ya da kapalı olmasıyla ilgili. Eğer bir anlığına bile gücünü tavsatırsan zayıf hale gelirsin. Her zaman içindeki şalter *açık* olacak. Ve bu seni yenilmez yapacak."

Kenji yavaşça mırıldanıyor. "Senden şu anda ne kadar nefret ediyorum, bilemezsin. Yenilmezmiş. Pöh!"

"Ne oldu, kıskandın mı?"

"Seni görmeye bile tahammülüm yok şu an."

"Niye hayret ediyorsunuz ki?" Konuşan Warner, şimdi içeri girdi. Hemen dönüyorum, gülümseyerek grubumuza doğru ilerliyor. Yanımıza gelince karşıma oturuyor. Gözlerime bakarak, "Gücünü dizginleyip kontrol altına almayı başardığımızda yenilmez olacağını biliyordum. Başka benzeri yok bu gücün," diyor.

Nefes almaya çalışıyorum.

Warner, nihayet benimle göz temasını kesip odadakileri süzüyor. "İyi akşamlar millet," diyor sonra. Castle'a özel bir baş selamı veriyor, farklı bir saygının göstergesi.

Adam da özel bir selam hazırlamış kendince.

Onu gerçekten öldürmek istediğini gayet net ortaya koyan bakışlarla gözünü kırpmadan, nefretle süzüyor Warner'ı. Birden bütün gün olmadığım kadar tedirgin oluyorum. Bir Adam'a bir Warner'a bakıyorum, ne yapmam gerektiğini bilmiyorum. Birazdan bir olay çıkabilir mi diye düşünüyorum endişeyle, oysa herkesin medeni davranmasını ne çok isterdim.

Birden James, öyle yüksek sesle, "Merhaba!" diyor ki hepimiz irkiliyoruz. Warner'a bakıyor. "Burada ne arıyorsun?"

Warner bir kaşını kaldırıyor. "Ben burada yaşıyorum."

"Yani *evin* mi bu senin?"

Tuhaf. Adam'la Kenji çocuğa nereye gittiklerini söylediler acaba?

Warner başıyla onaylıyor. "Bir açıdan evet. Evim olarak hizmet veriyor bu bina diyelim. Üst katta yaşıyorum."

James sırıtarak, "Çok havalı bir yer," diyor. "Müthiş!" Kaşlarını çatıyor birden. "Ama bir dakika, bizim senden nefret etmemiz gerekmiyor muydu?"

"*James!*" Adam kardeşine sert bir bakış atarak uyarıyor.

"Ne?" diyor ufaklık safça.

Warner, "Benden nefret etmekte serbestsin," diyor. "Eğer istediğin buysa. Ben umursamam."

"Ama *umursamalısın*," diyor James. "Biri benden nefret etse çok canım sıkılırdı."

"Çok gençsin daha."

"Neredeyse on iki yaşındayım."

"Bana on yaşında olduğunu söylemişlerdi."

"*Neredeyse* dedik ya." James gözlerini yuvarlıyor bilmiş bilmiş. "Peki, sen kaç yaşındasın?"

Herkes çıt çıkarmadan, gözünü ayırmadan bu sahneyi izliyor.

Warner, James'i tartıyor gözleriyle. Biraz düşünüp cevap veriyor. "On dokuz yaşındayım."

James'in gözleri hayretle açılıyor. "Adam'dan bir yaş büyüksün yani! Peki nasıl oluyor bu, yalnızca bir yaş büyük olmana rağmen nasıl bu kadar güzel bir şeye sahipsin? Senin yaşında böyle evi olan kimseyi görmedim ben."

Warner önce bana bakıyor, ardından James'e. Sonra yine bana dönüyor bakışları. "Bu muhabbete katılmak için söyleyeceğin hiçbir şey yok mu aşkım?"

Başımı hayır anlamında sallayarak gülümsüyorum.

"Neden ona aşkım diyorsun?" diye soruyor James. "Daha önce de duydum öyle seslendiğini. Bir sürü kez hem de. Ona âşık mısın? Sanırım Adam ona âşık. Ama Kenji değil, sordum çünkü."

Warner hayretle gözlerini kırpıştırıyor.

"Eee?" James sorusuna cevap almakta ısrarlı.

"Eee ne?"

"Ona âşık mısın?"

"Peki, *sen* âşık mısın ona, söyle bakalım."

"Ne?" James kıpkırmızı oluyor. "Hayır. O benden milyon yaş büyük."

Warner gruba bakarak, "Biri şu muhabbeti devralmak ister mi?" diye soruyor.

James ısrarlı. "Ama sorumu cevaplamadın. Neden bu kadar çok şeyin olduğu konusunda. Kabalık yapmak istemiyorum ama gerçekten merak ediyorum. Hayatımda hiç sıcak suyla yıkanmamıştım. Ne kadar çok yiyecek var ayrıca. Her zaman böyle bol yemek bulabilmek güzel olmalı."

Warner beklenmedik bir şekilde irkiliyor. Dikkatle James'i süzüyor. Yavaşça, "Haklısın, yemek ve sıcak suyun her zaman bulunması kötü değil gerçekten."

"O halde cevap verecek misin? Bütün bunları nereden buldun?"

Warner iç geçiriyor.

"Ben 45. Mıntıka'nın kumandanıyım. Burası da orduya ait bir üs. Benim görevim askerlerimi ve mıntıkada yaşayan

sivilleri denetlemek. Burada yaşamak için maaş alıyorum."

"Ah." James bir anda bembeyaz oluyor, insanüstü bir dehşete kapıldığı gözlerinden okunuyor. "Sen Yeniden Kuruluş için mi çalışıyorsun?"

Kenji hemen lafa karışıyor. "James, sorun yok küçük dostum. Burada güvendesin, tamam mı? Kimse sana zarar vermeyecek."

Adam bana dönüp hırlıyor. "İşte sevdiğin adam bu. Nasıl biri küçük bir çocuğu böyle korkutabilir ki?"

"Seni yeniden gördüğüme memnun oldum Kent," diyor Warner, dimdik bakarak. "Umarım rahatın yerindedir burada."

Adam, dilinin ucuna gelen hakaretleri bastırmaya çalışır gibi görünüyor.

James, gözleri Warner'ın yüzünde donakalmış, sesi ancak bir nefes kadar çıkarak soruyor. "Gerçekten de onlardansın değil mi?" Öyle titriyor ki yavrucak, kalbim acıyor. "Yeniden Kuruluş'a hizmet ediyorsun?"

Warner kısa bir tereddüt yaşıyor. Gözleri uzaklara dalıyor bir an, sonra yine James'e bakıyor. "Teorik olarak öyle sayılır."

"O ne demek?"

Warner ellerine bakıyor.

"*Teorik olarak* ne demek?" diye ısrar ediyor James.

Warner derin bir iç çekip, "Gerçekten açıklama istediğin için mi soruyorsun?" diyor. "Yoksa *teorik olarak* ifadesinin ne anlama geldiğini bilmediğin için mi?"

James tereddüt ediyor, yaşadığı panik kısa bir süre sonra hüsrana karışıyor. Öfkeyle yüzünü buruşturuyor. "Peki. *Teorik olarak* ne demek?"

"Teorik olarak, demek," diyor Warner, "Yeniden Kuruluş için çalışmam bekleniyor. Ancak hükümete ait bu askeri üste -sadece benim özel yaşam alanımda da olsa- mevcut rejimi yıkabilecek bir grup isyancıyı ağırladığıma ve onlara destek verdiğime göre, belli ki bu soruya hayır demem gerekir. Tam olarak, Yeniden Kuruluş için çalışmıyorum. Vatan hainliği yapıyorum. Cezası ölüm olan bir suç işliyorum."

James gözlerini dikip uzun uzun bakıyor ona. "*Teorik olarak* bu mu demek?"

Warner duvara bakıp iç geçiriyor yeniden.

Gülmemi zor bastırıyorum.

James birden, "Ah, bir dakika, o zaman sen kötü adam değilsin. Bizim tarafımızdasın değil mi?" diyor.

Warner yavaşça dönüp onun gözlerine bakıyor sadece.

Sabırsızlanan James, "Eee? Bizden yana değil misin?" diye soruyor yeniden.

Warner gözlerini kırpıştırıyor iki kez. Sonra, bu söylediğine kendisi de inanamıyormuş gibi bir ses tonuyla, "Öyle galiba," diyor.

Castle nihayet araya girerek, "Şu kıyafete dönelim," diyor Warner'a gülümseyerek. "Alia bunu tasarlamak için çok uzun zaman harcadı, eminim ki bizimle paylaşmak isteyeceği bir sürü detay vardır."

Kenji de heyecanla, "Evet, evet," diye lafa karışıyor. "Bu çok esaslı bir kostüme benziyor. Ben de istiyorum. Bana da çizebilir misin bir tane?"

Warner'ın ellerinin titrediğini fark eden tek kişi ben miyim acaba?

KIRK DÖRT

"Yumruk at bana."

Warner tam karşımda, başını hafifçe yana eğmiş duruyor. Herkesin gözü bizde.

Başımı telaşla sallayarak reddediyorum bunu.

"Korkma aşkım, sadece denemeni istiyorum."

Kollarını iki yana sarkıtmış duruyor, gayet rahat. Bugün cumartesi olduğu için günlük idman rutinini bozdu ve benimle çalışmaya karar verdi.

Yine olmaz diyorum başımla.

Gülüyor. "Kenji ile yaptığın çalışmalar çok iyi ama bu da en az onlar kadar önemli. Nasıl dövüşüleceğini öğrenmen lazım. Kendini savunabilmelisin."

"İyi de ben kendimi savunacak kadar güçlüyüm."

"Güç, mükemmel bir olgudur ama teknik olmazsa bir işe yaramaz. Eğer alt edilirsen gücünün hiçbir önemi kalmaz."

"Beni alt edebileceklerini sanmıyorum hiç," diyorum.

"Kendine olan güvenini takdir ettim doğrusu."

"Ama doğru."

"Peki, babamla ilk karşılaştığında, daha baştan alt edilmemiş miydin?"

Kanım donuyor sanki.

Warner devam ediyor, "Ben Omega Noktası'nı terk ettiğimde, dövüşmek için yola çıktın ama yine üstün geldiler sana, değil mi?"

Yumruklarımı sıkıyorum.

"Yakalanmandan sonra karşı karşıya geldiğinizde, babam seni yine tepeledi."

Başımı öne eğiyorum.

"Kendini savunabilmeni istiyorum," diyor Warner yumuşak ve şefkat dolu bir sesle. "Dövüşmeyi öğrenmen lazım. Kenji geçen gün haklıydı, enerjini cisimleri oraya buraya savurmaya harcayamazsın. İsabetli ve yerinde kullanmayı bilmek zorundasın. Hamlelerin hep planlı ve hedefe yönelik olmalı. Rakibinin yapacağı her hareketi öngörebilmelisin, hem fiziksel hem de psikolojik anlamda. İlk adımımız kuvvetli olmak."

Başımı kaldırıp gözlerine bakıyorum.

"Şimdi bana yumruk at hadi," diyor.

Sonunda, utanarak itiraf ediyorum. "Nasıl yapacağımı bilmiyorum."

Gülmemek için kendini zorluyor.

Kenji'yi duyuyorum o sırada, "Gönüllü birilerini mi arıyorsun?" Yanımıza geliyor. "Eğer Juliet oralı değilse ben zevkle kıçına tekmeyi basabilirim."

"Kenji!" diye terslenerek ona dönüyorum. Gözlerimi öfkeyle kısıyorum.

"Ne oldu?"

Warner benimle konuşmaya devam ediyor. "Hadi ama

aşkım, denemeni istiyorum." Kenji'yi umursamadı bile, odada benden başka kimse yokmuş gibi bakıyor yüzüme. "Gücünü kullan. Sahip olduğun enerjinin tamamını topla ve bana vur."

"Sana zarar vermekten korkuyorum."

Warner yeniden gülerek bakışlarını çeviriyor. Kendini tutup daha fazla gülmemek için dudaklarını ısırıyor. "Bana zarar vermeyeceksin, dediklerime güven."

"Gücümü emeceğin için mi?"

"Hayır," diye cevaplıyor. "Çünkü bana zarar *veremeyeceksin*. Bunu nasıl yapacağını bilmiyorsun ki."

Kızıp kaşlarımı çatıyorum. "Pekâlâ."

Başkalarından gördüğüm şekilde yumruğumu savuruyorum ama hareketim öyle sarsakça ve küçük düşürücü bir şekilde zayıf ki yarı yolda vazgeçiyorum neredeyse.

Warner kolumu tutup gözlerime bakıyor. "Odaklan. Dehşet içinde olduğunu düşün. Köşeye sıkışmışsın. Hayatın için savaşıyorsun. Kendini *savun!*"

Bu kez kolumu daha büyük bir güçle geri çekip daha hızlı vurmaya hazırlanıyorum ki Warner dirseğimden tutup durduruyor beni. Kolumu sallıyor. "Beyzbol mu oynadığını sanıyorsun? Yumruk atarken öyle gerinip dirseğini ta kulak hizasına çekemezsin. Rakibine bir sonraki hareketinin ne olacağı hakkında ipucu verme. Darbe, beklenmedik bir şekilde uygulanmalı."

Yeniden deniyorum.

Çenesine parmağıyla vurarak, "Yüzüm tam ortada aşkım," diyor. "Niye omzuma vurmaya çalışıyorsun?"

Bir daha.

"Daha iyi. Kolunu kontrol et, sol yumruğunu havada

tutup yüzünü koru."

Hızlı bir tane savuruyorum, ucuz numara, hazır olmadığını bildiğim halde beklenmedik bir şekilde vurmaya çalışıyorum.

Refleksleri çok hızlı.

Bir anda eli kolumu pençe gibi kavrıyor. Öne ve yere doğru hızla öyle bir asılıyor ki ona doğru yuvarlanıyorum. Burun buruna geliyoruz.

Mahcup bir şekilde yüzüne bakıyorum.

Gayet ciddi bir sesle, "Pek de sevimli ama yeniden denemelisin," diyor.

Ben de deniyorum.

Elinin tersiyle bileğimin içine vurarak yumruğumun önünü kesiyor, kolum yana savruluyor.

Bir daha deniyorum.

Yine kolumu kavrayıp beni kendine çekiyor. Yüzüme doğru eğilip, "Kimsenin seni bu şekilde yakalamasına izin verme, çünkü yakaladılar mı kontrolü onlara verdin demektir," diyor. Söylediklerini kanıtlamak ister gibi beni bir kendine çekip bir geri itiyor.

Çok olmasa da sertçe.

Sinirlenmeye başladığımı görüyor.

Gülümsüyor.

Gözlerimi kısıp ona bakıyorum. "Gerçekten canını yakmamı istiyorsun, değil mi?"

"Bunu yapabileceğini sanmıyorum."

"Çok ukala davranıyorsun."

Bir kaşını havaya kaldırıyor alayla. "Haddimi bildir o zaman aşkım. Lütfen diyorum bak."

Yumruğumu hızla savuruyorum.

Engelliyor.

Tekrar saldırıyorum.

Engelliyor.

Kasları çelikten sanki.

Kolumu ovalayarak soruyorum. "Yumruk atmayı öğrenmeye çalışıyoruz sanıyordum. Neden kollarıma vurup duruyorsun?"

"Yumruk, gerçek gücün taşıyıcısı değildir, yalnızca bir araçtır."

Kolumu yeniden savuruyorum ama son anda gücümü kaybeder gibi oluyorum, özgüvenim yarı yolda terk ediyor beni.

Kolumu yakalayıp bırakıyor.

"Eğer tereddüt edeceksen, bunu isteyerek yap. Birine zarar vereceksen de istemelisin. Dövüşürken yenileceksen de bu, kendi *iradenle* olmalı."

"Yapamıyorum," diyorum pes edercesine. "Ellerim titriyor, kollarım acımaya başladı."

"Ne yaptığımı izle. Bedenimin hareketini."

Ayaklarını omuz hizasında açıp dizlerini hafif kıvırıyor. Sol yumruğu havada ama geride, yüzünün yan tarafını koruyor, sağ yumruğu ondan biraz daha yukarda ve hafifçe eğik. Dirseklerinin ikisi de göğsünü koruyacak şekilde kapalı.

Yavaşça yumruk atar gibi yapıyor, böylece hareketini gözlemleyebiliyorum.

Bedeni gergin, hedefe odaklanmış, kontrollü. Gücü ta içinden bir yerlerden kopup geliyor sanki, yıllarca süren eğitimin sonunda oluşan bir özellik bu. Kasları nasıl hareket edeceklerini, nasıl dövüşeceklerini biliyorlar. Doğa-

üstün bir gücün bokkabazlığı değil bu, eğitimli bir teknik.

Yumruğun nazikçe çenemi sıyırıp geçiyor.

Onu seyrederken yumruk atmak kolay bir iş zannediyor musun, bu kadar zor olabileceğini hiç tahmin etmezdim.

"Yer değiştirelim mi?" diye soruyor.

"Ne?"

"Ben sana vurmaya çalışayım. Kendini koruyabilecek misin?"

"Hayır."

"Dene bir. Sadece beni engellemeye çalışacaksın."

İstemeden de olsa, "Peki," diyorum. Kendimi huysuz ve aptal hissediyorum.

Karşılayabilmemi sağlamak için yavaşça savuruyor yumruğunu.

Koluma tokat atarak uzaklaştırıyorum.

Ellerini iki yana indirip duruyor. Gülmemeye çalıştığı belli. "Düşündüğümden daha kötü çıktın."

Surat asıyorum.

"Kolunun ön kısmını kullanarak hareketimi karşıla ve engelle. Sonra dışarı doğru vurarak bedenini de yeniden konumlandır. Bloklama yaptığın sırada kafanı çekmeyi unutma. Tehlikeden uzağa atman gerek vücudunu. Öylece durup da karşındakinin yumruğuna tokat atılmaz."

Bağımla onaylıyorum.

Yeniden vurmak için harekete geçiyor.

Fazla erken davranınca kolumun ön kısmı yumruğuyla çarpışıyor. Çok hızlı hem de.

Acıyla yüzümü ekşitiyorum.

"Hazır olmak iyidir ama fazla erken davranmaman gerek."

Bir hamle daha yapıyor.

Kolunu bileğinin üzerinden kavrıyorum. Bir an ona bakıp tıpkı bana yaptığı gibi öne doğru asılmaya çalışıyorum. Kıpırdamıyor. Daha hızlı çekiyorum. Bir santim bile oynamıyor. Beton duvara gömülü demir bir boruyu eğmeye çalışır gibi hissediyorum kendimi.

"Fena değil," diyor gülümseyerek. "Tekrar dene, iyice odaklan." Gözleri gözlerimde. "*Odaklan*, aşkım."

Sinirleniyorum. "*Odaklanıyorum* zaten!"

"Ayaklarına bak. Ağırlık noktan ayaklarından önde, yuvarlanacak gibi duruyorsun. Duruşunu düzelt. Hareket etmeye her an hazır olmalısın. Ağırlığını topuklarına ver."

"Tamam be," diye patlıyorum, iyiden iyiye kızgınım şu anda. "Topuklarımın üzerindeyim işte, öne yuvarlanmıyorum."

Warner bana bakıyor. Gözlerime. "Öfkeliyken asla dövüşme," diyor yavaşça. "Öfke insanı zayıflatıp sarsak yapar. Odak noktanı şaşırtır. İçgüdülerin seni yanıltır."

Yanağımı ısırıyorum, hem kızgın hem mahcup hissediyorum kendimi.

Sakince, "Yeniden dene," diyor. "Soğukkanlı ol. Kendine güven. Yapabileceğine inanmazsan başaramazsın."

Biraz daha sakinleşmiş olarak başımı sallıyorum. Dikkatimi yoğunlaştırmaya çalışıyorum.

Ona hazır olduğumu söylüyorum.

Yumruğunu savuruyor.

Sol kolumu dirseğimden tam dik açıyla kıvırıp dirseğinin altına bir vuruyorum, kolu havada duruyor. Başımı uzaklaştırmayı, ayaklarımı yumruğunun yönünde döndürmeyi başardım, gayet dengeli duruyorum hâlâ.

Warner'ın hoşuna gidiyor.

Hemen öteki yumruğunu çıkarıyor.

Kolunu havada yakalıyorum, elim bileğini pençe gibi kavrıyor. şaşırmasını fırsat bilip dengesini bozuyorum ve kolunu hızla öne çekiyorum. Nerdeyse bana çarpacak şekilde öne doğru sendeliyor. Yine burun burunayız.

Öyle şaşırıyorum ki ne yapacağımı bilemiyorum. Öylece gözlerine dalıyorum.

"İt beni," diye fısıldıyor.

Bileğini daha sıkı kavrayıp hızla itiyorum.

Geriye doğru adeta uçuyor, düşmekten son anda kurtuluyor.

Şok içinde donup kalıyorum.

Birileri hayretle ıslık çalıyor.

Dönüyorum.

Kenji alkışlayarak, "Aferin prenses," diyor, gülmemek için kendini zor tuttuğu belli. "Sende ne numaralar varmış meğer."

Yarı utanç yarı saçma bir gurur içinde sırıtıyorum.

Odanın diğer ucuna savrulan Warner'la göz göze geliyoruz. Kocaman bir gülümseme var yüzünde. "Güzel. Çok iyi. Hızlı öğreniyorsun. Ancak daha çok çalışmamız lazım."

Gözlerimi ondan nihayet ayırabildiğimde Adam'ı görüyorum.

Çok sinirli görünüyor.

KIRK BEŞ

Günler uçurtmaların peşine takılmışçasına uçup gidiyor.

Warner artık her sabah benimle çalışıyor. Kendi antrenmanı ve benim Kenji'yle derslerim bitince, birlikte egzersiz yapabilmemiz için iki saatlik bir zaman dilimi yarattı kendine. Haftada yedi gün.

Olağanüstü bir öğretmen.

Son derece sabırlı ve nazik. Asla sinirlenmiyor, geç öğreniyorum diye umutsuzluğa kapılmıyor. Her detayın, hareketin ve pozisyonun arkasındaki mantığı sabırla açıklıyor. Neyi neden yaptığımın temelini kavramamı istiyor, öğrendiğim bilgiyi içselleştirip kendime özgü yöntemler bulmamı sağlayarak, sırf onu taklit etmemi engelliyor.

Sonunda, güçlü olmanın çok yönlü bir kavram olduğunu anlamaya başlıyorum.

Çok tuhaf. Yumruk atmayı öğrenmenin bu kadar fark yaratacağı hiç aklıma gelmezdi ama kendimi savunabileceğim fikrine sahip olmak büyük bir özgüven veriyor bana.

Kendimi daha iyi tanıyorum artık.

Eklemlerimdeki gücü hissederek dolaşıyorum. Vücudumdaki kasların isimlerini biliyor, hepsini nasıl kullanabileceğimi ya da nasıl incitebileceğimi öğreniyorum. Reflekslerim ve hislerim gelişiyor. Çevremi gözlemeyi ve algılamayı da başarıyorum, tehlikeyi sezmeyi, vücut dilindeki değişikliklerden öfke ya da saldırganlığı hissetmeyi...

Gücümü yansıtmaksa artık oldukça kolay benim için.

Warner, parçalamam için bir sürü nesne toparladı, sırf hedef talimi amacıyla. Ağaç, metal parçaları, eski sandalyeler, masalar. Beton bloklar. Gücümü üzerinde deneyebileceğimiz her şey. Castle, yeteneğini kullanarak onları havaya fırlatıyor benim görevim odanın diğer ucundan havadaki nesneleri parçalamak. Başlarda imkânsız gibiydi bu, kendimi tamamen kontrol altına almak için olağanüstü zor bir talim döneminden geçmem gerekti.

Ama şimdi en sevdiğim oyunlardan biri bu.

Havada her nesneyi durdurup parçalayabiliyorum artık. Üstelik ne mesafede olursa olsun. Enerjimi kontrol etmek için ihtiyaç duyduğum tek araç, ellerim. Gücümü istediğim her yöne iletebiliyorum, küçük parçalara odaklanıp ardından yelpazeyi daha geniş boyutlara kadar açabiliyorum.

Salondaki her şeyin yerini değiştirebiliyorum. Artık zor değil benim için.

Kenji, yeni hedefler belirlememiz gerektiğini düşünüyor.

"Onu dışarı çıkarmak istiyorum," diyor Warner'a. İkisinin son derece doğal bir şekilde sohbet ettiklerini görmek, hâlâ çok tuhaf benim için. "Doğal ortamlarda talim yapmalı artık. Burada oldukça sınırlıyız."

Warner bana bakıyor. "Sen ne diyorsun?"

"Güvenli mi bu?" diye soruyorum.

"Aslında pek de fark etmez, biliyorsun değil mi, sonuçta bir haftaya planımızı uygulamak için dışarı çıkmış olacağız zaten."

Gülümsemeye çalışarak, "Doğru," diyorum.

Son iki haftadır Adam, normalden daha sessiz.

Kenji onunla konuşup ayağını denk almasını söylediği için mi, yoksa duruma teslim olduğundan mı bilinmez. Belki Warner'la aramızda romantik bir ilişki olmadığını anlamıştır nihayet. Bu beni mutlu ediyor ama içimde hayal kırıklığı da yok değil.

Warner'la ikisi belli bir seviyede bir iletişim tutturdular. Resmi, medeni bir ilişki, arkadaşlıkla tanımı olmayan bir duygu arasında, çok nazik bir dengede duran, garip bir iletişim.

Pek hoşuma gittiğini söyleyemem.

Neyse ki Adam, James'in Warner'la sobetlerine karışmıyor. Kenji'ye göre bu, James'i korkutup buradaki yaşamını travmaya çevirmemek içinmiş.

Netice olarak James, Warner'la sürekli bir iletişim halinde.

Meraklı bir çocuk, Warner'ın içe kapalı hali onun için doğal bir hedef oluşturuyor tabii. Sohbetlerini izlemek hepimiz için çok keyifli. James'in dosdoğru, çekinmesiz tavrındaki cesaret, Warner'la iletişimde olan hiçbir yetişkinde yok, olamaz da.

Çok sevimli bir durum.

Onun dışında herkeste gayet olumlu gelişmeler var.

Brendan ve Winston'ın sağlıkları mükemmele döndü, Castle'ın keyfi her gün biraz daha yerine geliyor. Lily zaten kendini oyalamayı çok iyi beceren bir kız, Ian'la da birbirlerinde teselli buldular gibi.

Bu şekilde dış dünyadan kopuk yaşandığı zaman, insanlar birbiriyle yakınlaşıyor sanırım.

Adam ve Alia gibi.

Son zamanlarda Adam, genç kızla çok fazla zaman geçiriyor. Bu ne anlama geliyor bilmiyorum, belki arkadaşlıktan öte bir durum yoktur. Ancak, eğitim salonuna ne zaman insem, Adam'ı, Alia'nın yanında oturmuş çizimlerine bakıp sorular sorarken görüyorum.

Alia durmadan kızarıyor onunla konuşurklen.

Bazı yönlerden bir zamanlar olduğum kızı hatırlatıyor bana.

Alia'ya bayılıyorum ama onları birlikte seyrederken merak ediyorum, acaba Adam'ın beklentisi hep bu muydu diye. Tatlı, sessiz, narin bir kız. Adam'ın o sert ve zorlu hayatını bir şekilde dengeleyip telafi edecek biri. Bir keresinde bana bunu söylemişti, hatırlıyorum. Bendeki o özelliği çok sevdiğini. İyi, tatlı ve şu dünyada hâlâ güzel olarak kalabilmiş tek varlıktım onun için.

Sanırım bunun doğru olmadığını içten içe biliyordum.

Ve şimdi, belki o da bunu görmeye başladı.

KIRK ALTI

"Bugün annemi ziyarete gitmem lazım."

Sabahımız bu sözlerle başladı.

Warner ofisinden az önce çıktı, sarı saçları darmadağın, gözleri öyle yeşil ve berrak ki tanımlamak mümkün değil. Kırışık gömleğini düğmelememiş, kemeri açık pantolonu belinden biraz aşağıya kaymış, tamamen sersemlemiş görünüyor. Gece doğru dürüst uyuduğunu hiç sanmıyorum, hayatında ters giden bir durum var, seziyorum ama sormak benim haddime değil. Daha kötüsü, sorsam cevap verir mi onu bilmiyorum.

Artık herhangi bir özel yakınlığımız yok.

Önceleri her neyse aramızdaki, çok hızlı gelişiyordu ama sonra birden tamamen durdu. Düşünceler, duygular dondu sanki. Şimdi en ufak yanlış bir davranışımla dengeyi bozarım ve o donan duygular parçalanıp tuz buz olur diye korkuyorum.

Ama onu özlüyorum. Her gün karşıma dikilip iş arkadaşı ciddiyetiyle beni çalıştırıyor ve bu bana yetmiyor.

Sohbetlerimizi, gülüşünü, gözlerime bakışını özlüyorum.

Onu özlüyorum.

Konuşmam lazım onunla ama nasıl ve ne zaman konuşacağımı, ne diyeceğimi bilmiyorum.

Korkağın tekiyim!

"Neden bugün?" diye soruyorum çekinerek. "Bir sorun mu var?"

Warner uzun süre ağzını açmadan öylece duvara bakıyor. "Bugün onun doğum günü."

"Ah," diyebiliyorum sadece, kalbime bıçaklar saplanıyor bir anda.

Gözleri hâlâ uzaklarda bir noktaya takılı haldeyken konuşuyor. "Dışarda talim yapmak istediğini söylüyordun Kenji'yle. Seni görünmez tutmaya söz verirse sizi çıkarabilirim. Kontrolsüz bölgede bir yere bırakırım, geri dönerken de alırım. Olur mu?"

"Tabii."

Başka bir kelime çıkmıyor ağzından, gözleri dalgın ve adeta çılgınca bakıyor. Sanki orada bir pencere varmışçasına duvarı seyrediyor.

"Aaron?"

"Efendim aşkım."

"Korkuyor musun?"

Sıkıntılı bir nefes alıp yavaş yavaş veriyor.

Yavaşça konuşmaya başlıyor. "Onu ziyarete gittiğimde nelerle karşılaşacağımı hiç kestiremiyorum. Her seferinde farklı bir ruh hali içinde oluyor. Bazen ilaçlarla öylesine uyuşturulmuş oluyor ki kıpırdayamıyor bile. Kimi zaman gözleri açık, öylece tavanı seyrediyor. Kimi zamansa tam anlamıyla histeri krizi yaşıyor."

Yüreğim daralıyor.

"Hâlâ onu ziyaret ediyor olman çok güzel, bunu biliyorsun değil mi?"

"Öyle mi sence?" Gergin bir kahkaha atıyor. "Ben pek emin olamıyorum da bazen."

"Kesinlikle öyle." Bu dediğime bütün içtenliğimle inanıyorum.

"Nasıl bilebilirsin ki bunu?" Bana bakışları cevabı duymaktan korkar gibi.

"Çünkü bir saniyeliğine bile olsa annenin bilinci yerine gelirse ve o an oradaysan, bu ona vereceğin en muazzam hediye olacak. Tamamen aklını kaybetmiş değil. Olan bitenlerin farkında. Her zaman değil belki ve evet bunu göstermesi de mümkün olmuyor ama orada olduğunu biliyor. Ve bu, kesinlikle çok büyük anlam ifade ediyordur onun için."

Titrek bir nefes daha çekiyor içine, tavana bakıyor. "Bu söylediklerin çok hoş."

"Tüm kalbimle inanıyorum bunlara."

"Biliyorum," diyor, "inandığını biliyorum."

Uzunca bir süre Warner'ı inceliyorum, annesi hakkında sorular sormak için hiç uygun bir zaman olacak mı diye merak ediyorum. Ama hep sormak istediğim şey için şu an sanki çok uygun.

"O yüzüğü sana annen verdi, değil mi?"

Warner kaskatı kesiliyor. Kalbinin sesini duyabildiğim hissine kapılıyorum. "Ne dedin?"

Ona doğru yürüyüp sol elini tutuyorum. "Bunu diyorum." Küçük parmağından hiç çıkarmadığı yeşim yüzüğü gösteriyorum. Duşta, uykuda hiç fark etmiyor, onsuz dolaştığına hiç şahit olmadım.

Yavaşça başını sallayarak onaylıyor.

Son kez yüzük hakkında soru sorduğum zamanı hatırlayarak, "Ama üzerinde konuşmayı pek sevmediğin bir konu bu," diyorum.

Cevap vermeden önce tam on saniye bekliyor.

Son derece alçak bir sesle anlatmaya başlıyor. "Hiçbir zaman hediye almama izin verilmedi benim, hiç kimseden. Babam hediye fikrinden nefret ederdi. Doğum günlerinden ve bayram tatillerinden de. Kimsenin bana en küçük bir şey vermesine izin vermezdi, özellikle annemin. Armağan kabul etmenin insanı zayıf kılacağını iddia ederdi. Başkalarının desteğine muhtaç hale gelmemem için bunun böyle olması gerektiğini söylerdi.

"Bir gün annemle birlikte saklanıyorduk." Sanki başka bir zaman ve mekânda, bana değil de havaya anlatıyor gibiydi. "Altıncı doğum günümdü ve annem beni gizlemeye çalışıyordu. Çünkü onun bana ne yapmak istediğini biliyordu." Gözlerini kırpıştırıyor. Sesi, duygularını yitirmiş bir fısıltı gibi. "Elleri titriyordu annemin hatırlıyorum. Hatırlıyorum çünkü onlara bakıyordum sürekli, benim elimi göğsüne bastırmıştı sımsıkı. Bu yüzük de parmağındaydı." Bir süre anılarıyla sessiz kalıyor. "O zamana dek öyle pek fazla mücevher görmüşlüğüm yoktu, ne olduğunu bile bilmiyordum bu taşın. Annem dikkatle yüzüğe baktığımı görünce, biraz da dikkatim dağılsın ve korkumu unutayım diye bana verdi onu."

Midem kasılıyor.

"Sonra bana bir hikâye anlattı. Yemyeşil gözlü bir çocuğun hikâyesi, doğduğunda gözlerinin renginden çok etkilenen bir adam bütün dünyayı dolaşıp aynı renkte

bir değerli taş aramış." Warner'ın sesi zaman zaman öyle kısılıyor ki duymakta zorlanıyorum. "Annem dedi ki o çocuk benmişim. O yüzük, o adamın anneme verdiği taştan yapılmış, adamın tek istediği bir gün bu yüzüğün bana geçmesiymiş. Doğum günü hediyemmiş o benim, adam öyle söylemiş." Durup nefes alıyor. "Sonra annem kendi parmağından çıkardı yüzüğü ve benim işaretparmağıma taktı. Sonra bana, kalbimi saklarsam, babamın onu benden asla alamayacağını söyledi."

Duvara doğru bakıyor.

"Bu benim hayatta aldığım tek hediyem."

Ağlamamak için kendimi zorluyorum, gözyaşlarım adeta içime akarak boğazımı yakıyor.

KIRK YEDİ

Bütün gün çok garip hissettim kendimi.

Tadım kaçık. Kenji, üsten çıkacağımız için son derece keyifli, gücümü yeni yerlerde deneyecek olmak çok heyecanlandırıyor onu, geri kalan herkes de dışarı çıkacağımız için kıskanıyor bizi. Aslında sevinçli ve hevesli hissetmeliyim kendimi.

Ama garip hissediyorum işte.

Kafam başka yerlerde, Warner'ın anlattığı hikâyenin etkisinden kurtulamadım hâlâ. Onu, o korku içindeki çocuk haliyle gözümde canlandırmaktan kendimi alamıyorum.

Kimse bugün nereye gideceğini bilmiyor onun. İşin derinliğinden haberdar olan yok. Warner da zaten hissettiklerine dair en ufak bir ipucu vermiyor çevreye. Her zamanki gibi soğukkanlı, kontrollü ve sözlerinde, davranışlarında ölçülü.

Kenji ile birlikte birazdan onunla tekrar buluşacağız.

Silahların durduğu duvardaki kapıdan geçiyoruz, bu şekilde ilk kez Warner'ın onları nasıl içeri soktuğunu anlıyorum. Atış poligonu burası.

Silahların durduğu kabinler ve yüzlerce adım ötedeki hedeflerin etrafı boş. Bu mekân, Warner'ın kişisel talim alanlarından biri olmalı.

Yürüme güzergâhının sonunda bir kapı daha var, Kenji onu itip açıyor. Benim görünmez olabilmem için artık bana sürekli dokunmasına gerek yok, bu da işimizi kolaylaştırıyor. Ona elli adım yakın olduğum sürece sorun yok, bu yüzden, bugün dışarda sorun çıkacağını hiç sanmıyorum.

Şimdi kapının diğer tarafındayız.

Devasa bir hangarda duruyoruz.

150 metre çapında, bunun en az iki katı yüksekliğinde bir alan bu. Hayatımda bu kadar çok kutuyu bir arada görmedim. İçlerinde ne olduğuna dair hiçbir fikrim yok, merak edecek zamanım da yok zaten.

Kenji beni labirentin içinden geçiriyor.

Değişik ebatlardaki bir sürü kutunun etrafından dolaşıyoruz, elektrik kablolarına ya da forkliftlere takılmamaya çalışarak ilerliyoruz. Sıralar birbiri ardına ve iç içe uzanıyor. Bölümler son derece iyi organize edilmiş. Raflarda ve tüm koridorlarda etiketler var ama okuyabilecek kadar yaklaşamıyorum.

Hangarın diğer tarafına vardığımızda çıkışa açılan 15'er metrelik kocaman kapıları görüyoruz. Burası belli ki tankların ve kamyonların yükleme alanı. Kenji koluma sıkı sıkı yapışarak çıkışta nöbet bekleyen silahlı muhafızların yanından geçiriyor beni. Park halinde duran birkaç kamyonun yanından koşarak geçip Warner'la buluşacağımız noktaya varıyoruz.

Keşke üsten ilk çıkışımda da Kenji olsaydı yanımda

diye düşünüyorum, görünmezlik gerçekten büyük avantaj. Yemek arabasının altına saklanıp sarsılarak, sürekli düşme korkusuyla taşınmaktansa yürüyerek dolaşmak çok daha güzel.

Warner bir tanka dayanmış bekliyor.

Tankın her iki kapısı da açık, Warner çevreyi denetler havasında duruyor ve gelip geçen askerlerine selam veriyor.

Aracın yolcu kısmına kimse görmeden tırmanıp yerleşiyoruz.

Warner'a fısıldayarak burada olduğumuzu söylemek üzereyken, o kapıya gelip yavaşça, "Bacağına dikkat et aşkım," diyor ve kapıyı kapatıyor.

Ardından şoför mahalline geçerek tankı çalıştırıyor. İlerlemeye başlıyoruz.

Kenji hemen, "Burada olduğumuzu nasıl bildin," diye soruyor. "Görünmezlik sana işlemiyor mu?"

"Sizi göremiyorum ama varlığınızı hissedebiliyorum," diyor Warner. "Özellikle de Juliette'inkini."

"Gerçekten mi? Vay canına, bu çok acayip! Benim verdiğim his nasıl peki, fıstık ezmesi gibi mi?"

Warner'ın espri kaldıracak hali yok.

Kenji hafifçe öksürerek, "J, bence ikimiz yer değiştirelim," diyor.

"Neden?"

"Erkek arkadaşın bacağıma dokunuyor çünkü."

Warner, "Çok beklersin," diyor.

"Yer değişelim diyorum sana J. Huzursuz oluyorum, belki şimdi bana bıçak filan çekecek."

"Of tamam," diyorum iç geçirerek. Kenji'nin üzerinden

geçeyim diyorum ama ikimizin de vücudunu göremediğim için çok zor bu.

"Off, *kahretsin*, yüzüme tekme attın neredeyse."

"Affedersin," diyorum, dizlerinin üzerinden aşmayı deneyerek.

"Hadi çabuk ol. Ne kadar ağırsın be."

Kenji vücudunu yana kaydırarak altımdan çekilip beni de hafifçe iterek destek veriyor.

Birden baş aşağı Warner'ın kucağına düşüyorum.

Warner'ın telaşla, inler gibi bir nefes aldığını duyuyorum. Kıpkırmızı bir şekilde toparlanıyorum hemen, görünmez olmak hiç bu kadar işime gelmemişti.

Kenji'nin burnuna yumruk atmak istiyorum.

Sonra, pek sohbet olmuyor tankta, sessizce ilerliyoruz.

Kontrolsüz bölgeye yaklaşırken etraftaki manzara da değişmeye başlıyor. Basit, işaretleri olmayan yarı asfalt yollardan eski dünyamızın caddelerine ulaşıyoruz. Evler bir zamanlar renkli olduklarını belli eden siluetleriyle dikiliyorlar iki yanda. Eskiden çocukların güven içinde okullarına yürüdükleri kaldırımlar ıssız. Binalar harabe.

Çevredeki her yapı kırık dökük, perişan. Pencereler tahta panellerle kaplanmış. Çimenler bakımsız, iyice uzamış ve buzla kaplanmış. Keskin kış soğuğu manzaraya iyice depresif bir hava veriyor, belki başka bir mevsimde daha değişiktir buraların görünümü. Kimbilir.

Warner tankı durduruyor.

İnip bizim tarafımızdaki kapıya yürüyor, etraftan birilerinin görme ihtimaline karşı sanki araçta bir problem varmış da onu kontrol ediyormuş havasında kapıyı açıyor.

Oysa kimse bizi göremez.

Kenji hemen dışarı atlıyor, Warner onun çıktığını anlayabiliyor.

Beni göremediğini bildiğim için eline uzanıyorum. Ama parmakları anında benimkilerin üzerine kapanıyor. Bakışları yerde.

"Her şey yolunda gidecek," diyorum yavaşça. "Tamam mı?"

"Evet," diye fısıldıyor. "Haklısın."

Duraklıyorum. "Hemen dönecek misin?"

"Evet. Tam iki saat sonra burada olacağım. Bu size yeterli zaman tanır mı çalışma için?"

"Evet."

"Tamam o zaman. Yine burada buluşalım."

"Peki."

Bir saniye öylece duruyor. Ardından, "Pekâlâ," diyor.

Elini sıkıyorum. Bakışları yerde, gülümsüyor.

Ayağa kalkıyorum. "Warner kenara çekilip geçmem için yol veriyor. Yanından geçerken ona dokunuyorum bir anlığına, yanında olduğumu göstermek için.

İrkilip geri çekiliyor.

Ardından tanka binip uzaklaşıyor.

KIRK SEKİZ

Warner geç kaldı.

Kenji'yle yaptığımız talim yarı başarılı geçti sayılır, çoğunlukla nerede durduğumuz ya da nereye baktığımızla ilgili tartışmakla zaman yitirdik. Bir dahaki sefere daha düzgün işaretler belirlemeliyiz, görünmeyen iki insanın birlikte çalışması gerçekten çok zor çünkü.

Bu yüzden yorgunuz ve biraz da moralimiz bozuldu, beklediğimizden çok daha az gelişme kaydedebildik çünkü. Warner'ın bizi bıraktığı noktada bekliyoruz.

Ve Warner gelmedi hâlâ.

Birçok açıdan bu garip. Öncelikle, Warner asla hiçbir yere geç kalmaz. Eğer kalıyorsa da bu kadar önemli bir buluşma değildir o. Durumumuz büyük tehlike içeriyor, bunu önemsememesi mümkün değil. Biliyorum.

Bu yüzden huzursuzlukla volta atıyorum.

Kenji beni rahatlatmaya çalışıyor. "Eminim her şey yolundadır. Her ne yapıyorsa dalmış, zamanı unutmuştur. Komutanlıkla uğraşıyor sonuçta, biliyorsun, meşguldür işte."

"*Komutanlıkla uğraşmak* diye bir iş tanımı yok."

"Ben söyledim oldu, tamam mı?"

Ağız dalaşına giremeyecek kadar tedirginim.

Kenji'nin iç geçirdiğini duyuyorum, soğuktan üşüyen ayaklarını ısıtabilmek için yere vuruyor. "Gelecektir."

"Hiç rahat değilim Kenji."

"Ben de değilim çünkü feci acıktım."

"Warner asla geç kalmaz, bu durum normal değil."

"Sen nereden biliyorsun? Ne kadardır tanıyorsun ki onu? Beş ay mı? Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun onun hakkında her şeyi bildiğinden? Belki adam bir gece kulübünde, janjanlı yelekler giyip kankan dansı yaparak şarkı söylüyordur boş zamanlarında."

"Warner janjanlı yelekler giymez."

"Ha ama kankan dansı yapabilir diyorsun?"

"Kenji bak seni çok seviyorum, biliyorsun, ama şu anda o kadar gerginim ki midem bulanıyor, sen konuştukça seni öldüresim geliyor."

"J, benimle böyle seksi konuşmalar yapma."

Sinirle of çekiyorum. O kadar endişeliyim ki. "Saat kaç?"

"İki kırk beş."

"Ters bir durum var. Gidip onu bulmalıyız."

"Nerede olduğunu bile bilmiyoruz ki?"

"Ben biliyorum."

"*Ne?* Nasıl yani?"

"Anderson'la ilk karşılaştığımız yeri hatırlıyor musun? Sycamore Caddesi'ne nasıl gidebileceğimizi biliyor musun?"

Kenji düşünceli bir şekilde, "Evet," diyor. "Neden?"

"Warner oradan iki sokak aşağıda bir yerde."

"Niye ki? Ne yapıyor orada?"

"Benimle gelir misin? Şimdi, hemen? Lütfen?"

"Tamam," diyor pek ikna olmamış bir sesle. "Ama şunu bil, sadece merak ettiğimden. Bir de tabii burası aşırı soğuk, donup ölmeden bacaklarımı hareket ettirmem lazım."

"Sağ ol. Neredesin?"

Kafa kafaya çarpışana dek seslerimizle yön bulmaya çalışıyoruz. Kenji kolunu benimkine geçiriyor. Soğuktan korunmak için birbirimize sokuluyoruz.

Kenji önden yürüyüp yol gösteriyor.

KIRK DOKUZ

İşte orada.

Açık mavi olan. Kendime geldiğimde oradaydım. Warner'ın yaşadığı ev. Annesinin hapis tutulduğu. Tam önünde duruyoruz, daha önce iki kez geldim bu eve, hâlâ aynı. Hem güzel hem korkutucu. Rüzgâr çanları bir ileri bir geri salınıyor.

Kenji merakla soruyor. "Warner niye burada olsun ki? Bu ev ne?"

"Bunu sana söyleyemem."

"Nedenmiş?"

"Çünkü bu bana ait bir sır değil, açıklayamam."

Kenji bir an sessiz kalıyor. "Ne yapmamı istiyorsun?"

"Burada bekleyebilir misin? Ben içeri girsem hâlâ görünmez kalabilir miyim? Yoksa etki alanından çıkmış mı olurum?"

Kenji iç çekiyor. "Bilmiyorum. Deneyebilirsin tabii. Daha önce bir evin dışında durarak yapmadım hiç bu işi." Duraksıyor. "Ama eğer içeri bensiz gireceksen hızlı davranır mısın? Donuyorum burada."

"Tamam, söz, elimi çabuk tutacağım. Yalnızca iyi olup olmadığını görmek istiyorum, ya da hâlâ burada mı onu göreyim. Çünkü eğer içerde değilse, bizi alacağı yerde bekliyor olabilir."

"Biz de bütün bu zamanı boşuna kaybetmiş oluruz."

"Üzgünüm, gerçekten. Ama emin olmam gerekiyordu."

"Tamam tamam git. Git ve çabuk geri dön."

"Peki," diye fısıldıyorum. "Teşekkür ederim."

Ondan ayrılıp verandaya çıkan birkaç basamağı tırmanıyorum. Kapı kolunu deniyorum, kilitli değil. Kapıyı açıp içeri giriyorum.

Burası vurulduğum yer.

Yerdeki kan lekesi temizlenmiş çoktan, belki de halı değiştirilmiştir, bilemiyorum. Ne olursa olsun hatıralar benimle. Bu eve, hatıralar midemi bulandırmadan girmem imkânsız. Her şey ama her şey kötü ve yanlış burada.

Ters bir durum var, hissedebiliyorum.

Kapıyı yavaşça kapatmaya özen gösteriyorum. Merdivenlerden sessizce çıkıyorum, buradaki ilk tutsaklığımdan basamakların gıcırdadığını biliyorum, en kötü olanların yan taraflarına basıyorum.

Üst kata vardığımda kapıları sayıyorum, üç oda var.

Soldaki Warner'ın odası, orada uyanmıştım.

Orta kapı banyonun, burada yıkandığımı hatırlıyorum.

Koridorun sonunda, sağdaki kapı ise annesinin odası, aradığım o.

Kalbim gümbür gümbür.

Yaklaştıkça nefesim kesiliyor gerginlikten. İçerde ne bulacağımı bilmiyorum, bu maceradan ne elde etmeyi

umduğum meçhul. Warner'ın hâlâ burada olup olmadığını bile bilmiyorum ki...

Annesini görmek nasıl bir duygu yaratacak bende, hiç fikrim yok.

Yine de içgüdülerim kapıya çekiyor beni, açıp içeriyi kontrol etmemi söylüyor. Bilmem lazım. Orada ne olduğunu bilmeden aklım huzura kavuşmayacak.

Yavaşça ilerliyorum. Derin derin birkaç nefes alıp kapı tokmağını çeviriyorum, görünmezlik özelliğimi yitirdiğimi ancak eşiği geçen ayaklarımı fark edince anlıyorum.

Birden paniğe kapılıyorum, zihnim hemen kaçış planları yapmaya başlıyor, arkamı dönerek fırlayıp koşmayı düşünürken gözlerim odayı tarıyor.

İşte o an artık geri dönemeyeceğimi anlıyorum.

ELLİ

Odada bir yatak var.

Tek kişilik. Etrafı makineler, serumlar, şişeler ve sürgülerle dolu. Dizi dizi yatak takımları, battaniyeler, şahane kitaplıklar, nakışlı yastıklar ve şirin pelüş hayvancıklar dolu her yer. Beş ayrı vazoda taze çiçekler var, duvarlar canlı renklere boyanmış, köşede bir çalışma masası ve sandalye, şurada bir saksı çiçeği, orada eski boya fırçaları. Fotoğraf çerçeveleriyle dolu ortalık. Duvarlar, masa, yatağın kenarındaki sehpa, her yerde fotoğraflar.

Sarışın bir kadın ve yine sapsarı saçlarıyla küçük bir çocuk. Birlikteler.

Hiç yaşlanmamışlar o karelerde. Belli bir yılın ötesine geçmiyor hiçbiri. O çocuğun büyüme aşamaları yok sanki. Hep küçük, şaşkın, annesinin elini sıkı sıkı tutan bir ufaklık.

Fakat şu anda o kadın yok yatakta, hemşire de gitmiş.

Makinalar kapalı.

Işıklar sönmüş.

Yatak boş.

Warner köşede yığılıp kalmış.

Dizlerini göğsüne çekip kollarıyla bacaklarını sarmış, kafası kollarına gömülü ve sarsılıyor.

Tüm vücudu zangır zangır titriyor.

Onu hiç böylesine çocuk görmemiştim. Tanıştığımızdan beri asla öyle bir görüntü vermemeye özen gösterdi hep. Ama şu anda yalnızca minik bir oğlan, korku içinde, savunmasız. Ve yapayalnız...

Anlamak için kâhin olmaya gerek yok.

Hemen yanına gidip diz çöküyorum. Varlığımı hissedebildiğini biliyorum ama beni görmek ister mi şu an emin değilim. Uzanıp ona dokunsam nasıl tepki verecek acaba?

Yine de denemeliyim.

Yavaşça kollarına dokunuyorum. Ardından sırtını okşuyorum usulca. Sonunda cesaretimi toplayıp sarılıyorum, ta ki vücudu gevşeyene dek.

Başını kaldırıyor.

Şaşırtıcı yeşillikteki gözlerinin etrafı kıpkırmızı, gözyaşlarını zor zapt ettiği belli. Yüzü ıstırabın resmi sanki.

Nefesim kesiliyor.

O anda, orada yüreğim korkunç bir depremle yarılıyor adeta. Karşımda duran insanın, kimsenin hiçbir zaman katlanamayacağı denli yoğun duygularla boğuştuğunu görebiliyorum.

Daha sıkı sarılmaya çalışıyorum, kollarını belime dolayıp başını kucağıma gömüyor. İçgüdüsel bir hareketle üzerine eğiliyorum korumak ister gibi.

Yanağını alnına bastırıp şakağına öpücük konduru-

yorum.

İşte o an dağılıyor.

Titreyerek kollarımda tuzla buz oluyor sanki, milyonlarca hıçkırık dört bir yana dağılıyor. Kendime söz veriyorum, bütün acısı, işkencesi bitene dek onu hep böyle sımsıkı kucağımda tutacağıma, kimsenin onu yaralayamayacağı bir hayata kavuşana dek Warner'ı koruyacağıma yemin ediyorum içimden.

Hayat cümlesinde birbirine tutunmuş iki soru işareti gibi duruyoruz orada. Seçmediğimiz yaşamlara tutsak.

Sanırım o zincirleri kırmanın zamanı geldi artık.

ELLİ BİR

Döndüğümüzde Kenji'yi tankta oturmuş bizi beklerken buluyoruz, biz yokken bulmuş aracı.

Görünmezliği bırakmış, yolcu tarafında oturuyor. Warner'la ben içeri girdiğimizde tek kelime etmiyor.

Gözlerine bakmaya çalışıyorum, bir yandan da bir saattir neden gelmediğimi açıklayacak bir hikâye uydurmak derdindeyim. Tam o sırada Kenji öyle bir bakıyor ki gözlerime. Ta derine...

Ağzımı hiç açmıyorum.

Warner da konuşmuyor, hatta nefes almıyor gibi. Üsse döndüğümüzde Kenji'yle ben görünmezlik kalkanımızın altında tanktan çıkarken de tek kelime etmiyor. Biz çıkar çıkmaz şoför koltuğuna tekrar oturuyor.

Onun uzaklaşmasını izlerken Kenji koluma giriyor.

Ambardan sorunsuz bir şekilde geçiyoruz. Poligonu da rahatlıkla ardımızda bırakıyoruz. Warner'ın spor salonunun kapısına geldiğimizde, Kenji kolumdan asılıp beni kenara çekiyor.

Pat diye lafa girerek, "Ben seni takip ettim," diyor. "Uzun süre gelmeyince endişelenip içeri girdim, yukarı çıktım." Ağır bir sessizlik. "Sizi gördüm. O odada."

Bugün ikinci kez yüzümü göremiyor olmasına seviniyorum. "Peki," diye fısıldıyorum, başka ne diyebilirim ki? Kenji bu bilgiyi nasıl kullanacak acaba?

Arkadaşım derin bir nefes alıyor. "Ben sadece... Aklım karıştı biraz tamam mı? Detayları bilmeme gerek yok, o odada gördüklerimin beni ilgilendirmeyeceğini biliyorum ama iyi misin sen? Bir şey mi oldu?"

Tuttuğum nefesi bırakarak gözlerimi kapatıyorum. "Annesi öldü bugün."

Kenji hayretle, "Ne?" diye soruyor. "Nasıl... Annesi, orada mıydı?"

Kelimeler ağzımdan dökülüyor. "Uzun süredir hastaydı. Anderson zavallı kadını o eve hapsedip terk etmişti. Ölmeye bıraktı yani. Warner ona yardımcı olmaya çalışıyordu ama nasıl yapabileceğini bilmiyordu. Annesi de benim gibi bir bakıma, kimse ona dokunamıyordu, benim durumumun tersine, her temas annesine inanılmaz acılar vererek yavaş yavaş öldürüyordu." Duygularımı daha fazla kontrol edemiyorum artık. "Warner beni silah olarak kullanmak derdinde değildi hiçbir zaman. Babasına söylediği bir yalandı o. Aslında beni tesadüfen keşfetmişti, annesi için bir tedavi ararken. Bütün bu yıllar boyunca o hep *annesinin* derdine çare bulma telaşındaydı."

Kenji derin derin nefes alıyor. "Hiç bilmiyordum. Annesine bu kadar düşkün olabileceğini tahmin bile etmezdim."

Sesimin ne kadar çaresiz bir duygu yoğunluğuyla çıktığı artık umurumda değil. "Onu hiç tanımıyorsun, Kenji.

Öyle zannediyorsun ama değil işte." O kadar canım yanıyor ki sanki kemiklerime dek eriyorum.

Kenji cevap vermiyor.

"Hadi gidelim," diyorum. "Nefes alabilmek için, düşünebilmek için zamana ihtiyacım var."

"Tamam," diyor iç geçirerek. "Tabii, gidelim."

Yürümek için dönüyorum.

Kolumda duran eli beni durduruyor. "J..."

Bekliyorum.

"Çok üzgünüm. Gerçekten. Bilmiyordum."

Gözlerimdeki yangını dindirebilmek için gözkapaklarımı hızlı hızlı kapatıp açıyorum. Boğazımda düğümlenen yumruğu yutmaya çalışıyorum. "Önemli değil Kenji. Bilmemen gerekiyordu zaten."

ELLİ İKİ

Nihayet spor salonuna dönebilecek kadar kendimi toparlıyorum. Saat epey geç ama bu gece Warner'ın buraya geleceğini sanmıyorum. Yalnız kalmak isteyecektir.

Özellikle ortalarda görünmemeye çalışıyorum.

Bugün yeterince yoruldum.

Anderson'ı öldürmeye çok yaklaşmıştım bir keresinde, o şansı yeniden yakalamanın bir yolunu bulacağım. Ve bu kez elim titremeyecek.

Geçen sefer hazır değildim buna, onu öldürmeyi başarsam bile sonrasında ne yapacağım hakkında fikrim yoktu. Yönetimi Castle'a devredip dünyamızı bu kez başka birinin şekillendirmesine seyirci kalırdım muhtemelen. Şimdiyes Castle'ın bu işe uygun olmadığını görüyorum, herkesi memnun etmeye çalışan fazla yumuşak bir karakter.

Bense artık hiçbir endişe taşımıyorum içimde.

Suçluluk psikolojisi içinde olmayacağım bir kere. Pişmanlık duymayacağım. Yeryüzündeki adaletsizliği elle-

rimle paramparça edeceğim. Anderson'ın benden korkmasını istiyorum, merhametim için yalvarmasını ve ona, "Merhamet mi? Sana mı? Asla!" diyebilmeyi.

Bunun korkunç ya da kötü olması umurumda değil.

ELLİ ÜÇ

Ayağa kalkıyorum.

Adam, odanın karşısında Winston ve Ian'la sohbet ediyor. Ben yaklaşınca herkes suspus oluyor. Adam da bana karşı herhangi bir duygu besliyorsa, bunu göstermemeyi iyi başarıyor.

"Onlara söylemelisin," diyorum.

Adam irkiliyor. "Ne?"

"Onlara gerçeği açıklamalısın. Sen yapmazsan ben yaparım."

Bir anda Adam'ın gözleri, donmuş okyanuslar gibi buz kesiyor. "Beni zorlama Juliette. Sonradan pişman olacağın şeyleri de söyleme."

"Bu gerçeği ondan saklamaya hakkın yok. Bu dünyada başka kimsesi yok ve bunu bilmek onun hakkı."

"Bu iş seni *hiç* ilgilendirmez," diyor Adam, yumruklarını sıkarak tepemde dikilip. "Bu işin dışında kal. Yapmak istemeyeceğim şeylere beni zorlama."

"Beni tehdit ediyorsun, öyle mi? Aklını mı kaçırdın sen?"

"Unuttun galiba, bu odada seni etkisiz hale getirebilecek tek kişi benim ama bunu yapmadım. Senin güçlerin bana sökmez."

"Elbette söker, hatırlarsan biz birlikteyken bana dokunmak seni öldürüyordu..."

"İşler değişti o zamandan beri." Kolumu tutup öyle bir asılıyor ki neredeyse yere düşeceğim. Geri çekilmeye çalışıyorum ama başaramıyorum.

Çok güçlü.

"Adam beni bırak."

Mavi gözleri delirmiş gibi, içlerinde fırtınalar kopuyor. "Bunu hissedebiliyor musun?"

"Neyi? Neyi hissetmem gerekiyor?"

"İşte cevap bu. Hiçbir şey yok hissedeceğin çünkü boşsun sen, süper gücün, ateşin, enerjin yok. Yumruk atmayı bile beceremeyen bir kızsın sadece. Bak, bana bir zarar veremiyorsun."

Zorlukla yutkunup buzdan gözlerine bakıyorum. "Yani başardın öyle mi? O gücü kontrol etmeyi?"

Öfkeyle cevap veriyor. "Tabii ki başardım. Ve sen bekleyemedin, oysa sana üzerinde çalıştığımı söylemiştim, birlikte olabilmemiz için o gücü dizginleme alıştırmalarımı yaptığım halde beni beklemedin."

Bırakmadığı elime bakıyorum. "Artık hiç önemi yok," diyorum. "Öyle ya da böyle aynı sona ulaşacaktık."

"Bu doğru değil, bak kanıtın burada." Elimi havaya kaldırıyor. "Yürümesini sağlayabilirdik."

"Artık çok farklı insanlarız biz. Farklı hedeflerimiz var Adam." Başımla ellerimizi işaret ediyorum. "Şu yaptığın da beni senden soğutmaya yetti zaten."

Adam'ın çenesi kasılıyor.

"Şimdi elimi bırak."

Odanın diğer ucundan Kenji'nin sesi patlıyor. "Hey! Şu aptalca şovu bu gecelik izlemesek olmaz mı?"

Adam, "Sen karışma," diye tersleniyor.

"Buna *nezaket* denir. Odada başka insanlar da var, pislik herif." Kenji yanımıza yaklaşıp Adam'ın kolunu tutuyor. "Bırak artık."

Adam hırsla geri çekiliyor. "Bana dokunma."

Kenji sert sert bakıyor ona. "Kızı bırak dedim."

Adam'ın öfkeden gözü dönüyor. "Farkında mısın? Bu kıza öyle kafayı takmışsın ki her durumda onu savunacağım diye kendini öne atıyorsun, bütün konuşmalara maydanoz oluyorsun. O kadar seviyorsan senin olabilir."

Zaman duruyor birden.

Sahne şöyle.

Adam, öfkeden delirmiş gözleri ve kıpkırmızı yüzüyle duruyor.

Kenji hemen onun yanında, biraz şaşkın, hayli sinirli.

Ben, elim hâlâ Adam'ın mengeneye benzer elinde, bana dokunuşuyla bir anda o eski, güçsüz kıza dönmüşüm.

Hiçbir güce sahip değilim.

Sonra tek bir hareketle her şey değişiyor.

Adam, Kenji'nin elini kapıp boştaki elime bastırıyor.

Çok kısa ama yeterli bir an.

ELLİ DÖRT

İkimizin de neler olduğunu algılamamız iki saniye kadar sürüyor, ardından Kenji elini hemen çekip aynı anda Adam'ın çenesine yumruk atıyor.

Odadaki herkes bir anda pür dikkat kesiliyor. Castle hemen yanımıza koşuyor, Ian ve Winston da ona katılıyorlar. Brendan bir havluya sarınmış olarak banyoların olduğu taraftan fırlıyor, telaşla odayı gözleriyle tarayıp karmaşanın kaynağını belirlemeye çalışıyor. Lily ve Alia da egzersiz bisikletlerinden atladıkları gibi yanımıza seğirtiyorlar.

Neyse ki saat çok geç de James uyuyor.

Adam, Kenji'nin yumruğuyla geri geri sendeliyor ama düşmeden kendini toparlıyor. Hızlı hızlı soluk alıp verirken elinin tersiyle kanayan dudağını siliyor. Özür diler bir hali yok.

Çığlık atmam gerek diye düşünüyorum ama dehşetle açılmış ağzımdan herhangi bir ses çıkamıyor.

Kenji, yumuşak ama ölümcül tınılar içeren bir sesle,

"Senin neyin var Tanrı'nın cezası?" diyor, sağ eli hâlâ yumruk halinde. "Beni öldürmeye mi çalışıyordun?"

Adam gözlerini alay ederek yuvarlıyor. "Bunun seni öldürmeyeceğini biliyordum. Bu kadar kısa temasta bir zarar vermiyor, kendimden biliyorum. Biraz yanıyor elin sadece."

Kenji patlıyor. "Sersem herif, kendine gel! Aklını kaçırmış gibi davranıyorsun."

Adam cevap vermeden garip bir kahkaha atıp ortaparmağıyla küfür hareketi yapıyor Kenji'ye ve dönüp soyunma odalarına ilerliyor.

Kenji'nin elini görmeye çalışıyorum. "İyi misin?"

Arkadaşım bir süre daha Adam'ın arkasından bakıyor, ardından sorumu cevaplıyor. "İyiyim merak etme, herifin çenesi de amma sertmiş be."

"Peki, benim dokunuşum? Seni yaralamadı mı?"

Kenji başını iki yana sallıyor. "Yoo, hiçbir şey hissetmedim," diyor. "Önceden tecrübem var, fark ederdim." Gülecekmiş gibi oluyor, sonra kaşları çatılıyor. Son kez böyle bir olay yaşadığımız an aklıma gelince içim çekiliyor. "Kent senin gücünü emip etkisizleştiriyordu galiba."

"Hayır," diyorum. "Öteki elimi bıraktığında enerjimin geri geldiğini hissettim."

İkimiz de Adam'ın uzaklaşan siluetine bakıyoruz.

Kenji omuz silkiyor.

"Ama nasıl..."

"Bilmiyorum," diyor yine. İç çekiyor. "Galiba şansım yaver gitti işte. Dinle..." Etrafı kolaçan ediyor. "Şu anda konuşmak istemiyorum, tamam mı? Gidip oturacağım, sakinleşmem lazım."

Herkes kendi işine dönerek dağılıyor.

Bense olduğum yere çivilenmiş gibiyim.

Elimin Kenji'ye değdiğini hissettim, bu algılayamayacağım bir durum değil. Böyle anlar o kadar az ki hayatımda, etkisinden kurtulmam zor. Şimdiye dek ciddi anlamda kötü sonuçlara yol açmadan kimseyle yakın olamadım. İçimdeki gücü de hissediyordum üstelik o anda, Kenji'nin o dokunuşu algılaması *lazımdı*.

Zihnim deli gibi çalışarak bu soruya cevap bulmaya çalışıyor, delice bir düşünce şekilleniyor kafamda, olabileceğine hiç ihtimal vermediğim bir durum kristalleşerek gerçeğe dönüyor.

Gücümü kontrol etmek için çalıştığım bütün bu zaman içinde, onu saklamayı, yönlendirmeyi öğrendim ama hiçbir zaman *kapatabileceğimi* düşünmemiştim. Neden bilmiyorum.

Adam da benzer dertten mustaripti, her an *enerjisi* aktif durumdaydı. Ama şimdi kontrol etmeyi öğrendi. İstediği zaman lamba düğmesine basar gibi kapatabiliyor bu gücü.

Ben de bunu başarabilmeliyim o halde.

Kenji görünmez olup olmama anlarına kendisi karar veriyor, çok uzun eğitimlerden, aktif enerjili hal ile diğer haller arasındaki farkı kavramayı başarmasının ardından geliştirdi bu yeteneği. Bana çocukluğuyla ilgili bir hikâye anlatmıştı, görünmez olup bu durumu tersine çevirmeyi bilmediği için günlerce o şekilde kalmış. Zaman içinde öğrenmiş haller arasında geçiş yapabilmeyi.

Castle, Brendan, Winston, Lily... Hepsi enerji haline geçişlerini kontrol edebiliyorlar. Castle durduk yerde yan-

lışlıkla cisimleri yerinden oynatmıyor. Brendan, gereksiz yere elektroşok vermiyor insanlara. Winston eklemlerini tamamen iradesi dahilinde gevşetip yerine takabiliyor. Lily durmadan gözleriyle fotoğraf kareleri çekmek yerine normal bakabiliyor.

Kapatma düğmesi olmayan bir tek ben miyim yani?

İhtimaller aklımı alıyor. Şimdiye dek enerjimi kapatmayı *denememiştim* bile, çünkü bunu yapabilmem imkânsız zannediyordum. Kaderim bu şekilde mühürlenmişti ve hayatım boyunca kimse bana dokunamayacaktı.

Ama şimdi?

"Kenji!" diye haykırarak ona doğru koşuyorum.

Kenji omzunun üstünden şöyle bir bakıyor ama bana daha yüzünü dönemeden, onun kucağına atlayıp ellerini tutuyorum ve sıkıyorum. "Sakın bırakma," diyorum gözlerim yaşlarla dolu. "Sakın. Ellerini çekmek zorunda değilsin."

Kenji şoka uğramış vaziyette donakalmış, ellerimize bakıyor, ardından gözlerini yüzüme çeviriyor.

"Kontrol etmeyi öğrendin mi?"

Konuşamıyorum bile. Başımı hızlı hızlı sallıyorum, gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüyor. "Sanırım bunca zaman aslında yetkindim buna ama bilmiyordum. Kimsenin üzerinde denemeye cesaretim de olamazdı zaten."

Gözleri yaşarıyor, yavaşça, "Vay canına prenses, seninle nasıl gurur duyuyorum bir bilsen," diyor.

Herkes etrafımıza toplanıyor şu an.

Castle beni kendine çekip sımsıkı sarılıyor; Brendan, Winston, Lily, Ian ve Alia da üzerimize atlıyorlar. Hepsi sevinç çığlıkları atıp el çırpıyorlar, hayatımda hiç böyle

destek ve böyle bir bağ hissetmedim. Yaşadığım hiçbir an böyle olağanüstü değildi.

Tebrikler yerini iyi geceler dileklerine bırakmaya başlarken Kenji'yi kenara çekiyorum, bir kez daha sarılmak niyetindeyim.

"Yani şimdi istediğim herkese dokunabilirim, öyle mi?"

Kenji gülerek bir kaşını kaldırıyor. "Evet. Aynen öyle."

"Peki, sence bu ne demek?"

"Bana çıkma mı teklif ediyorsun?"

"Bu *ne demek* biliyorsun, değil mi?"

"Yani onur duyarım bundan ama sanırım arkadaş kalsak daha iy..."

"*Kenji!*"

Sırıtarak saçlarımı karıştırıyor. "Tamam tamam. Söyle bakalım ne demek?"

Parmak uçlarımda yükselip gözlerine bakıyorum. "Milyonlarca anlamı var bunun. Artık kimseye mecbur değilim. İstediğimi yapabilirim. İstediğim kişiyle birlikte olabilirim. Tamamen kendi seçimimle."

Kenji uzun uzun yüzüme bakıyor. Ardından gülümseyerek bakışlarını yere indirip başını sallıyor.

"Hadi git de yapman gerekeni yap J."

ELLİ BEŞ

Asansörden çıkıp Warner'm ofisine girdiğimde ışıkların sönük olduğunu görüyorum. Oda mürekkep siyahlığında yüzüyor sanki, gözlerimin alışması zaman alıyor. Dikkatle dolanarak ofisin sahibini arıyorum, bulamıyorum.

Yatak odasına ilerliyorum.

Warner, yatağın ucunda oturmuş, ceketini yere atmış, çizmeleri köşeye savrulmuş. Sessizce oturup dizlerinin üzerine açık olarak koyduğu ellerine bakıyor sanki, bir şeyler arıyor avuçlarında.

"Aaron," diye fısıldıyorum yanına yaklaşırken.

Başını kaldırıp bana bakıyor.

İçimde bir şeyler tuz buz oluyor yine.

Omurlarım, eklemlerim, dizlerim, kalça kemiklerim. Sanki yerde yığılı duran bir öbek kemikten ibaretim ve bunu kimse bilmiyor. Kalbi hâlâ atmakta olan kırık dökük bir iskelet.

Nefes ver, diyorum kendime.

Nefes ver.

"Çok üzgünüm." Ağzımdan ilk dökülen kelimeler bunlar.

Başını öne doğru sallayıp ayağa kalkıyor.

Öylesine, ortaya doğru, "Teşekkür ederim," deyip kapıdan çıkıyor.

Ofisine kadar onu takip edip sesleniyorum.

Toplantı masasının önünde sırtı bana dönük duruyor, masayı tutuyor sıkı sıkı. "Lütfen, Juliette, bu gece değil, hiç gücüm..."

"Haklısın," demeyi başarıyorum nihayet. "Hep haklıydın."

Ağır ağır bana dönüyor.

Gözlerine bakınca birden korkuyla donakalıyorum. Tedirginim, endişeliyim ve eminim ki yanlışlarım olacak ama belki de bunun tek yolu o yanlışı yapmaktır, kendimi tutamayacağım artık. Ona söylemem gerekenler var. Kendime bile itiraf edemediğim gerçekler.

Yemyeşil gözleri korkuyla irileşmiş. "Ne konuda?"

Bir parmağım dudağımda duruyorum, hâlâ konuşmaya korkuyorum.

Bu dudaklarla neler yapıyorum, diye düşünüyorum.

Tat alıp dokunmak ve öpmek... Onun vücudundaki en hassas yerlerde gezindi bu dudaklar, sözler verdi, yalanlar söyledi, buradan dökülen sözcükler ve sesler nice hayatları etkiledi. Oysa şimdi yalnızca aklımdan geçenleri okusun istiyorum, işin aslı bu düşünceleri yüksek sesle söylemem gerekeceğinden hep ürkmüştüm.

Sesim titreyerek, "Seni istiyorum," diyorum. "Öyle çok istiyorum ki bu beni korkutuyor."

Sakin olmaya çalıştığını, boğazının yutkunma hareketinden anlıyorum. Gözleri dehşet içinde.

"Sana yalan söyledim." Kelimeler yuvarlanır gibi çıkıyor ağzımdan. "O gece. Seninle birlikte olmak istemediğimi söylediğimde. Yalandı. Çünkü haklıydın. Korkağın tekiydim. Gerçeği kendime itiraf etmek istemedim ayrıca, dünya yıkılırken bütün zamanımı seninle geçirmek istediğim için, seni tercih ettiğim için suçluluk duyuyordum. Adam'la ilgili olarak kafam çok karışıktı, kim olmam gerektiğini, ne yaptığımı bilmiyordum, aptalın tekiydim işte. Düşüncesiz bir ahmaktım, seni suçladım, incittim, hem de çok fena." Nefes almaya çalışıyorum. "Ve çok çok özür dilerim bunun için."

Hızla gözlerini kırpıştırıyor. Sesi kırılgan, dengesiz. "Ne? Ne diyorsun?"

"Seni seviyorum," diye fısıldıyorum. "Seni olduğun gibi seviyorum."

Warner sanki aynı anda hem kör hem sağır olmuş gibi bakıyor bana. "Hayır," diye fısıldıyor hıçkırırcasına. Kırık dökük tek bir kelime. Zor duyulur bir ses. Başını sallayıp başka yöne bakıyor, bir eli saçında, masaya dönüyor ve tekrarlıyor. "Hayır, hayır, hayır..."

"Aaron..."

"Hayır!" diyerek geri geri kaçıyor. "Ağzından çıkanlar hakkında hiçbir fikrin yok."

"Sana âşığım," diyorum yeniden. "Seni seviyorum ve seni istiyorum, o zaman da istiyordum. Öyle çok istiyordum ki seni, şu anda, hemen şimdi istediğim gibi..."

Duruyor.

Zaman duruyor.

Dünya da.

Odayı hızla geçip beni kollarına alıyor ve duvarla ken-

di bedeni arasına hapsediyor, işte o anda evren bile duruyor sanki. Nefes alamıyorum, boşlukta dönüyorum sanki ama yaşıyorum, hiç olmadığı kadar duyuyorum yaşamı içimde.

Beni öpüyor.

Derin derin, çılgıncasına bir hasretle. Elleri belimi kavrayıp yukarı kaldırıyor, bacaklarımı kalçasına doluyorum, boynumu, yanaklarımı öpüyor, toplantı masasının kenarına dayıyor beni.

Bir eli boynumda diğeriyse gömleğimin altında, parmakları sırtımda dolanıyor, kalçası bacaklarımın arasında hâlâ. Birden eli dizimi arkasından kavrıyor ve yukarı kaldırıyor, bedenimi kendininkine çekiyor hırsla. Dudakları benimkinden ayrıldığı anda nefes almaya çalışıyorum, başım dönüyor, düşmemek için ona sıkı sıkı sarılıyorum.

"Kaldır," diyor nefes nefese. "Kollarını kaldır."

Dediğini yapıyorum.

Gömleğimi çekiştirip çıkarıyor ve yere fırlatıyor.

"Geriye yat." Elini sırtıma destek yaparak, beni yatırıyor ve kot pantolonumun düğmesiyle fermuarını açıyor. "Kalçanı kaldır aşkım." Parmakları pantolonumu belimden kavrayıp bir anda aşağı çekiyor.

Kendimden geçerek iç çekiyorum.

Masasında yatıyorum üzerimde yalnızca sutyenim var.

Bir anda o da çıkıyor.

Elleri baldırlarımdan yukarı kayıyor, dudakları göğsüme iniyor, artık tamamen kendimi yitiriyorum, arzudan aklımı kaybedecek gibiyim. Daha önce hiç görmediğim renkler ve sesler keşfediyorum sanki. Kafam masada, ellerim Warner'ın omuzlarını kavramış durumda; öyle seksi,

öyle nazik ve öyle arzulu ki çığlık atmamak için kendimi zor tutuyorum, o ise bedenimde öpeceği yerlere çoktan karar vermiş, giderek daha aşağıya kayıyor. Öpücüklerinin şeklini de belirlemiş ve durmaya niyeti yok.

Mantıklı düşünceler, kelimeler, hepsi anlamını yitiriyor beynimde. Saniyeler dakikalara dönüyor, kalplerimiz duruyor sanki, eller vücutları kavrıyor telaşlı bir hasretle, bir gezegenden uzay boşluğuna düşüyorum. Bildiğim hiçbir şeye benzemeyen, kıyas kabul etmeyen duygular içindeyim. Şu anda hissettiklerimi anlatabilecek, gösterebilecek hiçbir araç yok.

Artık hiçbir şeyin önemi yok.

Yalnızca bu an ve bedenimdeki dudakları, tenimdeki elleri, yepyeni yerlerde dolanarak beni çıldırtan öpücükleri. İnleyerek ona sarılıyorum, aynı an ve nefes içinde ölüp ölüp diriliyorum.

Dizlerinin üzerinde.

Yatağa götürmek için beni kucakladığı anda içimden kopan çığlığı zor bastırıyorum. Ve şimdi üzerimde, öyle bir yoğunlukla öpüyor ki beni neden ölmediğimi, tutuşmadığımı ya da bu rüyadan uyanmadığımı merak ediyorum. Elleri vücudumda aşağılara kayıyor sonra yeniden gelip yüzümü kavrıyor, beni öpüyor, bir kez daha öpüyor sonra, dişleri altdudağımı yakalıyor, ona sımsıkı sarılıyorum, ellerim başının arkasında kenetleniyor, saçlarını kavrayıp içime doğru çekiyorum bedenini. Öyle şahane bir tadı var ki öpüşünün, sıcak ve nefis. İsmini haykırmak istiyorum defalarca ama nefes alamıyorum ki.

Birden onu itip uzaklaştırıyorum biraz.

Gömleğinin düğmelerini çözmeye çalışıyorum, elle-

rim öyle titriyor ki sonunda dayanamayıp yırtarcasına asılıyorum, düğmeler havada uçuşuyor, beni hızla çekip kucağına oturtuyor. Bacaklarımı kalçasına doluyorum, beni yavaşça geri yatırıp üzerime uzanıyor, parmakları dudaklarımın üzerinde, ardından öpücükler, zamanı altüst eden, beynimi boşluklara savuran öpücükler.

Anlatılır gibi değil.

Öyle bir öpüş ki bu, sanki yıldızlara tırmanıp dünyayı aydınlatıyorum. Sonsuza dek süren ama hemen de bitiveren bir öpüş. Elleri yanaklarımda, biraz geri çekilip gözlerime bakıyor, göğsü hızla inip kalkıyor. "Sanırım kalbim patlayacak!" O anı sonsuza dek kaydedip tekrar tekrar seyredebilmeyi ne çok isterdim.

Çünkü bu an...

Bu an, evrende ne varsa, o.

ELLİ ALTI

Warner sabahı uyuyarak geçirdi.

Antrenman için kalkmadı. Duş için de. Hiçbir şey yapma peşinde değildi. Öylece, karnının üzerinde, bir yastığa sarılmış olarak uyudu.

Saat sekizden beri uyanığım, iki saattir onu izliyorum.

Normalde beş buçukta kalkar. Hatta bazen daha önce.

Bir sürü önemli işten geri kaldı diye endişeleniyorum. Acaba toplantısı var mı ya da gitmesi gereken bir yer, bilmiyorum. Bu kadar uyuyarak günlük planından ne kadar geri kaldı, fikrim yok. Birileri gelip kontrol eder mi onu?

Uyandırmak istemediğimi biliyorum sadece.

Çok çok geç yattık dün gece. Parmaklarımı sırtında dolaştırıyorum, BENİ YAKMA yazılı dövmesi hâlâ kafamı karıştırıyor. Yara izlerini, hayatı boyunca gördüğü şiddetin resminden farklı bir şekilde algılamak için gözlerimi eğitmeye çalışıyorum çünkü bu dehşet verici gerçeğe katlanamıyorum. Ona sarılıyorum, yüzümü sırtına dayıyorum, kollarım onu sıkıca kavrıyor. Omurgasının

olduğu hizaya bir öpücük konduruyorum. Düzgün nefes alışını dinliyorum.

Biraz kıpırdanıyor.

Kalkıp oturuyorum.

Yarı uykulu yan dönüyor, bir elinin tersiyle gözünü ovuşturuyor. Birkaç kere gözlerini kırpıştırıp beni görüyor.

Gülümsüyor.

Uykulu bir gülücük.

Dayanamayıp ben de gülüyorum; orta yerimden yarılmışım da içime güneş dolmuş gibi. Warner'ı uykulu görmemiştim hiç. Kollarında uyanmamıştım. Hep uyanık, tetikte ve dikkatliydi.

Şu anda adeta tembel bir çocuk gibi görünüyor.

Öyle şeker ki.

Bana doğru uzanıp, "Gel buraya," diyor.

Kollarına sığınıp ona sarılıyorum, alnıma bir öpücük konduruyor. "Günaydın tatlım," diye fısıldıyor.

Yüzümü görmese de gülümseyip yavaşça, "Bunu sevdim," diyorum. "Tatlım demeni seviyorum."

Omuzları sarsılarak gülüyor. Sırtüstü dönüp kollarını iki yana açıyor.

Çıplakken muhteşem görünüyor.

Yumuşak bir sesle, "Hayatım boyunca böyle güzel uyumamıştım," diyor. Gözleri hâlâ kapalı, yüzünde kocaman bir sırıtış. Yanaklarındaki gamzeler nefis. "Çok garip hissediyorum kendimi."

Parmaklarımı onunkilere geçiriyorum. "Çok uzun uyudun."

Bir gözünü açıp bana bakıyor. "Öyle mi?"

Başımla onaylıyorum. "Geç oldu. Saat on buçuk."

Geriliyor bir anda. "Sahi mi?"

Yine başımı sallıyorum. "Seni uyandırmak istemedim."

İç çekiyor. "Gitmem lazım o halde. Delalieu şimdiye dek endişeden anevrizma geçirmiştir kesin."

Bir duraksama.

"Aaron," diyorum ihtiyatla. "Delalieu gerçekte kim? Neden burada en çok ona güveniyorsun?"

Derin bir nefes. "Onu yıllardır tanıyorum."

"Yalnızca bu mu?" Gözlerine bakmak için geriye gidiyorum biraz. "Bizimle ve neler planladığımızla ilgili öyle çok bilgiye sahip ki endişeleniyorum bazen. Sen, askerlerinin senden nefret ettiğini söylemiştin. O halde daha şüpheci davranıp ona daha az güvenmen gerekmez mi?"

"Öyle," diyor yavaşça. "Mantıklı görünen o."

"Ama öyle yapmıyorsun."

Warner gözlerime bakıyor. "O benim annemin babası aşkım."

İrkilerek geri çekiliyorum. "Ne?"

Warner tavana bakıyor.

Yatakta dikilip soruyorum. "Yani o *büyükbaban* mı?"

Başıyla onaylıyor.

Heyecanımı nasıl bastıracağımı bilmiyorum. "Ne zamandır biliyorsun?"

"Doğduğumdan beri." Omuz silkiyor. "Hep etrafımdaydı. Çocukluğumdan beri yüzünü bilirim, evimizde görürdüm onu, babamın düzenlediği Yeniden Kuruluş toplantılarına katılırdı."

Öyle şaşkınım ki ne diyeceğimi bilmiyorum. "Ama sen ona... Şey gibi davranıyorsun."

"Üsteğmenim gibi mi? Öyle zaten."

"Ama o *ailenden* biri."

"Bu mıntıkaya babam tarafından atandı, bana DNA'mın yarısını veren adamdan farklı olduğuna inanmak için de bir nedenim yok. Annemi ziyarete hiç gitmedi, onunla ilgili hiç soru sormadı bugüne dek. Kızıyla hiç ilgilenmedi. Delalieu'nun güvenimi kazanması on dokuz yıl sürdü, yıllar içinde samimiyetini görünce kendime bu izni verdim. Belli bir samimiyet derecemiz olmasına rağmen, biyolojik bağımızdan hiç ama hiç bahsetmeyiz."

"Neden?"

"Çünkü benim babamın oğlu olduğum kadar ancak onun büyükbabalığı."

Uzunca bir süre Warner'a bakıyorum sonra bu tartışmayı sürdürmenin bir yararı olmayacağını anlıyorum. Olan biteni anladığımı sanıyorum çünkü. Delalieu ve Warner'ın birbirlerine karşı resmi bir saygıları var, o kadar. Hem zaten birilerine kan bağıyla bağlı olmak, onu aileden biri yapmaya yetmiyor.

Tecrübeyle biliyorum.

Delalieu meselesini açtığım için hafif üzgün, "Gitmek zorunda mısın şimdi?" diye fısıldıyorum.

"Henüz değil," diye gülümseyerek yanağıma dokunuyor.

Bir anlığına ikimiz de sessiz duruyoruz.

"Ne düşünüyorsun?" diye soruyorum.

Eğilip yumuşacık öpüyor beni. Başını sallıyor.

Parmağımla dudağına dokunuyorum. "Burada sırlar saklı ve ben onları bilmek istiyorum."

Elimi ısırmaya çalışıyor.

Hemen kaçırıyorum.

Sorumu duymamış gibi gülümseyerek, "Neden bu kadar güzel kokuyorsun?" diye soruyor. Tekrar bana eğilip çeneme öpücükler konduruyor. "Bu koku beni deli ediyor."

"Senin sabunlarını çalıyorum."

Bir kaşını kaldırıyor.

Kızarıyorum. "Özür dilerim."

Birden ciddileşerek, "Üzülme," diyor. "Benim olan her şeyi alabilirsin, hepsini."

Sesindeki samimiyetten çok etkileniyorum. "Gerçekten mi?" diye soruyorum. "Çünkü o sabunu çok seviyorum."

Muzır gözlerle sırıtıyor o zaman.

"Ne?"

Kafasını sallayıp doğruluyor ve yataktan çıkıyor.

"Aaron..."

"Şimdi geleceğim."

Banyoya yürüyüşünü izliyorum, çeşmenin açılıp küvete su dolduğunu duyabiliyorum.

Kalbim hızla çarpmaya başlıyor.

Odaya geri döndüğünde ne yapmak niyetinde olduğunu anladığım için çarşaflara sarılıp inatlaşıyorum onunla.

Battaniyeyi çekip kafasını yana eğerek, "Hadi, lütfen," diyor.

"Hayır."

"Neden?"

"Ne yapacağız?"

"Hiç."

"Yalancı."

"Aşkım utanmana gerek yok ki." Gözleri muzip muzip gülüyor.

"Burası çok aydınlık. Işıkları kapat."

Kahkaha atarak yatak örtülerini açıyor.

"Aaron..." Çığlık atmamak için zor tutuyorum kendimi.

"Sen mükemmelsin aşkım. Vücudunun her santimi mükemmel. Benden saklama onu."

"Sözümü geri aldım," diyorum telaşla. "Senin sabununu filan istemiyorum. Vazgeçtim!"

Sarıldığım yastığı çekip alıyor, ardından beni kucakladığı gibi götürüyor.

ELLİ YEDİ

Kıyafetim hazır.

Warner, Alia ve Winston'ın ihtiyaç duyacakları tüm malzemeyi tedarik etti, onları proje üzerinde çalışırken görmeme rağmen bu kadar farklı bileşenle ortaya bu sonucun çıkacağını hiç düşünmezdim.

Yılan derisine benziyor.

Kumaş, siyah ve tunç renklerde ama ışığın durumuna göre altın gibi parlıyor. Desen hareket ettiğimde değişiyor; birbirleriyle iç içe geçip ayrılır gibi görünen, beraber yüzerken yaklaşıp uzaklaşıyormuş gibi duran ipliklerin oluşturduğu doku baş döndürüyor.

Biraz rahatsız olsa da güven verici bir kıyafet bu. Bedenime sımsıkı yapışan kalıbı önce dar gelse de hareket etmeye başlayınca aslında ne kadar esnek olduğunu algılıyorum. Garip bir şekilde neredeyse mantığa aykırı bir yapısı var. Şimdiye dek giydiğim tüm giysilerden daha hafif ama son derece sağlam ve güçlü olduğu hissini veriyor. Üzerimde hiçbir şey yokmuş gibi ama beni bıçaklar-

dan koruyabilir. Asfaltta bir buçuk kilometre sürüklensem hiç zarar görmem sanırım.

Yeni çizmelerim de var.

Eskilere çok benziyorlar ama bunlar baldırlarıma kadar çıkıyor. Düz tabanlı, esnek ve yürürken ses çıkarmıyor.

Eldiven istemedim.

Çıplak ellerimi esneterek odada volta atıyorum, dizlerimi büküp kıyafetime alışmaya çalışıyorum. Farklı bir amaca da hizmet ediyor giysim, artık dünyadan tenimi sakınmama gerek yok. Sahip olduğum gücü daha etkili hale getirmeye çalışıyorum, o kadar.

Öyle güzel bir duygu ki...

Alia mahcup bir gülümsemeyle, "Bunlar da senin için," diyor. "Yeni birtakıma ihtiyacın olur diye düşündüm." Ve hazırladığı muşta takımını uzatıyor, öncekinin kopyası.

Kaybettiğimiz bir savaşta kaybolanların aynısı.

İşte bunlar diğer birçok eşyadan daha anlamlı benim için. İkinci bir şans. İşleri düzeltmek için fırsat. "Teşekkür ederim," diyorum Alia'ya, bunu ne kadar içten söylediğimi hissetmesini umarak.

Parmaklarımı açıp kapayarak muştaları ellerime geçiriyorum.

Çevreme bakınıyorum.

Herkes gözünü dikmiş beni seyrediyor. "Eee, ne diyorsunuz?"

Kenji kaşlarını çatarak, "Senin giysin benimkine çok benziyor," diyor. "Siyah kostüme sahip kişi ben olmalıyım. Niye pembe bir elbisen yok? Ya da sarı..."

Winston gözlerini devirerek, "Çünkü biz Power Rangers çizgi filmindeki karakterler değiliz," diye söyleniyor.

Kenji hemen tersleniyor. "Power Rangers da ne?"

James, kocaman bir sırıtışla, "Bence muhteşem görünüyor," diyor. "Öncekinden çok daha havalısın."

Lily de lafa karışıyor. "Bayıldım. Oldukça sıkı bir savaşçı gibi görünüyorsun bunun içinde."

Brendan, Alia ve Winston'a dönerek, "Şimdiye dek çıkardığınız en iyi iş bu," diyor. "Gerçekten. Hele şu ellerine taktıkları..." Muştaları işaret ediyor. "Onlar kostümü bütünlüyor. Harika."

Castle, "Bayan Ferrars, çok hızlı ve atik görünüyorsunuz," diyor. "Bence tam size göre bir kıyafet olmuş."

Sırıtıyorum.

Warner'ın eli sırtımda. Eğilip kulağıma fısıldıyor. "Bunu çıkarmak kolaydır umarım." Ona bakmamaya çalışıyorum, o ise muzır bir sırıtışla arkamda gülüyor kesin, biliyorum. Hâlâ kızarmama yol açabiliyor sözleri, sinirimi bozuyor bu.

Gözlerim odada başka bir yerlere odaklanma gayretinde.

Adam.

Yüzü beklenmedik şekilde huzur dolu ve sakin, bana bakıyor. Çok kısa bir anlığına, o ilk âşık olduğum delikanlıyı görür gibi oluyorum ifadesinde.

Arkasını dönüyor.

Kendini toparlamasını ummaktan vazgeçemiyorum. On iki saati kaldı sadece. Çünkü bu gece son kez planın üstünden geçeceğiz.

Yarın başlıyoruz.

ELLİ SEKİZ

"Aaron?"

Işıklar sönük. Yataktayız. Başımı göğsüne yaslayıp yanına yatıyorum, gözlerim tavanda.

Elleri saçlarımda, okşuyor, parmaklarıyla tarıyor. "Saçların su gibi," diye fısıldıyor. "İpek gibi, yumuşacık."

"Aaron."

Tepeme küçük bir öpücük konduruyor. Kollarımı okşuyor. "Üşüdün mü?"

"Bundan sonsuza dek kaçamazsın."

"Kaçmamızı gerektiren bir durum yok ki."

"İyi olup olmadığını merak ediyorum, senin için endişeleniyorum." Hâlâ annesiyle ilgili tek kelime etmedi. Ne o gün annesinin odasında ne de sonra. Bir tek kez bile ondan bahsetmedi.

Şimdi bile konuşmuyor işte.

"Aaron?"

"Efendim aşkım."

"Bu konuda konuşmayacak mısın?"

Öyle uzun süre sessiz kalıyor ki dönüp ona bakmaya korkuyorum. Sonra yavaşça, "Artık acı çekmiyor," diyor. "Bu da benim için büyük teselli."

Bu cevaptan sonra konuşması için daha fazla zorlamıyorum onu.

"Juliette."

"Efendim?"

"Teşekkür ederim. Dostum olduğun için."

Bunu duyunca ona dönüp sokuluyorum, burnumu boynunun altına dayıyorum. "Her ihtiyacın olduğunda yanında olacağım." Karanlık sesimi bastırıyor sanki. "Bunu unutma. Sakın unutma."

Birkaç saniye daha geçiyor. Uykuya yenik düştüğümü hissediyorum.

"Bu gerçek mi?" diye fısıldadığını duyuyorum Warner'ın.

Uyanık kalmaya çalışarak gözlerimi kırpıştırıyorum. "Ne?"

"Görüntün de sesin de çok gerçek. Bunun gerçek olmasını ne kadar istiyorum."

"Bu yaşadığımız gerçeğin ta kendisi," diyorum. "Giderek de güzelleşecek. Her şey daha güzel olacak, bana inan."

Tıkanıyormuş gibi bir nefes alıyor. "En korkunç olan da ne biliyor musun? Hayatımda ilk kez buna ben de inanıyorum."

"Bu iyi işte," diye mırıldanarak yüzümü göğsüne gömüyorum ve gözlerimi kapatıyorum.

Warner'ın kolları beni sarıp kendine doğru çekiyor. "Niye bu kadar çok kıyafet giyiyorsun anlamıyorum," diye fısıldıyor.

"Mmmm?"

"Bunları sevmiyorum," derken pantolonumu çekiştiriyor.

Dudaklarımı hafifçe boynuna dokundurup minicik, tüy gibi bir öpücük konduruyorum. "Çıkar o zaman."

Yatak örtülerini üzerimizden atıyor.

Bacaklarımın arasına diz çöktüğü anda baştan ayağa titriyorum. Pantolonumun belini el yordamıyla bulup yavaşça aşağı çekiyor, önce kalçalarımdan sonra bacaklarımdan sıyırıyor.

Kalbim deli gibi beklentiyle çarpıyor.

Pantolonu topak yapıp odanın bir köşesine fırlatıyor.

Ardından kolları sırtıma dolanıp beni göğsüne doğru kaldırıyor. Elleri bluzumun altından sırtımda dolaşıyor.

Bir an sonra o bluz da yok, diğerinin yanında yerini almış bile.

Hafifçe titriyorum, Warner vücudumu yastıkların üstüne yerleştirip beni ezmemeye dikkat ederek üzerime uzanıyor. Vücudu öyle sıcak, öyle hoş... Başımı geriye doğru atıp gözlerimi kapatıyorum.

Dudaklarım aralanıyor.

"Seni hissetmek istiyorum," diye fısıldıyor kulağıma. "Tenini tenimde istiyorum." Elleri yavaşça vücudumda geziniyor. Sesi duygu yoğunluğundan çatlayarak çıkıyor. "Tanrım, ne kadar da yumuşaksın," diyor.

Boynumda öpücükler.

Başım dönüyor. Her şey aynı anda hem sıcak hem soğuk hissediliyor. İçimde hayata dönen bir kıpırtı hissediyorum, ellerimi göğsüne uzatıp tutunmak istiyorum, gözlerimi açık tutmakta zorlanıyorum, bilincim yalnızca adını fısıldayacak kadar yerinde.

"Efendim aşkım?"

Konuşmak istiyorum ama dilime söz geçiremiyorum.

"Uyuyor musun?" diye soruyor.

Sanırım evet. Bilmiyorum. Evet.

Başımı sallıyorum.

Yavaşça, "Tamam güzelim," diyor. Kafamı kaldırıp saçlarımı altımdan çekiyor ki yastığa rahatça yaslanabileyim. Yanıma geçiyor. "Daha çok uyumalısın."

Yine başımı sallayıp yan dönüyorum. Battaniyeleri çekip üzerimi örtüyor.

Omzumu, köprücükkemiğimi öpüyor. Omurgamdan aşağı beş öpücük konduruyor her biri diğerinden daha yumuşak. "Her gece burada olacağım," diye fısıldıyor, duygudan boğulur gibi. "Seni ısıtmak için. Gözlerimi açık tutamadığım ana dek seni öpücüklere boğmak için."

Başım bulutlarda.

Kalbimin sesini duyuyor musun, diye sormak istiyorum.

Sevdiğin her şeyin listesini yapmak ve o listede ben de olmak istiyorum.

Ancak o kadar hızlı yenik düşüyorum ki uykuya, gerçekle bağlantım kesiliveriyor, ağzımı nasıl oynatacağımı bile bilmiyorum artık. Zaman beni şimdiki zamanın içinde sarıp sarmalıyor.

Warner hâlâ yavaşça, yumuşakça konuşmaya devam ediyor, uyuduğumu ve onu duymadığımı sanıyor.

"Biliyor musun, her sabah uyandığımda gitmiş olacağını sanıp korkuyorum."

Uyan, diyorum kendime, *uyan ve dinle.*

"Bütün bu muhteşem anların olağanüstü bir rüya olduğunu anlayacağım diye ödüm kopuyor. Sonra benimle

konuştuğunu duyuyorum. Bana bakışını görüyor ve ne kadar gerçek olduğunu hissediyorum. Duygularının ne kadar sahi olduğunu bana dokunuşlarınla anlıyorum." Eliyle yanağımı okşuyor fısıldarken.

Gözlerimi zorlukla açıp kırpıştırıyorum.

Gülümsüyor.

"Aaron."

"Seni seviyorum," diye fısıldıyor.

Kalbim artık göğüs kafesime sığmıyor.

Warner konuşmaya devam ediyor. "Her şey gözüme farklı görünüyor artık. Tatlar, dokular. Beni hayata geri döndürdün." Bir anlığına susuyor. "Böyle bir huzuru hiç hissetmedim ben. Böyle bir rahatlığı... Bazen aşkımın seni korkutmasından çekiniyorum."

Yavaşça bakışlarını karşıya çeviriyor, altın rengi kirpiklerin altından aynı anda hem muhteşem bir güzellik hem de derin bir hüzün görülüyor. Bir insanın tek bir bakışla bu kadar duyguyu anlatabilmesinin mümkün olabileceğini düşünmezdim. Olağanüstü acılar taşıyor içinde. Ayrıca olağanüstü tutkular...

Nefesimi kesiyor.

Yüzünü ellerimin arasına alıp yavaşça öpüyorum onu.

Gözleri kapanıyor ve dudakları öpüşüme yanıt veriyor. Elleri bedenimde dolanıp beni kendine çekerken onu durduruyorum.

"Hayır. Sen kıpırdama."

Kollarını indiriyor.

"Sırtüstü yat."

Söylediğimi yapıyor.

Onu öpmeye başlıyorum, her yerini, yanaklarını, çene-

sini, burnunun ucunu, kaşlarının arasını. Alnını ve çenesini. Yüzünün her santimini. Kelimelerimin hepsinden çok anlam ifade edecek küçük, yumuşak buseler. Neler hissettiğimi anlasın istiyorum. En iyi yapabildiği şekilde anlasın, hareketlerimin ardında yatan duyguları sezsin istiyorum. Bilsin ve hiç şüpheye düşmesin.

Ağır ağır ve tadını çıkararak yapıyorum bunu.

Dudaklarım boynuna kaydığında inliyor, teninin kokusunu içime çekiyorum, tadına bakıyorum onun, ellerimi göğsünden aşağı indirirken dudaklarım da bedeninde dolaşmaya başlıyor. Uzanıp bana dokunmaya çalıştıkça onu engelliyorum.

"Lütfen," diye yalvarıyor. "Sana dokunmak istiyorum."

Kollarını yavaşça itiyorum. "Hayır. Daha değil."

Ellerim pantolonuna inince gözleri hayretle açılıyor.

"Kapat gözlerini."

"Hayır." Zorlukla konuşuyor.

"Kapat."

Başını sallıyor.

"Sen bilirsin."

Pantolonun düğmelerini çözüp fermuarını açıyorum.

"Juliette," diyor nefes nefese. "Ne yapı..."

Pantolonunu indiriyorum.

Doğrulup oturuyor.

"Yat lütfen."

Gözleri fal taşı gibi açık bana bakıyor. Ardından kendini yatağa bırakıyor.

Pantolonunu tamamen çıkarıp yere atıyorum.

Üzerinde yalnızca çamaşırı var şimdi.

Yumuşak pamuklu kumaşın orta bölümde birleşen di-

kiş yerlerini parmağımla usulca takip ediyorum. Nefesinin hızlandığını duyuyorum, göğsü inip kalkıyor. Gözleri sımsıkı kapalı, başını arkaya itmiş, dudakları aralık.

Yavaşça ona dokunuyorum.

İnleyerek yüzünü yastığa bastırıyor. Bütün vücudu titriyor, elleri yatak çarşafını sımsıkı kavrıyor. Ellerimi aşağı kaydırıp tam dizlerinin üzerinden tutuyor ve bacaklarını aralayarak baldırlarının içine öpücükler konduruyorum.

Acı çekiyor gibi görünüyor. Korkunç bir acı.

İç çamaşırının lastiğini tutup aşağı çekiyorum. Yavaşça.

Çok yavaşça.

Kalça kemiğinin üzerindeki dövme görünüyor şimdi.

C e h e n n e m b o ş

V e t ü m ş e y t a n l a r b u r a d a

Dudaklarımı kelimelerin üzerinde gezdiriyorum.

Öpücüklerimle şeytanları kovalıyorum.

Acıyı dindirmeye çalışıyor ağzım.

ELLİ DOKUZ

Yatağın kenarında, dirseklerimi dizlerime dayamış halde oturuyorum, yüzüm ellerimin arasında.

"Hazır mısın?" diye soruyor.

Başımı kaldırıp ayağa kalkıyorum. Hazır olmadığımı belirtecek şekilde kafamı sallıyorum.

Önümde durup yüzümü kavrıyor. "Nefes al, aşkım." Gözleri parlak, kararlı, yoğun ve güven dolu. Bana duyduğu güven. "Sen muhteşemsin. Olağanüstüsün."

Gülmeye çalışıyorum ama sesim hiç öyle çıkmıyor.

Warner alnını benimkine dayıyor. "Korkup endişelenecek bir durum yok. Bu fani dünyada yas tutmaya değer değil hiçbir şey."

Gözlerimde sorularla yüzüne bakıyorum.

"Var olmak için bildiğim tek yol bu. Bu kadar elem dolu bir dünyada güzellikler çok az. Bu yüzden asla yas tutmayıp hayatın sunduğu güzelliklerin hepsini almaya çalışırım."

Sonsuz gibi gelen bir süre boyunca gözlerine bakıyorum.

Kulağıma eğilip kısık bir sesle, "Yak aşkım. Tutuştur," diyor.

Warner askerlerin toplanmasını istedi.

Oldukça rutin bir prosedürmüş, askerler standart siyah üniformalarını kuşanacaklarmış. Bana söylediğine göre de silahsız olacaklarmış.

Kenji, Castle ve diğerleri bunu seyretmeye geliyorlar, tabii ki Kenji'nin görünmezlik kalkanı altında. Bugün yalnızca ben yapacağım konuşmayı. Dostlarıma komutayı ele alacağımı, ilk riski göze almaya istekli olduğumu belirttim.

Şimdi de buradayım.

Warner yatak odasının kapısından çıkıyor.

Koridorlar bomboş. Bu bölümü gözetleyen muhafızlar gitmiş çoktan, toplantı alanında Warner'ın gelmesini bekliyorlar. Az sonra atacağım adımın önemini yeni idrak ediyor gibiyim. Zira bugün elde edeceğim sonuç ne olursa olsun, kendimi afişe etmiş olacağım. Benim Anderson'a meydan okumam olacak bu ve eminim haberini hemen alacak.

Hâlâ yaşıyorum, Anderson.

Seni bulmak için kendi ordunu kullanacağım.

Ve seni öldüreceğim.

Anlamsız bir mutluluk kaplıyor içimi bunları düşününce.

Asansöre yürürken Warner elimi tutuyor. Parmaklarını sıkıyorum. İleriye bakarak gülümsüyor. Kısa bir asansör yolculuğundan sonra bir kapıdan geçerek açık alana çıkıyoruz. Daha önce buraya yalnızca bir kez geldim.

Dünya ne acayip bir yer.

Warner, askerlerin önüne çıkmadan önce kısa bir tereddüt yaşıyor. Destek olmamı ister gibi bana bakıyor. Başımı eğerek hazır olduğumu belirten bir işaret yapıyorum. Elimi bırakıyor.

Birlikte yürüyoruz.

ALTMIŞ

Aşağıda dikilmiş bekleyen askerlerden hayret dolu, iç çekişi andıran bir ses yükseliyor.

Beni hatırladıkları belli.

Warner cebinden kare bir metal çıkararak dudaklarına bastırıyor ardından avcunun içine hapsediyor. Konuşmaya başladığında sesi mikrofondan yayılırcasına yüksek ve anlaşılır.

"45. Mıntıka!" diye söze başlıyor.

"Yaklaşık bir ay önce size Omega Noktası adında bir direniş grubuna karşı yapılan çatışmanın kazanıldığı bilgisi verildi. Onların merkezlerini yok edip hayatta kalan birkaç adamı da öldürdüğümüz, Yeniden Kuruluş'un gücüne güvenmeniz gerektiği söylendi. Bizim nasıl da yenilmez olduğumuz, kontrol ettiğimiz bölgeler ve askeri güç açısından nasıl herkesin üzerinde olduğumuz vurgulandı."

Sesi asker kalabalığının üstünde çınlıyor, gözleri adamlarının yüzlerini tarıyor.

"Umuyorum ki bu palavralara inanmadınız."

Askerle öylece, şaşkın bir vaziyette bakıyorlar Warner'a. Bunu acımasız bir şaka ya da Yeniden Kuruluş'un bir testi olarak düşünüyorlar muhtemelen. Kimse haddini aşmak istemiyor. Tepkisizce seyrediyorlar ancak yüzlerinin her zamanki duygusuz ifadesini korumak derdinde değiller artık.

Warner devam ediyor. "Juliette Ferrars ölmedi. Kendisi burada, başkomutanımızın aksi yöndeki tüm iddialarına rağmen tam yanımda duruyor. Aslına bakarsanız, komutan onu göğsünden vurup ölüme terk etti. Ama Bayan Ferrars bu saldırıdan kurtulmayı başardı. Bugün burada, size bir teklif getirmek için karşınızda."

Metal parçayı Warner'ın elinden alıyorum ve tıpkı onun yaptığı gibi dudağıma bastırıp ardından avcumda tutuyorum.

Derin bir nefesin ardından beş kelime çıkıyor dudaklarımdan.

"Yeniden Kuruluş'u yok etmek istiyorum."

Sesim o kadar güçlü ve net çıkıyor ki kendim bile şaşırıyorum. Askerler dehşet içinde bana bakıyorlar. Şok. İnanamazlık. Hayret. Aralarında fısıldaşmaya başlıyorlar.

"Direnişe katılmanızı istiyorum, sizi çatışmaya sokacak ve liderliğinizi üstleneceğim."

Artık kimse beni dinlemiyor.

Aşağıdaki mükemmel hizalar bozulmuş durumda, tek bir kitle halinde toplaşmaya başladılar, kendi aralarında tartışıp bağırışıyorlar. Herkes neler olduğunu anlamaya çalışıyor.

Dikkatlerini bu kadar çabuk dağıttığıma inanamıyorum.

Warner, "Tereddüt etme," diyor, "Tepki vermelisin. *Hemen şimdi.*"

İşin bu kısmıyla daha sonra uğraşmayı umuyordum.

Şu anda yerden dört buçuk metre yükseklikte bir platformdayız ama Warner dört kat daha olduğunu söylemişti. En üst katta bu alana özel hoparlörler duruyor, bir de yalnızca teknisyenlerin çıktığı bakım platformu var.

Oraya doğru tırmanmaya başlıyorum hemen.

Askerler, merdivenlerden çıkışımı izlemeye başlıyor ancak hâlâ bağrışarak birbirleriyle konuşuyorlar. Bu durumun, ajanlar ya da siviller vasıtasıyla çoktan muktedire ulaşıp ulaşmadığı belli değil. Şu anda zaten onu düşünemem çünkü daha konuşmamı bile bitirmedim, dikkatlerini üstümde tutamadım.

Durum hiç de parlak görünmüyor.

En üst noktaya vardığımda yerden otuz metre yüksekteyim. Platforma dikkatlice adım atıyorum, ayrıca uzun süre aşağıya bakmamaya da özen gösteriyorum. Kalabalığın üzerinde gözlerimi dolaştırıyorum.

Yeniden ilgiyi canlandırmayı başarıyorum sanki.

Mikrofon çipini avcumda sıkı sıkı kavrıyorum.

"Size bir sorum var," diyorum güçlü ve net bir sesle. "Yeniden Kuruluş sizin için ne yaptı?"

Kulak kesiliyorlar birden.

"Üç kuruşluk maaşlarınız ve asla gerçekleşmeyecek bir geleceğe dair boş vaatlerden başka ne geçti elinize? Ailelerinizi parçaladılar ve dünyadan geriye kalan kısımlara dağıttılar. Çocuklarınız aç bırakıldı, evlerinizden

yurtlarınızdan oldunuz. Hâlâ bin bir yalanla sizi uyutmaya çalışıyorlar, tamamen kontrolleri altında olmanız için orduda görev almaya zorluyorlar. Başka hiç seçenek bırakılmadı size bugüne dek. Onların savaşlarında yer alarak kendi arkadaşlarınızı öldürdünüz, sırf ailelerinizi besleyebilmek için."

Evet, artık dikkatler tamamen bende.

"Bu ulusa liderlik etmesine izin verdiğiniz adam, gerçekte korkağın teki. Yüzünü insanlara göstermekten korkan, güçsüz bir adam. Sırlar içinde yaşayıp, ona güvenen halkından saklanan, bir yandan da yüreğinize korku tohumları eken biri. Adı geçtiğinde bile sinmeniz telkin edilmiş size.

"Siz belki onunla karşılaşmamış olabilirsiniz henüz. Ama ben yüz yüze geldim ve hiç de sandığım kişi olmadığını gördüm."

Daha vurulmamış olmama hayret ediyorum. Warner silahsız olacaklar dedi ama mutlaka birinde vardır tabanca, yine de kimse beni vurmadı henüz.

Kalabalığa seslenmeye devam ediyorum. "Yeni direnişe katılın. Biz çoğunluğuz ve birlik olabiliriz. Böyle yaşamaya devam etmek mi istiyorsunuz?" Elimle yerleşkeyi işaret ediyorum. "Size durmadan yalan söyledikleri için açlık ve sefalete razı olmaya devam mı edeceksiniz? Dünyamızı düzeltmek için hâlâ şansımız var. Kurtarabiliriz. Kendi ordumuzu kurabiliriz. Birlikte direnebilriz. Bana katılın. Söz veriyorum, bu düzeni değiştireceğiz."

"Nasıl?" diye bağırıyor biri. "Böyle bir sözü nasıl verebilirsin ki?"

"Yeniden Kuruluş beni korkutmuyor. Sizin farkında

olduğunuzdan da daha güçlüyüm. Muktedirin başa çıkamayacağı özel güçlerim var."

Başka birinin sesi yükseliyor bu sefer. "Neler yapabildiğini biliyoruz. Güçlerin daha önce seni kurtaramadı!"

"Hayır, neler yapabileceğimi aslında bilmiyorsunuz," diye cevap veriyorum. "Fikriniz bile yok!"

Kollarımı öne uzatıp avuç içlerimi kalabalığa çeviriyorum. Tam ortalarını bulmaya çalışıp odaklanıyorum.

Kenji bir zamanlar bana, *gücünü hisset,* demişti. *O senin bir parçan, bedeninin ve zihninin uzantısı. Onu kontrol etmeyi öğrenirsen seni dinleyecektir.*

Ayaklarımı sağlamca yere basıyorum.

Sonra kalabalığı ikiye ayırmak için harekete geçiyorum.

Yavaşça.

Enerjimi tek tek vücutlar üzerine yönlendiriyorum, gücümün yavaşça hareket ederek askerleri nazikçe itelemesini sağlıyorum, birden yüklenip de bedenlerini parçalamamam lazım. Görünmez parmaklar gibi grubu ağır ağır ikiye ayırıyorum. Hayretle birbirlerine bakıp aralarındaki görünmez duvarı neden aşamadıklarını anlamaya çalışıyorlar.

Enerjim tam kıvamına geldiğinde kollarımı iki yana açıyorum.

Ve itiyorum.

Askerler geriye savruluyorlar, yarısı sola yarısı sağa. Yaralanan olmamasını sağlıyorum ama şaşkınlıktan donakalmalarına yetecek bir kuvvet uyguluyorum. İçimde bulunan kudreti anlamalarını istiyorum. Aslında kontrol ettiğimi, serbest bırakırsam neler olabileceğini idrak etmeliler.

"Sizi koruyabilirim," diyorum, sesim yankılanıyor. "Üstelik daha fazlasını da yapabilecek yoldaşlarım var. Yanınızda yer alıp sizinle savaşmaya gönüllü arkadaşlarım."

Tam o anda, işaret verilmiş gibi dostlarım birer birer alanın orta yerinde belirmeye başlıyorlar.

Askerle hayretle irkilip geri kaçıyorlar.

Castle kolunu uzatıp uzaktaki bir küçük ağacın kökünden sökülmesini sağlıyor. Elleri, yerden kopan ağacı havada uçuruyor. Ardından yalnızca zihnini kullanarak geri çekiyor ve daha yükseğe fırlatıp kalabalığın başının üzerinde sabit tutuyor. Brendan, o sırada kollarını kaldırıyor.

Ve ellerini çırpıyor.

Şiddetli bir yıldırım, hızla ilerleyerek ağacın kökünden giriyor ve onu un ufak ediyor.

Ben bile bunu beklemiyordum aslında, bugün bana yardım etmeleri yoktu planda. Ama mükemmel bir giriş yaptılar asıl gösteri için.

Ve şimdi. İşte tam sırası.

Bütün askerlerin gözü bizde. Alanda gerekli boşluk açıldı. Aşağıya bakıp Kenji'yle göz göze geliyorum.

Başıyla onaylıyor.

Zıplıyorum.

Havaya doğru otuz metre sıçrıyorum, gözlerim kapalı, bacaklarım dümdüz, kollarım açık. Kudretim, içimde daha önce hiç hissetmediğim kadar yoğun. Dizginliyorum onu. Sonra yansıtıyorum.

Yere öyle sert iniyorum ki toprak yarılıyor.

Diz çökmüş durumdayım, bir elim öne doğru uzanmış. Meydan hâlâ öyle hızla sarsılıyor ki başka bir deprem ya-

ratıp yaratmadığımdan emin olamıyorum.

Sonunda ayağa kalkıp çevreme bakındığımda askerleri çok daha net görebiliyorum. Yüzleri, endişeleri... Hayranlıkla, gözleri fal taşı gibi açılmış bana bakıyorlar, o gözlerde hayret ve korku bir arada.

Etrafımda dönerek hepsine bakıyorum. "Yalnız olmayacaksınız. Kimseden korkmanıza gerek yok. Dünyamızı geri almak istiyoruz. Ailelerimizi, arkadaşlarımızı kurtarmak istiyoruz. Çocuklarınızın daha güvenli ve güzel bir geleceği olsun. Savaşmak ve *kazanmak* amacındayız." Gözlerine dikkatle bakıyorum. "Ve yardımınızı talep ediyoruz."

Mutlak bir sessizlik hâkim ortama. Ardından, olağanüstü bir karmaşa.

Destek çığlıkları, haykırışlar ve yere vurulan ayaklar.

Deminden beri sıkı sıkı tuttuğum metal kare avcumun içinden fırlayıp Warner'ın eline düşüyor.

Adamlarına sesleniyor.

"Tebrikler beyler! Ailelerinize haber gönderin, dostlarınıza. Yarın, her şey değişecek. Muktedir birkaç güne kadar burada olur. Savaşa hazırlanın."

Sonra...

Sonra Kenji bizi bir anda görünmez yapıyor.

ALTMIŞ BİR

Meydandan ve üsten koşarak geçiyoruz, biraz uzaklaşınca Kenji görünmezlik kalkanını çekiyor üzerimizden. Grubun önünde koşuyor, eğitim odasına yönlendiriyor bizi, ambardaki labirentten aynı hızla geçip atış poligonunu geride bırakıyoruz. Paldır küldür eğitim salonuna dalıyoruz.

James heyecanla bizi bekliyor.

Hemen ayağa fırlayıp soruyor. "Nasıl geçti?"

Kenji koşup onu kucağına aldığı gibi havaya fırlatıyor. *"Sence?"*

James kahkahalar atıyor. "İyi galiba?"

Castle sırtıma sevgi dolu bir şaplak atıyor. Yüzünde kocaman bir sırıtışla gözleri pırıl pırıl bana bakıyor, onu hiç böyle gurur dolu görmemiştim. Yavaşça, "Aferin Bayan Ferrars, şahane iş çıkardın," diyor.

Brendan ve Winston da yüzlerini kaplayan gülümsemelerle yanımıza geliyorlar.

Winston sevinçle, "Çok acayipti, pop yıldızları gibiydik," diyor.

Lily, Ian ve Alia da bize katılıyorlar. Yardımları ve o son dakika destek şovu için teşekkür ediyorum.

"Sizce işe yarayacak mı?" diye soruyorum heyecanla. "Yeterli olur mu bunlar?"

Castle, "İyi bir başlangıç," diyor. "Artık hızlı hareket etmeliyiz. Haber çoktan yayılmıştır ama diğer mıntıkalar, muktedir gelene dek pozisyonlarını koruyacaktır." Bana dönüp bakıyor. "Umarım tüm ülkeye karşı savaşacağımızın farkındasındır."

"Peki ya diğer mıntıkalar da bize katılırsa?"

"Özgüvene bak." Sanki uzaydan gelmiş bir yaratıkmışım gibi bakıyor bana, kim olduğumu çözmeye çalışırcasına. "Beni şaşırtıyorsun, Bayan Ferrars."

O sırada asansör açılıyor.

Warner.

Doğruca bana geliyor. "Üste güvenlik sağlandı. Babam gelene dek tecrit altındayız. Tüm giriş çıkışlar yasaklandı."

"Peki, ne yapıyoruz şimdi?" Ian bu.

Warner bize bakarak, "Bekleyeceğiz," diyor. "Babamın kulağına henüz gitmediyse bile beş dakika içinde duyacaktır. Muktedir, grubunuzdan sağ kalanlar olduğunu, Juliette'in hâlâ yaşadığını öğrenecek. Benim de ona bu denli açık bir şekilde ihanet ettiğimi bilecek ve çok çok öfkelenecek. Buna garanti verebilirim."

Brendan, "Yani savaşa giriyoruz," diyor.

"Evet." Warner sakin, çok sakin. "Yakında çatışmaya gireceğiz."

"Peki askerler?" diye soruyorum. "Gerçekten bizim taraftalar mı?"

Bir an gözlerime bakıyor, uzunca bir an. "Evet," diyor. "Coşkularını hissedebiliyorum, sana duymaya başladıkları saygıyı. Hâlâ korkanlar var aralarında, şüpheci olanlar da çıkacaktır ama haklıydın aşkım. Korksalar da bu şekilde bir askerlik istemiyorlar. Yeniden Kuruluş'a hizmet etmek hiçbirinin tercihi değil. Bize katılmaya hazırlar."

Hayretle, "Peki ya siviller?" diye soruyorum.

"Onlar da geleceklerdir."

"Emin misin?"

"Hiçbir şeyden emin olmam mümkün değil," diyor sakince. "Ama bu mıntıkayı yönettiğim onca zaman içinde, adamlarımı hiç böyle umutlu görmedim. Öyle güçlü, öyle sarsıcı bir duyguydu ki hâlâ hissediyorum. Kanım damarlarımda titriyor adeta."

Nefes almakta güçlük çekiyorum.

Gözlerime bakarak, "Juliette, aşkım," diyor. "Az önce bir savaş başlattın."

ALTMIŞ İKİ

Warner beni kenara, herkesten uzağa çekiyor.

Eğitim salonunun köşesinde duruyoruz, elleri omuzlarımı sıkıca kavramış durumda. Sanki az önce cebimden güneşi çıkarmışım gibi bakıyor bana.

Telaşla, "Gitmem gerekiyor," diyor. "Hızla harekete geçilmesi lazım, Delalieu ile buluşup plan yapacağım. Askeri detaylarla ben ilgilenirim aşkım. İhtiyacın olan her türlü malzemeye erişimin sağlanacak, adamlarım da tam anlamıyla donanımlı olacaklar."

Teşekkür etmeye çalışarak başımı sallıyorum.

Ama o hâlâ gözlerime, sanki orada yeni keşfettiği bir güzelliği seyrediyormuş da bırakıp gidemiyormuş gibi bakıyor. Elleri yüzümde dolaşıyor, başparmağıyla yanağımı okşuyor. Sesi son derece şefkatli.

"Muhteşem bir kahraman olacaksın," diye fısıldıyor. "Seni hak edecek ne yaptım ben?"

Ah, kalbim.

Eğilip alnımdan öpüyor yumuşacık.

Sonra gidiyor.

Göz ucuyla Adam'ı görene dek asansörün kapılarına dalıp gidiyorum. Adam bana doğru yürüyor.

Gergin ve rahatsız görünüyor. "Hey!"

"Merhaba."

Ayaklarına bakarak başını allıyor, sonra bir nefes veriyor. Hâlâ yüzüme bakmıyor. "İyi gösteriydi."

Ne desem bilemiyorum, bu yüzden susuyorum.

Adam iç çekiyor. "Gerçekten değişmişsin," diye fısıldıyor. "Değil mi?"

"Öyle."

Başını bir kere sallayıp tuhaf bir kahkaha atıyor. Sonra yürüyüp gidiyor.

ALTMIŞ ÜÇ

Oturuyoruz hep beraber.

Konuşup tartışıyor, düşünüp planlar yapıyoruz. James, köşede çoktan uyumuş horluyor.

Hepimiz heyecanla dehşet arası bir his içindeyiz, daha çok heyecanlı diyelim. Bu, neticede, Omega Noktası'ndaki herkesin planıydı, Castle'ın liderliğinde birleşirlerken amaçları buydu.

Yeniden Kuruluş'u yok etmek.

Hepsi bunun için eğitilmişti. Adam bile, bizim yanımızda yer almaya her nasılsa karar vermiş olsa da bir askerdi sonuçta. Kenji de öyle. Hepsinin de fiziksel dayanıklılığı çok üstündü. Savaşçıydılar, Alia bile o sessiz görüntüsünün altında pek çok yeteneği olan bir askerdi. Daha güçlü bir grup istesem bulamazdım.

Ian, "Ne diyorsunuz, yarın gelir mi sizce?" diye soruyor.

"Belki," diyor Kenji. "Ama yarın olmasa da iki günden fazla sürmez."

Lily lafa karışıyor. "Gemide değil miydi? Okyanusun ortasında bir yerlerde sanıyordum. İki günde nasıl gelecek?"

Castle yanıt veriyor. "Düşündüğün gibi bir gemi değil bence orduya ait bir savaş gemisidir. uçak pisti olmalı. Bir jetle gelecektir."

Brendan arkaya kaykılarak ellerine yaslanıyor. "Vay canına. Bu gerçekten oluyor yani. *Yeniden Kuruluş'un başkomutanı* ha? Winston ve ben onu hiç görmedik tutsakken." Başını sallayıp bana bir bakış atıyor. "Neye benziyor?"

"Aşırı yakışıklı," diyorum.

Lily kahkaha atıyor.

"Ciddiyim. Öyle yakışıklı ki kafa karıştırıyor."

Winston iri gözleriyle bakıyor. "Gerçekten mi?"

Kenji başını sallıyor. "Hakikaten çok çekici bir adamdır."

Lily'nin ağzı hayretten bir karış açık.

Alia'nın sesi duyuluyor. "Adı da Anderson, değil mi?"

Başımla onaylıyorum.

"Çok acayip," diyor Lily. "Ben hep Warner'ın soyadı *Warner* sanıyordum, Anderson olduğunu bilmiyordum." Bir saniyeliğine durup düşünüyor. "Yani adı, Warner Anderson, öyle mi?"

"Hayır," diye cevaplıyorum. "Haklısın, Warner onun soyadı ama babasınmkini değil annesininkini kullanıyor çünkü babasıyla bir bağı olmasın istiyor."

Adam alaylı bir şekilde burnunu çekiyor.

Hepimiz ona bakıyoruz.

Ian, "Peki adı ne Warner'ın?" diye soruyor. "Sen biliyor musun?"

Başımla onaylıyorum.

"Eee? Söylemeyecek misin bize?"

"Kendiniz sorun. Açıklamak isterse söyler, kendi kararı."

"Yok, o adama kişisel sorular soramam."

Gülmemeye çalışıyorum.

Ian soruyor bu kez. "Peki, Anderson'ın adını biliyor musun? Yoksa o da mı sır? Yani bu sence de çok tuhaf değil mi? Bu adamların isimlerini böylesine gizli tutması filan?"

Şaşırıyorum bir anda. "Ah, neden böyle yaptıklarını bilmiyorum, belki de isimlerin taşıdığı kudret yüzündendir. İlk adını ben de bilmiyorum, sormak ya da araştırmak gelmedi aklıma."

Adam, rahatsız olmuş bir şekilde, "Pek de bir şey kaybetmiyorsun bilmemekle," diyor. "Aptalca bir isim çünkü." Ayakkabılarına bakıyor. "Adı, Paris."

"Sen bunu nereden biliyorsun?"

Hızla dönünce Warner'ı görüyorum, asansörün hemen önünde duruyor. Yeni gelmiş olmalı çünkü asansör kapıları ancak kapanıyor daha. Warner, şok geçirir halde Adam'a bakıyor.

Adam'ın bakışları bir onda bir bizde.

"Bunu nereden biliyorsun?" Warner, doğrudan Adam'a yürüyerek gömleğinden yakalıyor onu. Öyle hızlı ki diğeri hareket bile edemiyor.

Warner onu duvara yaslıyor hırsla.

Sesini böyle yükselttiğine, böylesine öfkelendiğine hiç şahit olmadım daha önce. "Sen kimin askerisin ha? Kimin emrindesin?"

Adam da bağırarak cevap veriyor. "Sen neden bahsediyorsun?" Warner'ın elinden kurtulmaya çalışıyor ama Warner onu duvara daha hızlı çarpıyor.

Paniğe kapılmak üzereyim.

"Ne kadar süredir onun hizmetindesin ha? Ne zamandır üssümde casus olarak..."

Ayağa fırlıyorum, Kenji de peşimde.

"Warner, dur, o casus değil."

"Böyle bir bilgiye sahip olmasına imkân yok. Sadece yüksek muhafızlar bilir bunu, hatta o bile şüpheli. Sade bir askerin bu ismi bilmesi mümkün değil."

Adam, "Ben yüksek muhafızlardan değilim," demeye çalışıyor. "Sana yemin ederim..."

"Yalancı!" diye haykırıyor Warner ve onu yeniden duvara çarpıyor. Adam'ın gömleği yırtılmaya başladı ucundan. "Buraya neden gönderildin? Görevin ne? Beni öldürmen için mi tuttu seni?"

Görebileceği bir noktaya doğru atılıp yalvarıyorum. "Warner, lütfen, o muktedir için çalışmıyor, sana yemin ederim..."

Sonunda Warner yüzüme bakıyor. "Nasıl emin olabiliyorsun bundan?" diyor. "Sana söylüyorum işte, bu bilgiye sahip olması imkânsız!"

Sonunda dayanamayıp baklayı ağzımdan çıkarıyorum. "O senin *kardeşin!* Lütfen. O senin erkek kardeşin. Babalarınız aynı."

Warner kaskatı kesiliyor.

Bana dönüyor.

"Ne?"

Yüreğim parçalanarak konuşuyorum. "Bu doğru. Yalan söylemediğimi sezdiğini de biliyorum." Kafamı sallıyorum. "O senin kardeşin. Baban çifte hayatlar sürüyordu. Uzun zaman önce Adam ve James'i terk etmişti, anneleri öldüğünde."

Warner, Adam'ı yere bırakıyor.

"Olamaz." Gözleri sabit bir şekilde donup kalıyor. Elleri titriyor.

Duygudan taşmakta olan gözlerle Adam'a dönüyorum, "Anlat ona," diye yalvarıyorum. "Gerçekleri açıkla."

Adam ses çıkarmıyor.

"Kahretsin Adam, *söyle* ona!"

Warner bana dönüyor. "Bunca zaman bunu biliyor muydun? Ve bana söylemedin?"

"Söylemek istedim, gerçekten, ama haddime düşmez diye..."

"Hayır," diye sözümü kesiyor başını sallayarak. "Bu hiç mantıklı değil. Bu... bu nasıl mümkün olabilir ki?" Başını kaldırıp çevresine bakınıyor. "Bu hiç..."

Susuyor aniden.

Adam'a bakıyor.

"Bana gerçekleri anlat. Anlat dedim! Bilmeye hakkım var." Adam'ı tutup silkeleyecek gibi duruyor.

Zamanın hiçbir anı böylesine önemli olmamıştır.

"Söyledikleri doğru," diyor Adam.

Ve dünya değişiyor sanki.

Warner, eliyle saçını kavrayıp geri çekiliyor. Gözlerini, alnını ovuyor, elleri ağzına oradan boynuna gidiyor. Nefes alışverişi öyle hızlandı ki. "Nasıl?" diye soruyor nihayet.

Ve sonra...

Sonra...

Gerçekler...

Azar azar Adam'dan dökülüyorlar, kelime kelime. Herkes seyredip James hâlâ uyurken, iki kardeşin hayatlarında ettikleri en zor sohbeti izliyorum. Sesim çıkmıyor.

ALTMIŞ DÖRT

Warner bir köşede oturuyor, Adam diğerinde. Her ikisi de yalnız kalmak istediklerini söylediler.

Ve ikisi de şu anda James'i izliyor.

Hâlâ horlamakta olan James'i.

Adam bitkin görünüyor ama yenilmiş havası yok. Yorgun ama üzgün değil. Ferahlamış gibi. Kaşlarının çatıklığı geçmiş. Yumrukları sıkılı değil. Yüzü, uzun zamandır görmediğim kadar huzurlu.

Rahatlamış görünüyor.

Onu öldüreceğini sandığı bir yükten kurtulmuş bir havası var. Sanki taşıdığı bu sır onu ve bu yeni biyolojik kardeşini hayat boyu sürecek bir savaşa sürükleyecek sanmış da bu gerçekleşmeyince rahatlamış gibi.

Warner öfkeli değil, üzgün bile değil.

İnanılmaz bir şaşkınlık içinde sadece.

Bir baba, diye düşünüyorum, üç erkek kardeş. İkisi birbirlerini boğazlayacaklardı neredeyse, sırf içinde yetiştikleri dünya yüzünden. Maruz kaldıkları onca yalan yüzünden.

Kelimeler tohumlar gibi, küçükken yüreğimize yerleşiyorlar.

Büyüdükçe ruhlarımıza kök salıyorlar. Güzel kelimeler iyi yetişiyor içimizde, gelişip güzelleşiyorlar, kalplerimizi güzelleştiriyorlar. Omurgamızın çevresinde sağlam gövdeler oluşturuyorlar, kendimizden emin olmadığımız zamanlarımızda dayanacağımız ve güç alacağımız desteğimiz oluyorlar. Ama kötü kelimeler, kurtlanmış ağaç gövdeleri gibi içten içe kemiriyor benliğimizi, ruhumuzu bomboş bırakıp başkalarına duyarsız hale getiriyorlar. Hepimiz içimizdeki ağaçlardan yetişen meyveleri yemeye mahkûmuz, boynumuza sarılan dallara tutsağız, her sözcük bizi boğup öldürebilir yavaş yavaş.

Adam'la Warner'ın James'e bu haberi verip vermeyeceklerinden emin değilim. Belki biraz daha büyümesini bekleyip kan bağının getireceği yüklerle başa çıkabilecek kadar olgunlaşmasını beklerler. Babasının kitleleri ölüme gönderen korkunç bir katil ve dokunduğu her hayatı mahveden iğrenç bir insan olduğunu öğrenmek çocukta ne etki yapar, tahmin edemiyorum.

Hayır.

Belki James'in olan biteni bilmesine gerek yoktur henüz.

Belki Warner'ın sonunda öğrenmiş olması yeterlidir.

Elimde değil ama Warner'ın aynı hafta içinde hem annesini kaybedip hem de iki kardeşe kavuşmuş olmasını acı verici olduğu kadar muhteşem bir tesadüf olarak yorumluyorum. Yalnız kalmak istediğini söylemiş olmasına rağmen yanına gitmeden duramıyorum. Kendi kendime tek kelime etmeyeceğime söz veriyorum. Yalnızca ona yakın olmak istiyorum şu anda.

Yanına oturup kafamı duvara yaslıyorum. Sadece nefes alıyorum.

"Bana söylemeliydin," diye fısıldıyor.

Cevap vermeden önce kısa bir tereddüt yaşıyorum. "Ne kadar çok istedim bunu, kaç kere denedim, bilemezsin."

"Bana söylemeliydin."

"Özür dilerim." Başımı eğiyorum. "Gerçekten üzgünüm."

Sessizlik.

Daha da sessizlik.

Sonra.

Fısıltı.

"İki kardeşim var benim."

Başımı kaldırıp ona bakıyorum.

Sesi yumuşacık, tekrar ediyor. "İki kardeşim var benim. Ve birini az daha kendi ellerimle öldürüyordum."

Gözleri uzak ve belirsiz bir noktaya dikili, pişmanlığa benzeyen acılı ve şaşkın bir ifade var gözlerinde.

Bana dönüyor. "Aslında anlamalıydım çünkü sana dokunabiliyor. Aynı bölgede yaşıyor. Gözleri hep garip bir şekilde tanıdık gelmişti bana üstelik. Şimdi anlıyorum, babamın gözlerine benziyorlar."

İç çekiyor.

"Bu hiç olmadı şimdi. Ömrüm boyunca ondan nefret etmeye hazırlanmıştım."

Şaşkınlıkla irkiliyorum. "Yani... Ondan nefret etmiyor musun artık?"

Warner başını öne eğiyor. Sesi öyle alçak ki zor duyuyorum. "Onun öfkesinden nasıl nefret edebilirim? Özellikle de kaynağını bilirken?"

Hayretle ona bakıyorum.

"Babamla ilişkisinin nasıl olduğunu tahmin edebiliyorum. Üstelik bundan bana göre daha insancıl biri olarak kurtulmayı başarmış. Ondan nefret edemem. Hatta onu takdir etmediğimi söylersem yalan olur."

Ağlayacağım galiba.

Dakikalar geçiyor, sessiz ve ağır, sadece nefes alıp almadığımızı kontrol ediyor gibiler.

Nihayet eline uzanıp, "Hadi," diyorum. "Yatağımıza gidelim."

Warner başıyla onaylayıp ayağa kalkıyor ama duruyor birden. Kafası karışık anlaşılan. Ruhu işkence altında. Adam'a bakıyor, öteki de karşılık veriyor. Uzun süre birbirlerini süzüyorlar.

Warner, "İzninle," diyor.

Ben şaşkınlıkla izlerken, odayı geçip Adam'a doğru yürümeye başlıyor, Adam önce bir gerilse de o yaklaştıkça rahatlıyor gibi.

Şimdi yüz yüzeler, Warner konuşuyor.

Adam'ın çenesi kasılıyor, yere bakıyor.

Başını sallıyor.

Warner konuşmaya devam ediyor.

Adam zorlukla yutkunup yeniden başını sallıyor.

Sonra gözlerini yerden kaldırıyor.

İkisi uzunca bir süre birbirlerini süzüyorlar. Sonra Warner bir elini Adam'ın omzuna koyuyor.

Rüya olmalı bu.

Warner ayakları üzerinde dönüp yürümeye başlamadan önce, iki birbirlerine birkaç kelime daha ediyorlar.

ALTMIŞ BEŞ

Asansör kapısı kapanır kapanmaz soruyorum. "Ne dedin ona?"

Warner derin bir nefes alıp cevap vermiyor.

"Bana söylemeyecek misin?"

"Öyle tercih ederim," diyor yavaşça.

Elini tutup sıkıyorum.

Kapılar açılıyor.

"Bu sana garip gelecek mi?" Warner, bu soruyu sorduğuna inanamıyormuş gibi şaşkın görünüyor.

"Ne o?"

"Yani Kent ve benim kardeş olmamız."

"Hayır. Bir süredir biliyordum zaten. Değişen bir durum yok."

"Neyse, iyi bari."

Şaşkınlıkla başımı sallıyorum.

Yatak odasına geçiyoruz. Warner yatağa oturuyor.

"Yani rahatsız olmayacaksın bundan."

Hâlâ anlamış değilim derdini.

Warner tekrarlıyor. "O ve ben birlikte zaman geçirirsek yadırgamayacak mısın?"

Hayretimi gizleyemeyerek, "Ne?" diye soruyorum, sonra hemen toparlıyorum. "Tabii ki hayır, ayrıca bunun çok iyi bir fikir olduğunu düşünüyorum."

Warner'ın gözleri duvarda.

"Yani... Onunla zaman geçirmek istiyorsun, öyle mi?" Warner'a alan tanıyıp soru sormamaya karar versem de kendimi tutamıyorum.

"Kendi kardeşimi tanımak isterim, bu doğru."

"Peki James?"

Warner gülüyor. "Tabii o da."

"Yani... Bu gerçeği öğrenmek seni mutlu etti mi?"

Hemen cevap vermiyor. "Mutsuz değilim."

Kucağına yerleşiyorum. Elini avcuma alıp çenesini kaldırıyorum ki gözlerinin ta içine bakabileyim. Saçma bir gülümsemeyle, "Bence şahane bir olay bu," diyorum.

"Öyle mi? Ne ilginç, değil mi?" Sırıtıyor.

Başımı sallayarak onaylıyorum. Hem de defalarca. Sonra onu öpüyorum.

Warner gözlerini kapatıyor. Hafifçe gülümseyince yanağındaki gamzelerden biri meydana çıkıyor. Düşünceli görünüyor. "Ne kadar tuhaflaştı işler."

Mutluluktan ölebilirim.

Warner beni kaldırıp yatağa yatırıyor, sonra da üzerime uzanıyor. Gülmesini bastırmaya çalışarak, "Neden bu kadar mutlusun acaba?" diye soruyor. "Bıraksam havaya uçacaksın."

Gözlerine bakarak, "Senin mutlu olmanı istiyorum," diyorum. "Bir ailen olsun, çevrende hep iyiliğini düşünen

kalpler bulunsun. Bunu hak ediyorsun."

Alnını benimkine dayayıp gözlerini kapatıyor. "Sen varsın işte."

"Benden fazlasına da sahip olmalısın."

"Olmaz," diye fısıldıyor başım sallarken, burnunu benimkine sürtüyor.

"Evet, olmalı."

"Peki sen? Ailen? Hiç onları bulmayı düşünmedin mi?"

"Hayır," diyorum usulca. "Bana hiç ebeveynlik yapmadılar ki. Hem benim dostlarım var."

"Bir de ben," diyor.

"Sen de benim dostumsun."

"Ama en iyi, en yakın olanı değil. O kişi Kenji, senin için."

Sesindeki kıskançlığa gülmemek için kendimi zor tutuyorum. "Evet ama sen benim en kıymetli arkadaşımsın."

Warner öne doğru eğilip dudaklarımı pas geçiyor. "Güzel." Boynumu öpmeye başlıyor. "Şimdi dön bakalım, yüzüstü yat."

Yüzüne bakıyorum.

"Lütfen," deyip gülümsüyor.

Yavaşça dönüyorum.

Başımı ona çevirip, "Ne yapıyoruz?" diye soruyorum.

Yavaşça beni iterek yatırıyor.

Kıyafetimin fermuarını açarken, "Senin dostluğuna ne kadar değer verdiğimi bilmeni istiyorum," diyor. Giderek tenim açığa çıkıyor. Titriyorum.

Omurgamın bittiği yerde fermuar da bitiyor.

Warner, tam belime bir öpücük kondururken, "Ancak bana uygun gördüğün unvanı yeniden değerlendirmeni isterim," diyor. Elleri sırtımda dolaşarak yukarı çıkıyor

ve giysimin kollarını indiriyor; bunu yaparken de kürek kemiklerime ve enseme öpücükler konduruyor. "Çünkü benim dostluğumun Kenji'nin asla veremeyeceği avantajları var."

Nefes alamıyorum.

"Değil mi sence de?"

"Evet," diyorum çok hızlı bir şekilde. "Evet."

Ardından başım bulutlarda, yoğun hisler ve zevkler içinde kayboluyorum, bu değerli anları ne zaman kaybedeceğimiz, yeniden ne vakit bir araya geleceğimizi düşünüyorum.

Onunla nereye doğru yol aldığımızı bilmesem de yanında olmak istiyorum. O tek ana odaklanmışız; ikimizin el ele tutuşup yeni günlere ve daha iyi bir hayata atlayacağı o ana.

Geçmişi ve geleceği bilecek olsak da şu anı hiç bilmeyeceğiz. Bu ve bunu takip eden anlar çoktan geçip gittiler, geride yalnızca yorgun vücutlarımız kaldı, bize ne denli zorluklardan geçerek hayatta kaldığımızı hatırlatıyorlar.

Sonuç olarak, yaşadıklarımıza değecek.

Bütün bir hayatı, bu anları yaratmak için kötülükle savaşarak harcamış olacağız.

ALTMIŞ ALTI

Bir gün sürdü.

Eğitim salonunda duvarda duran bir silaha bakıyorum. "Bir silah istiyorum," diyorum. "Hangisi en iyisi?"

Delalieu bu sabah haberleri getirmek için geldi. Muktedir gelmiş bile. Okyanusu jet vasıtasıyla aşmış, şimdi limanda, 45. Mıntıka'ya ait gemilerden birindeymiş.

Muhafızları hemen arkasında tabii. Orduları da gelecek.

Bazen ölmeyip sağ kalacağımızdan o kadar emin olamıyorum.

Warner şaşırıyor. "Senin silaha ihtiyacın yok ki... Yani tabii istediğini alabilirsin de kullanacağını bile sanmam."

"İki tane istiyorum o halde."

"Tamam tamam," diyerek gülüyor. Ama gülebilen sadece o.

Herkes, korkunun hâkimiyeti başlamadan önceki anda donmuş kalmış gibi. Tedbirli bir umutla bakıyoruz geleceğe ancak yine de çok endişeliyiz. Warner birliklerini topladı, sivillere de haber gitti, eğer bize katılmak

isterlerse, istasyonlardan biri sırf onları silahlandırmaya yönelik hazırlandı. Yapmaları gereken 45. Mıntıka'da yaşadıklarını belgeleyen kimlik kartını göstermek, o zaman onların sığınma ve silahlanma ihtiyaçları karşılanacak. Barakalarda sığınaklar ve revirler oluşturuldu, savaşa katılamayanlar, kadınlar, çocuklar burada bekleyip dışardaki kan banyosunun bitmesi için dua edecekler.

Bütün bu ekstra çabaların koordinatörü Warner.

Ian sessizliği bozarak soruyor. "Ya herkesi bombalarsa yine, Omega Noktası'nda yaptığı gibi?"

"Bunu yapmayacaktır," diyor Warner. "Aşırı kibirlidir, bu savaş onun için tamamen kişisel bir hal aldı. Bizimle oynamak isteyecektir. Mümkün olduğunca süreyi uzatacaktır çünkü işkenceyi seyretmekten büyük zevk alır. Bu ona çok eğlenceli gelecektir."

Kenji, "Sağ ol be, hazırlık konuşman da oldukça cesaret verdi yani," diyor.

"Ne zaman isterseniz," diye gülüyor Warner.

Kenji neredeyse gülümsüyor. Neredeyse.

Winston lafa dalıyor. "O şimdi buradaki gemilerden birinde mi yani?"

"Anladığım kadarıyla öyle," diyor Warner. "Aslında normalde üste kalır ama biz şu anda düşmanı olduğumuz için bunu yapamaz. Anlaşılan ülkenin dört bir yanındaki askerlere mıntıkaya giriş izni vermiş. Şu anda elit muhafız alayı ve başkentteki askerleri var ama belli ki dört bir yandan sivilleri de topluyor. Mesele şov yapmak. Biz sayıca azız, adam toplamasına gerek yok. Yalnızca bizi dehşete düşürmek istiyor."

"İşe de yarıyor," diyor Ian. Warner'a dönüyorum. "Cep-

hede olmayacağından emin misin?" Planın en önemli kısmı bu.

Warner başını sallayıp onaylıyor.

"Anderson asla kendi savaşlarında dövüşmez. Yüzünü kimseye göstermez. Bu en büyük maceramızda onun korkaklığına güveniyoruz. Canına kastedecek suikastler bekliyordur ama görünmeyen saldırganlar olabileceğini düşünmediğini umuyoruz."

Warner bana birlikleri denetleme görevi veriyor. Castle, Brendan, Winston, Lily va Alia da destek verecekler ona. James geride, üste kalacak.

Kenji ve ben bu arada yeni katılımlar için çalışacağız.

Pekâlâ, gitmeye hazırız. Adam da hazırlanmış. Kıyafetlerimizi silahlarımızı kuşandık.

Doldurulan bir silahın çıkardığı ses geliyor kulağıma.

Hızla dönüyorum.

Warner arkamda.

Gitme zamanı geldi...

ALTMIŞ YEDİ

Kenji kolumdan yakalıyor.

Herkes Warner'ın odasından çıkıyor ama Kenji ve ben diğer yönden, kimseyi uyandırmadan gideceğiz. Herkesin, hatta askerlerin bile çatışmanın ortasında olduğumuza inanmaları lazım. Yalnızca gözden kaybolmak için ortaya çıkamayız, kimsenin orada bulunmadığımızı fark etmesini istemiyoruz.

Bu yüzden dostlarımız asansöre binip giriş katına çıkarlarken biz geride kalıp onları seyrediyoruz. Kapılar kapandığında bile James el sallamaya devam ediyor.

Onun bu hüzünlü görüntüsü yüreğimi durduracak neredeyse.

Kenji, James'e veda öpücüğü veriyor. Çocuğu kafasının tepesinden kocaman, şap diye ses çıkararak öpüyor. "Arkamı kolla, anlaştık mı? Birileri buraya gelirse canlarına okumanı istiyorum."

"Tamam," diyor James. Ağladığı belli olmasın diye gülmeye çalışıyor.

"Ciddiyim ben. Doğrudan pataklamaya giriş." Tuhaf dövüş hareketleri yapıyor havada. "Süper kahraman gibi çılgınca dövüş, canlarını çıkar."

Kenji'ye keskin bir bakış fırlatarak, "Buraya kimse gelmeyecek James," diyorum. "Endişelenmene gerek yok. Güvendesin. Sonra da geri geleceğiz zaten."

"Hepiniz mi?"

Akıllı çocuk.

"Evet," diye yalan söylüyorum. "Hepimiz geri döneceğiz."

"Tamam," diye fısıldıyor. Titreyen dudağını ısırıyor bir yandan. "İyi şanslar."

Kenji çocuğu kollarının arasına alıyor. "Gözyaşları lüzumsuz, kısa süre sonra burada olacağız," diyor.

James başını sallıyor, peki dercesine.

Kenji onu bırakıyor.

Silahların olduğu duvardaki kapıdan çıkıyoruz.

Sanırım en zoru ilk kısım olacak. Araç çalma riskini göze alamayacağımız için limana kadar yürümek zorundayız. Kenji tankı görünmez yapsa bile, bıraktığımız yerde tekrar görünür olacak, limanda aniden beliren fazladan bir tank da bizi çok rahatlıkla ele verir.

Anderson gerekli güvenlik önlemlerini almıştır.

Kenji'yle konuşmadan ilerliyoruz. Delalieu bize muktedirin limanda olduğunu söyler söylemez Kenji nereden bahsettiğini anladı. Aslında benim dışımda herkes anladı. Kenji, "Benim de o gemide zamanım geçti. Sadece kısa bir süre, disiplinsiz davranışlar yüzünden," deyip gülümsedi üstelik. "Oraları bilirim."

O yüzden şimdi onun koluna yapıştım, takip ediyorum.

Bundan daha soğuk bir gün görmedim, hava buz.

Gemi küçük bir şehre benziyor, öyle devasa ki başı sonu görünmüyor. Etrafı kolaçan edip bölgeye sızmak ne denli zor olacak, kestirmeye çalışıyoruz.

Aşırı zor.

Hatta neredeyse imkânsız.

Kenji'nin kelimeleri bu.

Yani, öyle sayılır.

"*Kahretsin!*" diyor. "Saçmalığa bak. Hayatımda böyle bir güvenlik seviyesi görmedim. Sur çekmişler sanki."

Haklı. Her yer asker kaynıyor. Karada, girişte, güvertede. Öyle tepeden tırnağa donanımlılar ki omzumdan sarkan şarjör ve iki tabancayla zavallı ve komik hissediyorum kendimi.

"Ne yapacağız peki?"

Bir süre sessizce düşünüyor. "Yüzebilir misin?"

"Ne? Hayır!"

"Lanet olsun."

"Kenji, okyanusa atlayamayız..."

"Eee, *uçmamız* da söz konusu değil."

"Belki onlarla dövüşebiliriz?"

"Aklını mı kaçırdın sen? İki yüz askeri alt edeceğimizi mi sanıyorsun? Aşırı çekici bir adam olduğumu biliyorum ama Bruce Lee de değilim J."

"Bruce Lee kim?"

Kenji dehşete düşmüş bir ifadeyle, "*Bruce Lee kim* mi? Aman Tanrım. Seninle artık arkadaş bile olamayız."

"Niye? O da arkadaşın mıydı?"

"Bence sus. Sadece sus, sinirlerim bozuluyor. Seninle konuşmaya tahammül edemiyorum şu an."

"Ama içeri nasıl gireceğiz?"

"Biliyorsam ne olayım! Bütün bu adamları gemiden uzaklaştırmanın bir yolunu bulmalıyız."

"Ah!" diye heyecanla nefesimi tutuyorum birden ve Kenji'nin görünmeyen koluna sarılıyorum.

"Evet o tuttuğun bacağım, yaklaştın sayılır prenses."

"Kenji ben onları itebilirim. Hepsini suya düşürebilirim. Bu işe yarar mı?"

Sessizlik.

"Ne diyorsun?"

"Elin bacağımda hâlâ."

İrkilerek geri çekiliyorum. "Ah, affedersin. Ee, ne diyorsun, dediğim yöntem işe yarar mı?"

Kenji sabrı taşmış bir şekilde, "*Elbette,*" diye terslenıyor. "Yap şunu prenses ve acele et."

Harekete geçiyorum.

Gücüm dizginlendi.

Kollarım gereken pozisyonda.

Enerjim yansıtıldı.

Bir masanın üzerini kolumla temizlermiş gibi bir hareket yapıyorum.

Birden bütün askerler suya yuvarlanıyor.

Buradan görünüşleri komik. Masamdan aşağı ittiğim bir kucak oyuncağı andırıyorlar. Suda batıp çıkarak kendilerine ne olduğunu çözmeye çalışıyorlar.

Kenji kolumu tutarak, "Hadi hemen gidelim" diyor. Otuz metrelik limandan aşağı koşmaya başlıyoruz. "Aptal değiller," diyor Kenji, "Birileri alarmı çalıştırıp kapıları kapattıracak birazdan. Tam tecrite geçmelerinden önce en fazla bir dakikamız var sanırım."

Bu yüzden koşuyoruz.

Limandan yarışır gibi geçip güverteye tırmanıyoruz. Kenji kolumdan tutup beni yönlendiriyor. Birbirimizin vücutlarının konumunu daha iyi hissediyor durumdayız, görmesek bile rahatlıkla pozisyonumuzu algılıyoruz.

"Buraya!" diye bağırıyor, içinden bir ip merdivenin salladığı yuvarlak bir lomboz deliğini gösteriyor. "Ben giriyorum, beş saniye içinde sen de gel."

Şimdiden alarmlar ve sirenleri duymaya başlıyorum. Gemi limanda sabit duruyor ama okyanus önümüzde göz alabildiğine uzanıyor.

Beş saniyem bitti.

Ben de delikten içeri giriyorum.

ALTMIŞ SEKİZ

Kenji nerede, hiçbir fikrim yok.

Burası daracık, klostrofobik bir yer, üstelik şimdiden koşuşturan ayak seslerini duyuyorum. Koridorun sonundan bağrışmalar duyuluyor, yukarda, güvertede bir olay olduğunun farkındalar. Paniğe kapılmamak için gayret sarf ediyorum ama bir sonraki adımımın ne olması gerektiğini bilmiyorum.

Bu işi tek başıma yapmak zorunda kalacağım gelmemişti aklıma.

Durmadan Kenji'nin adını fısıldıyorum ama cevap yok. Şimdiden onu kaybettiğime inanamıyorum. Neyse ki hâlâ görünmezim, demek ki elli adım civarımda bir yerde ama askerler yüzünden seslenemiyorum. Dikkatleri benim ya da Kenji'nin üzerine çekecek bir şey yapmamalıyım.

Sakin olmam gerek.

Sorun şu ki nerede olduğum hakkında hiçbir fikrim yok. Baktığım yerleri algılayamıyorum ve hayatımda daha önce hiç gemiye binmedim; üstelik bu kruvazör olağanüstü büyük.

Çevremi algılamam lazım.

Uzun bir koridorda duruyorum. Yerde, duvarlarda ve hatta tavanda ahşap paneller uzanıyor. Birkaç adımda bir küçük nişlere denk geliyorum, duvar sanki kaşıkla oyulmuş.

Bunlar kapılar.

Nereye açılıyorlar acaba? Hangisinden geçmeliyim?

Ayak sesleri yakınlaşıyor.

Kalbim gümbür gümbür, duvara yaslanıyorum ama koridor o kadar dar ki beni göremeseler bile bana dokunmadan geçip gidemezler. Yaklaşan grubu görüyorum şimdi, birbirlerine emirler yağdırarak telaşla ilerliyorlar. Her an çarpışabiliriz.

Geri geri koşabildiğim kadar hızla koşuyorum, ağırlığımı ayakuçlarıma verdim ki ses çıkmasın. Arkamdaki duvara çarparak duruyorum. Koridordaki asker sayısı artıyor, acil bir durum algılamış olmalılar. Kalbim duracak sanki, Kenji için çok endişeleniyorum.

Hâlâ görünmez olduğum sürece Kenji yakınımda ve sağdır, diye düşünüyorum.

Askerler yaklaştıkça bu umuda dört elle sarılıyorum.

Soluma bakıyorum. Ardından sağıma. Fark etmemişim ama dibime kadar gelmişler neredeyse. Nereye gittiklerini bilmiyorum, belki yukarı çıkıyorlardır, dışarıya, ama hemen harekete geçmeliyim. Varlığımı açık etmemem gerek. Henüz değil. Çok erken daha. Alia kıyafetimin kurşun geçirmeyeceğini söyledi ama göğsümden vurulmuş olmanın yarattığı travma yüzünden mümkün olduğunca kurşunlardan uzak durmak istiyorum.

Bu yüzden aklıma gelen ilk hareketi yapıyorum.

Kapı oyuntularının birine girip çerçeveye sıkı sıkı tutunuyorum, sırtım kapıya dayalı. İçimden dua ediyorum, *lütfen, lütfen, lütfen, içerde kimse olmasın.* Kapıyı açsalar, öldüm demektir.

Askerle yaklaşıyor.

Nefesimi tutuyorum.

Bir tanesinin dirseği elbiseme sürtünüyor.

Kalbim yerinden çıkacak sanki. Gittikleri anda yerimden çıkıp koridorda koşmaya başlıyorum. Her koridor başkasına açılıyor, burası labirente benziyor. Neler oluyor, neredeyim, hiçbir fikrim yok.

Anderson'ı nasıl bulabileceğime dair en ufak ipucuna sahip değilim.

Üstelik askerlerin ardı arkası da kesilmiyor. Her yerdeler, bir an kimse kalmadı diyorum, koca bir grup çıkıp geliyor. Onlara yakalanmamak için köşeleri dönüyor, her yönde koşmayı deniyorum. Birden ellerimi fark ediyorum.

Artık görünmez değilim!

Çığlığımı zor bastırıyorum.

Hemen başka bir kapıya sığınıyorum, gözlerine ilişmemeyi umuyorum ama şu anda hem gergin hem de dehşete kapılmış durumdayım, çünkü Kenji'ye ne olduğunu, bana ne olacağını bilmiyorum. Bu aptalca bir fikirdi, geri zekâlının tekiyim ben. Ne sandım ki bu işe kalkışırken?

Başaracağımdan nasıl bu kadar emin oldum?

Çizme sesleri.

Bana doğru geliyorlar. Korkumu yenmeye çalışıp kendimi toparlıyorum, artık beni fark etmemeleri mümkün değil. Enerjimi topluyorum, kemiklerimde hissediyorum. Burada olduğum sürece bu halimi koruyabilirsem kendi-

mi de koruyabilirim. Nasıl dövüşüleceğini de biliyorum artık. Rakibimin silahını ele geçirmeyi de öğrendim. Bir sürü tekniğe sahibim.

Hâlâ dehşet içindeyim ve hayatımda tuvalete gitme ihtiyacını hiç bu kadar yoğun duymamıştım.

Düşün, diyorum kendime, *düşün,* ne yapabilirsin? Nereye gidebilirsin? *Anderson nerede saklanıyordur? Daha aşağıda ve daha derinde mi?*

Bu geminin en büyük odası neresindedir? En üst katta olamaz. Alt katlara bakmalıyım.

Ama nasıl?

Askerler yaklaşıyor.

Bu odalarda neler var acaba, şu kapı nereyeaçılıyor? Sadece bir odaysa, kapana kısıldım demektir. Eğer daha büyük bir alana geçiş sağlıyorsa kurtulma şansım olabilir. Ama içerde birileri varsa başım çok kötü belaya girer. Bu riski alıp almamaya karar veremiyorum.

Bir çığlık.

Bir bağırış.

Bir silah sesi.

Beni gördüler.

ALTMIŞ DOKUZ

Arkamdaki kapıya dirseğimle vurup ahşabı paramparça ediyorum. Dönüp yumruğumla ve tekmeyle kapıyı tamamen yıkıyorum. İçerde minik bir oda olduğunu görür görmez kapana kısıldığımı anlayıp aklıma gelen tek şeyi yapıyorum.

Zıplıyorum.

Ve yere iniyorum.

Ve zemini delerek alt kata düşüyorum.

Dengem bozuluyor ama hemen toparlanıyorum. Askerler haykırarak peşimden atlıyorlar. Düştüğüm odadan dışarı fırlıyorum. Alarmlar çalıyor, öyle yüksek ve rahatsız ediciler ki düşünmemi bile engelliyorlar. Kırmızı sirenler yanardöner ışıklarla çığlıklar atarken bir labirentte koşuyorum.

Artık tek başımayım.

Durmadan köşelerden dönüyorum, kat planını gözümde canlandırmaya ve üst katla mesafemi kestirmeye çalışıyorum. Beceremiyorum. İki kat da tıpatıp birbirine benziyor, askerler de aynı şekilde öfkeli ve korkutucu.

Rastgele ateş ediyorlar şu anda, silah sesleri sirenlerin sesine karışıyor. Sağır oldum mu diye merak ediyorum.

Durmadan beni *ıskalamalarına* hayret ediyorum.

İstatistik olarak bu denli kalabalık bir grubun bu kadar yakındaki bir hedefi sürekli vuramaması mümkün olamaz.

Yeri deliyorum yeniden. Bu kez yüzüstü düşüyorum. Çömelerek etrafımı kolaçan ediyorum. Bu kat farklı. Koridorlar daha geniş, kapılarsa daha aralıklı. Keşke nereye gideceğimi, nerden başlayacağımı bilebilseydim.

Kapının birini tekmeyle açıyorum.

Boş.

Koşup bir başkasını açıyorum.

Kimse yok.

Koştukça geminin iç yapısını çözüyorum. Makinalar, borular, çelik kirişler, dev tanklar, buhar kazanları. Yanlış yöne doğru gelmişim anlaşılan.

Bu gemide kaç kat var onu da bilmiyorum, durmadan bir alta geçip duramam ki.

Hâlâ bana ateş ediliyor, yalnızca bir adım önde sayılırım. Dar koridorlardan dönüp duvarlara yaslanarak karanlık köşelere sığınıyorum, beni göremeyeceklerini umarak.

Kenji nerede? diye sorup duruyorum kendime. *Nereye gitti?*

Bu geminin diğer tarafına geçmeliyim, buhar kazanları ya da su tanklarıyla değil benim işim. Bu doğru olamaz. Bu katta her şey farklı, kapılar bile değişik, çelikten yapılmışlar, ahşap değil.

Sırf emin olmak için birkaç kapıyı daha kırarak açıyorum.

Terk edilmiş bir telsiz odası.

Toplantı odası da öyle.

Benim istediğim gerçek odalar, ofisler ve yaşam alanlarını içeren bölümler. Anderson burada, gaz boruları ve motorlar arasında değildir.

Yeni saklanma yerimden parmak uçlarıma basarak çıkıp çevreyi kolaçan ediyorum.

Haykırışlar, çığlıklar...

Silah sesleri.

Geri çekiliyorum. Derin bir nefes almam lazım. Bütün enerjimi toplayıp dizginlemem gerek. O anda Alia'nın teorisini test etmekten başka çarem yok artık.

Dışarı fırlayıp koridorda koşmaya başlıyorum.

Hayatımda hiç koşmadığım kadar hızlı hem de. Mermiler kafamın üzerinden vızıltıyla geçip vücuduma çarpıyorlar, yüzüme, sırtıma, kollarıma ama ben kendimi devam etmeye zorluyorum, sadece nefes alıp acı hissetmemeye odaklanıyorum. Korkuya da yer yok, yalnızca enerjime sarılıyorum, hiçbir şeyin beni durdurmasına izin vermiyorum. Askerlere çarpıp devirerek yoluma devam ediyorum, adamları dirseklerimle iki yana itip kendime yol açıyorum, bir an bile duraksamadan hepsini yararak ilerliyorum.

Üç kişi bana doğru koşup yere yıkmak istiyorlar, hepsini geri püskürtüyorum. Biri yeniden üzerime geliyor yüzüne yumruk atıyorum, metal muştamın burnunu kırdığını hissediyorum. Başka biri kolumu arkadan yakalamaya çalışıyor, elini tutup parmaklarını kırıyorum, sonra bileğinin biraz üzerinden kavrayıp kendime çekiyor ve bir duvara çarpıyorum, adam duvarın içinden geçerek arkadaki odaya düşüyor. Birden arkamı dönüp askerlere

bakıyorum, hepsi de gözlerinde panik ve dehşet ifadesiyle bana bakıyorlar.

"Dövüşün benimle," diyorum, damarlarımda kan yerine enerji ve adrenalin dolaşıyor. "Sıkıysa dövüşün benimle."

Beşi silahlarını yüzüme doğrultuyor.

Ateş ediyorlar.

Defalarca, hem de şarjör üstüne şarjör boşaltıyorlar. İçgüdülerim kurşunlardan kendimi korumak yönünde olsa da adamlara odaklanıyorum, vücutlarına ve öfkeli yüzlerine. Bir saniyeliğine gözlerimi kapatmam gerekiyor yalnız, çünkü vücuduma çarpıp parçalanan kurşunların yarattığı metal yağmurundan önümü rahat göremiyorum. Ardından kendimi hazır hissettiğimde yumruğumu göğsüme doğru getiriyorum, gücümü avcumda hissedip adamlara doğru fırlatıyorum. Yetmiş beş asker, kibrit çöpleri gibi devriliyor.

Bir an durup nefes alıyorum.

Göğsüm hızla inip kalkıyor, kalbim gümbür gümbür atarken çevreme bakınıyorum, çılgınlığın ardından gelen sükûneti yaşıyorum. Alarmların yanıp sönen kırmızı ışıklarında gözlerimi kırpıştırıp yerde yığılı bedenlere göz atıyorum, kimse kıpırdamıyor. Onları öldürmedim ama baygınlar. Başımı yere indiriyorum.

Çevrem yüzlerce mermiyle dolu. Sanki metal şarapnellerden oluşan bir göletin içinde duruyorum. Kıyafetimden ve yüzümden seken mermiler bunlar.

Ağzıma soğuk bir metal tadı geliyor, elime tükürüyorum, parçalanıp un ufak olmuş bir mermi çekirdeği düşüyor avcuma. Bana dayanamayacak kadar kırılganmış gibi.

Aferin minik kurşun, diye düşünüyorum.

Sonra yeniden koşmaya başlıyorum.

YETMİŞ

Koridorlar sessiz. Ayak sesleri azalmış durumda.

İki yüz askeri okyanusa attım zaten.

Yüz tanesini de içerde hallettim.

Anderson'ın gemiyi korumak için kaç tane daha askeri burada tuttuğunu bilmiyorum.

Bu labirentte nefes nefese ilerliyorum. Nasıl dövüşeceğimi, enerjimi nasıl yansıtacağımı öğrendim ama maalesef koşmayı bir türlü öğrenemedim.

Böyle büyük güçlere sahip biri için müthiş formsuzum.

İlk gördüğüm kapıyı tekmeleyerek açıyorum.

Sonra başkasını.

Ve başkasını.

Anderson'ı bulana dek bu gemiyi parçalara ayıracağım gerekirse. Çünkü Sonya ve Sara onun elinde. Belki Kenji de.

Öncelikle onları güvenlik altına almam lazım.

Sonra Anderson'ı öldüreceğim.

Bir kapı daha.

Bir sonrakine de sıkı bir tekme geçiriyorum.

Tüm odalar boş.

Salonun sonundaki çift kapıyı hızla açıyorum, arkasında herhangi bir yaşam belirtisi olduğunu umarak.

Mutfak burası.

Bıçaklar, ocaklar, sıra sıra konserveler. Aklıma iş bitince dönüp bunları almayı yazıyorum, bu kadar yiyeceğe yazık olmamalı.

Kapıdan dışarı fırlıyorum yeniden.

Sonra da zıplıyorum. Hızla. Güverteyi delip başka bir kat var mı bu gemide diye kontrol edeceğim.

Olmasını umuyorum.

Var gerçekten. Kötü bir iniş yapıyorum, dengem bozuluyor, düşecek gibi oluyorum.

Çevreme bakıyorum.

Burası işte diye düşünüyorum. Burası olmalı. Tamamen farklı bir yerdeyim.

Koridorlar çok geniş, dışarıya bakan pencereler oyulmuş duvarlara. Yer döşemeleri yine ahşap ancak bunlar ince, uzun, cilalı rabıtalar. Lüks ve şık bir görünümü var bu bölümün. Temiz. Sirenlerin sesi yalıtımdan dolayı daha az rahatsız edici. Tehditler buraya erişemez dercesine bir güven seziliyor dekorasyonda.

Bana doğru koşan ayak sesleri duyuyorum.

Hızla dönüyorum.

Bana saldırıya geçen bir asker var, saklanma gereği duymuyorum. Ben de ona doğru koşup kafamı öne eğerek göğsüne bir vuruyorum, adam koridorda uçup gidiyor.

Arkadan biri ateş ediyor.

Ona dönüp üzerine yürüyorum, mermileri elimle sinek kovalar gibi savuşturuyorum. Askeri omuzlarından

tutup kendime doğru çekiyorum sonra da kasıklarına diz atıyorum. İnleyerek iki büklüm olup yere düşüyor. Eğilip elindeki silahı alıyorum sonra da gömleğinden kavrayıp ayağa dikiyorum. Tabancayı alnına dayıyorum, beklemekten yoruldum.

"Nerede o?"

Cevap vermiyor.

"Nerede?" diye bağırıyorum.

"Bil...bilmiyorum." Korkudan titriyor.

Gözlerinde yalnızca dehşet var, bu yüzden olsa gerek, ona inanıyorum. Adamı yere bırakıp tabancasını oyuncak hamuru gibi ezerek kucağına fırlatıyorum.

Bir başka kapıyı tekmeleyerek açıyorum.

Öyle kızgınım ve Kenji'nin nasıl olduğu konusunda öylesine kör edici bir korku içindeyim ki titriyorum. Önce kimi aramam gerektiğini bile bilmiyorum.

Sonya.

Sara.

Kenji.

Anderson.

Yenilmiş hissederek başka bir kapının önünde duruyorum. Artık herhangi bir asker görünmüyor ortalıkta. Sirenler hâlâ ötüyor ama uzaktan geliyor sesleri. Birden bunun sadece vakit kaybı olup olmadığını düşünüyorum. Belki Anderson burada değil. *Doğru* gemide bile değilim belki.

Nedense bu kapıya tekme atmıyor ve kapı koluna uzanıyorum.

Kilitli değil.

YETMİŞ BİR

Nefis okyanus manzarasına açılan büyük bir pencerenin bulunduğu odada dev bir yatak var. Oldukça hoş bir oda, pahalı bir zevkle döşenmiş. Ancak içindekiler daha da güzel.

Sonya ve Sara bana bakıyorlar şaşkın gözlerle.

Mükemmel durumdalar. Yaşıyorlar.

Her zamanki gibi çok güzeller.

Onlara doğru koşuyorum, öyle mutluyum ki gözlerim doluyor.

Kendimi kontrol etmekte zorlanarak, "İyi misiniz?" diye soruyorum. "İyi misiniz?"

Kollarıma atılıyorlar. Cehennemi görmüş, yaşamış gibiler; işkencelerden geçmiş ruhları. Tek istediğim onları kucağıma alıp eve götürmek.

Heyecan kasırgası biraz durulunca, Sonya kalbimi adeta yerinden çıkaracak bir şey söylüyor.

"Kenji seni arıyordu. Çok olmadı, buradaydı, seni görüp görmediğimizi sordu."

Sara, "Ayrı düşmüşsünüz gemide," diyerek araya girdi.

Sonya kardeşinin lafını tamamladı. "Sana ne olduğunu bilmiyordu."

İkisi birden noktayı koyuyorlar. "Senin için çok endişelendik, öldün sandık."

"Hayır," diyorum çılgın gibi. "Hayır hayır, ölmedim. Ama gitmem lazım. Burada kalın. Sakın kıpırdamayın, hiçbir yere gitmeyin. Söz veriyorum, geri geleceğim. Kenji'yi bulmam lazım. Anderson'ı da."

Sara iri iri açılmış gözlerle, "İki kapı ötede o," diyor.

Sonya ekliyor. "Koridorun sonundaki oda."

İkisi birden, "Mavi kapılı olan," diyorlar.

Tam dönüp çıkacakken Sonya, "Dur bir dakika," diyor.

"Dikkatli ol. Bazı şeyler duyduk." Sara bu.

"Yanında bir silah getirmiş," diyor Sonya.

Kalbim tekleyerek, "Nasıl bir silahmış o?" diye soruyorum.

İkisi birden, "Bilmiyoruz," diye cevap veriyorlar.

Sara fısıldıyor. "Ama her neyse onu çok mutlu etti."

Sonya da ekliyor. "Evet, hem de çok."

Yumruklarımı sıkıyorum.

"Teşekkür ederim," diyorum, "Görüşürüz. En kısa sürede döneceğim." Geri geri çıkıyorum odadan, sonra da koridorda koşmaya başlıyorum. Güvenlik ve bol şans dileklerini duyuyorum kızların.

Ama artık şansa ihtiyacım yok. Şu iki yumruk ve çelik omurgam bana yeter. Mavi odaya gitmek için hiç oyalanmıyorum. Korkum yok artık.

Tereddüt etmiyorum. Etmeyeceğim de. Bir daha asla.

Kapıyı tekmeyle yıkıyorum.

"JULIETTE! HAYIR!"

YETMİŞ İKİ

Kenji'nin sesi boğazıma inen bir yumruk etkisi yaratıyor.

Ne olduğunu düşünmeye bile fırsat bulamadan bir duvara savruluyorum.

Sırtım, diye geçiyor aklımdan. Sırtımda bir sorun var. Öyle korkunç bir acı hissediyorum ki omurgamın kırıldığından endişe ediyorum. Başım dönüyor, kulaklarım uğulduyor, hareketlerim yavaş.

Debelenerek ayağa kalkıyorum. Yeniden bir darbe geliyor. Acının kaynağını bile bilmiyorum. Hızlı düşünemiyorum, şaşkınlığı atacak kadar kafamı toparlayamıyorum.

Her şey yana yatıyor sanki.

Kendime gelmek için aşırı çaba sarf ediyorum.

Ben bundan güçlüyüm. Daha iyiyim. Yenilmez olmam gerekiyordu.

Ayağa kalkıyorum yine.

Yavaşça.

Öyle kuvvetli bir darbe alıyorum ki odanın diğer ucuna savrulup duvara çarpıyorum. Kemiklerim un ufak olmuşçasına süzülerek yere düşüyorum. Ellerimle kafamı

tutarak iki büklüm kalıyorum, neler olduğunu anlamaya çalışıyorum.

Bana vuran şeyin ne olduğunu kestiremiyorum.

Bu kadar güçlü ne olabilir?

Bana böylesi darbeler indirebilecek bir varlık olmaması lazım. Üst üste hem de.

Birileri adımla sesleniyor sanki ama net duyamıyorum. Korkunç bir uğultu içindeyim. Her şey dengesini kaybetmiş, kayıyor. Elimi uzatsam tutulacak yerde bir güç var ama bulamıyorum. Sadece hissediyorum.

Yeni bir plana ihtiyacım var.

Yerden kalkmıyorum. Dizlerimin üzerinde emekliyorum, darbe geldiği anda karşılık vermeye çalışıyorum. Enerjimi yönlendirmeye çalışıyorum ama kafama yediğim yumruklardan dolayı dengem bozuk. Delirmiş gibi içimdeki güce tutunmaya çalışıyorum, ilerleyemesem de geri fırlatılmıyorum hiç olmazsa.

Kafamı kaldırmaya çalışıyorum.

Yavaşça.

Önümde hiçbir şey yok. Makine ya da bu kadar güçlü etki yaratacak herhangi bir element. Kulaklarım çınlıyor, gözlerimi kırpıştırıp görüşümü netleştirmeye uğraşıyorum.

Yine bir yerden bir darbe geliyor.

Şiddeti beni arkaya fırlatacak gibi ama parmaklarımı yere geçiriyorum, tahtaların arasına gömüyorum.

Enerjim kalmış olsa çığlık atacağım.

Kafamı kaldırıyorum. Yine görmeye çalışıyorum.

İki figür beliriyor önümde.

Biri Anderson.

Diğerini tanımıyorum.

Çekik gözlü, tıknaz bir sarışın, kısacık saçları var. Tanıdık geliyor yüzü ama çıkaramıyorum. Anderson, yüzünde ukala bir gülümsemeyle ellerini uzatıyor.

El çırpıyor.

Yalnızca bir kez.

Yerden sökülüp duvara fırlatılıyorum.

Ses dalgaları.

Bunlar *basınç dalgaları,* şimdi idrak ediyorum.

Anderson kendine bir oyuncak bulmuş.

Başımı sallayarak kendime gelmeye çalışıyorum ama darbeler üst üste yağmaya başlıyor. Daha kuvvetli ve daha hızlı. Gözlerimi bu basıncın etkisiyle kapatıp çaresizce emeklemeye çalışıyorum, rabıtaların arasında tutunacak sağlam bir yer arıyorum.

Bir darbe daha.

Çok şiddetle, kafama.

Ellerini her çırptığında sanki bir patlama oluyor, beni öldüren patlamanın doğrudan etkisi değil, bombadan yayılan basınç.

Bir daha, bir daha, bir daha...

Buna dayanabilmemin tek sebebi çok güçlü olmam.

Ama *Kenji*... Benim kadar kuvvetli olduğunu sanmıyorum.

Burada, odada bir yerlerde olmalı. Bana seslenen, uyarmaya çalışan kişi oydu muhtemelen. İçeride mutlaka ve ben bu hale geliyorsam o ne durumdadır bilemiyorum.

Muhtemelen çok çok daha kötü.

Bu korku bana yetiyor. Birden gücüm yenilenip katlanıyor sanki, hayvani bir vahşilik bürüyor ruhumu, bedenimi ayağa kalkmaya zorluyor. Darbelere yere düşmeden

göğüs gerebiliyorum şimdi, kulaklarım ve beynim çatlayacak gibi hissetsem de yere düşmüyorum.

Düşmediğim gibi bir de ilerlemeyi başarıyorum.

Adım adım.

Bir silah sesi duyuyorum. Sonra üç el ve beş el daha. Bana yönelik olduklarını idrak ediyorum. Kurşunlar vücudumdan sekiyor.

Sarışın adam harekete geçti, benden uzaklaşmaya çalışıyor. El çırpışlarını sıklaştırıyor, beni düşürmeye çalışıyor belli ama bu mücadele için çok yol katettim ben, bu yüzden kaybetmeyeceğim. Şu anda düşünme yeteneğim yok sanki, yalnızca o adamı yakalayıp öldürmeye odaklıyım. Kenji'ye zarar verip vermediğini bilmiyorum. Ölecek miyim, ondan da emin değilim. Ne kadar daha dayanabileceğim belirsiz.

Ama denemeliyim.

Bir adım daha, diyorum kendime.

Bacağını oynat. Şimdi ayağında sıra. Dizini kıvır adım atarken.

Neredeyse vardın, diyorum.

Kenji'yi düşün. James'i. On yaşında bir çocuğa verdiğin sözü hatırla. Kenji'yi eve götürmeyi başaracaksın. Kendini de.

İşte orada. Tam önünde.

Bulutların arasındaymışçasına kolumu uzatıp sarışının boynunu kavrıyorum.

Sıkıyorum.

Ses dalgaları durana dek sıkıyorum.

Kemiklerin kırılma sesi duyuluyor.

Sarışın yere düşüyor.

Ben de çöküyorum.

YETMİŞ ÜÇ

Anderson tepemde dikiliyor, silahını yüzüme doğrultmuş.

Ateş ediyor.

Tekrar.

Bir daha.

Gözlerimi kapatıp içimin ta en derininde kalan ne kadar enerjim varsa topluyorum çünkü içgüdülerim hayatta kalmak için haykırıyorlar. Sonya ve Sara'nın güçlerimizin tükenebildiğini, aşırı kullanım sonucu yok olabildiğini söylediklerini hatırlıyorum, hatta bunu engelleyecek bir ilaç üzerinde çalışıyorlardı.

Keşke o ilaç bende olsaydı şimdi.

Gözlerimi kırparak Anderson'a bakıyorum, görüntüsü kararmaya başlıyor giderek. Yattığım yerde tam kafamın arkasında duruyor, ışıltılı çizmeleri tepemdeki saçlara değiyor. Kemiklerimde yankılanan silah sesinden başka şey duymuyorum, yüzüme yağan kurşunlardan başka şey görmediğim gibi. Hâlâ ateş ediyor, vücuduma şarjör üstüne şarjör boşaltıyor, er ya da geç tükeneceğimi biliyor.

Ölüyorum galiba. Öyle olmalı. Ölmenin nasıl bir duygu olduğunu bildiğimi sanıyordum ama yanılmışım. Çünkü bu çok başka bir ölüm. Bambaşka bir acı.

Ancak öleceksem de son bir başarıyla gitmeliyim.

Uzanıp Anderson'ın ayak bileklerini tutuyorum. Ve parmaklarımı mengeneler haline getiriyorum adeta.

Kemikleri un ufak oluyor.

Çığlığı beynimdeki sisi dağıtıyor bir anlığına, dünyaya tekrar odaklanmama yetiyor o an. Hızla gözlerimi kırpıştırarak etrafıma bakıyorum ve ilk kez net görebiliyorum. Kenji köşede yığılıp kalmış. Sarışın adam da yerde.

Anderson'ın ayakları tutmaz olmuş.

Birden düşüncelerim yeniden berraklaşıyor ve kontrol sağlıyorum bedenimin üzerinde. Bunu başaran umut mu yoksa Anderson'ın yerde acıyla kıvranması mı bilmiyorum ama bir şansım daha olduğunu düşünüyorum aniden.

Anderson sürekli haykırarak elleri üzerinde sürünüp odanın diğer köşesine uzaklaşmaya çalışıyor. Silahını yere düşürmüş, acısı ve dehşeti ona tekrar uzanmasını engellemiş galiba. Gözlerinde ıstırabı görüyorum. Zayıflığı. Dehşeti. Başına geleceklerden duyduğu korkuyu. Bunları hep o küçük, aptal, kendini savunmaktan bile aciz bulduğu kızın yapmasının yarattığı şaşkınlığı.

Birden bana bir şeyler söylediğini fark ediyorum. Konuşmaya çalışıyor. Yalvarıyor galiba. Belki de ağlıyordur, merhamet dileniyordur. Dinlemiyorum artık onu.

Söyleyecek hiçbir sözüm de yok zaten.

Belimdeki kılıfa uzanıp tabancamı çekiyorum.

Onu alnından vuruyorum.

YETMİŞ DÖRT

İki kere.

Bir Adam için. Bir de Warner için.

YETMİŞ BEŞ

Silahı kılıfa geri koyuyorum. Kenji'nin hâlâ nefes almakta olan vücudunu tuttuğum gibi sırtıma atıyorum.

Kapıyı tekmeyle kırarak açıyorum.

Doğruca salona yürüyorum.

Sonya ile Sara'nın bulunduğu odaya gidip Kenji'yi yatağın üzerine bırakıyorum.

Zorlukla nefes alarak, "Onu iyileştirin," diyorum. "Lütfen, onu iyileştirin."

Dizlerimin üstüne çöküyorum.

Sonya ve Sara hemen iş başına geçiyorlar. Konuşmakla, ağlayıp sızlanmakla, üzüntüden dağılmakla vakit kaybetmiyorlar. Derhal çalışmaya başlıyorlar, onları şu an olduğundan daha fazla sevdiğim bir zaman hiç olmadı galiba. Kenji'yi yatağa düzgünce yatırıyorlar, iki yanına geçiyorlar hemen ve ellerini onun başına koyuyorlar. Ardından kalbinin üzerine...

Sırayla, Kenji kıpırdanmaya başlayana dek vücudunun değişik bölgelerine bu dokunuşları uyguluyorlar, dos-

tumun gözkapakları oynuyor ama gözleri açılmıyor, başı öne arkaya hareket ediyor durmadan.

Endişelenmeye başlıyorum ama kıpırdayacak halim yok, üstelik de çok korkuyorum.

Nihayet kızlar geri çekiliyorlar.

Kenji'nin gözleri hâlâ kapalı.

Duyacağım cevaptan ödüm koparak soruyorum. "İşe yaradı mı?"

İkisi de başlarıyla onaylıyorlar. "Uyuyor," diyorlar.

"İyileşecek değil mi? Tam anlamıyla yani?" Panik içindeyim.

"Umuyoruz," diye yanıtlıyor Sonya.

Sara ekliyor. "Birkaç gün boyunca uyuyacak."

İkisi birden soruyorlar. "Çok zarar görmüş, ne oldu ona?"

Fısıldayarak cevap veriyorum. "Basınç dalgaları. Hayatta kalması mucize."

Sonya ve Sara hâlâ bana bakıp bekliyorlar.

Zorlanarak ayağa kalkıyorum. "Anderson öldü."

"Onu öldürdün mü," diye fısıldıyorlar. Bir soru değil bu.

Başımla onaylıyorum yine de.

Ağızları bir karış açık bana bakıyorlar.

"Hadi gidelim," diyorum. "Bu savaş bitti. Diğerlerine haber vermeliyiz."

"Ama nasıl dışarı çıkacağız?" diye soruyor Sara.

"Her yer asker kaynıyor," diyor Sonya.

Açıklayacak takatim yok. "Öyle değil artık," diyorum sadece, yardımlarından dolayı müteşekkirim kızlara. Varlıkları, hâlâ sağ oluşları içimi şükran duygusuyla doldurуyor. Sevimli yüzlerine bakarak gülümsüyor, ardından

yatağa yaklaşıp Kenji'yi omzuma alıyorum. Sağ kolumla bacaklarını, sol kolumla göğsüme doğru sarkan kolunu tutup dostumun bedenini omuzlarıma sarıyorum adeta.

"Hazır mısınız?" diye soruyorum kızlara.

Başlarını evet anlamında sallıyorlar.

Önlerine düşüp kapıdan çıkarıyorum, koridorda yürümeye başlıyoruz. Bir an, gemiden çıkışı bilmediğim gerçeğini unutuyoruz. Koridorlar sessiz, herkes ya yaralı, ya baygın ya da kaçmış. Yerdeki bedenlerin arasından geçiyoruz. Burada hareket eden tek kişiler biziz.

Ben, sırtımda Kenji ile.

Bir de Sonya ve Sara.

Sonunda bir merdivene ulaşıyoruz. Kızlar Kenji'yi tutarken ben tırmanıyorum, ardından uzanıp onu çekiyorum. Aynı işlemi, en üst güverteye ulaşana dek üç kez tekrarlıyoruz, en üste ulaşınca yeniden sırtıma alıyorum arkadaşımı.

Sessizce geminin güvertesini boydan boya geçip rıhtıma, oradan da karaya yürüyoruz. Tank çalmak derdinde değilim artık, görünmeme gibi de bir kaygım yok. Tek istediğim dostlarımı bulmak. Ve bu savaşı bitirmek.

Yolun kenarında terk edilmiş bir tank görüyorum. Kapısını açmayı deniyorum.

Kilitli değil.

Kızlar önden girip Kenji'yi içeri koymama yardım ediyorlar. Şoför mahalline geçiyorum, parmağımı marş düğmesindeki tarayıcıya okutuyorum, Warner'ın hepimizi tank kullanmak üzere programa eklemiş olmasına seviniyorum.

İşte o sırada araç kullanmayı bilmediğim geliyor aklıma.

Sanırım ilk tecribemi tankla yaşıyor oluşum bu açıdan iyi.

Trafik işaretlerini umursamadan tankı yoldan çıkarıp mıntıkanın ortasından sürerek geldiğimizi bildiğim yöne doğru sürüyorum. Gaza ya da frene basarken ayarı kaçırıyorum ama artık hiçbir şeyin mühim olmadığı bir huzur içindeyim.

Bir hedefim vardı. İlk basamağı halledildi.

Sıra sonuna kadar gitmekte...

Sara ve Sonya'yı üste indiriyorum ve Kenji'yi dışarı çıkarmalarına yardımcı oluyorum. Burası güvenli. Dinlenip kendilerine gelebilirler. Ama benim durmama daha var.

Doğruca üst katlara, askeri üssün asansörüne yöneliyorum, toplantı için bir araya geldiğimiz meydana çıkıyorum sonra. Kapıları çarparak ilerleyip doğruca alandaki en üst platforma tırmanıyorum. Otuz metre yüksekliğe.

Maceranın başladığı yere.

Teknisyenler için yapılmış bakım platformunu hatırlıyorum. Beynim uyuşmuş, ellerim titriyor olsa da; yüzümden ve ensemden bana ait olmayan kan damlaları süzülüyor olsa da bütün bunları hatırlıyorum.

Plan buydu.

Ve planı sonuçlandırmam lazım.

Klavyeye şifreyi yazıyorum ve bekliyorum. Teknisyenlere ait kutu açılıyor. Sigortaları ve düğmeleri görüyorum, BÜTÜN HOPARLÖRLER yazan düğmeye basıp derin bir

nefes alıyorum. Ardından mikrofona konuşuyorum.

"Dikkat dikkat Mıntıka 45!" Sesim yüksek, pürüzlü ve değişik geliyor kulağıma. "Yeniden Kuruluş'un başkomutanı öldü. Başkent teslim oldu. Savaş bitti." Titriyorum, düğmeye basan parmağım kayıyor. "Tekrar ediyorum, Yeniden Kuruluş'un başkomutanı öldü. Başkent teslim oldu. Savaş bitti."

Bitir şunu, diyorum kendime.

Şimdi sonunu getir.

"Ben Juliette Ferrars, bundan böyle ulusu ben yöneteceğim. İtirazı olanı karşıma çıkmaya davet ediyorum."

YETMİŞ ALTI

Bir adım atıyorum. Dizlerimin bağı çözülecek gibi oluyor ama kendimi ilerlemeye zorluyorum. Kapıdan geçip asansörle aşağı inmek ve dışarı, cepheye çıkmak derdindeyim.

Oraya varmak uzun sürmüyor.

Yerde bir sürü kanlı ceset var ama daha fazlası hâlâ hayatta, umduğumdan da iyi bu. Haber beklediğimden hızlı yayılmış. Sanki bir süredir savaşın bittiğini biliyorlarmış gibi. Anderson'ın gemiden kurtulan askerleri, kendi başlarına ayrı bir öbek olarak duruyorlar. Bazıları hâlâ sırılsıklam ve dondurucu havada titriyorlar. Kıyıya çıkıp gemiye yaptığım saldırıyı ve Anderson'ın ölümünü haber vermiş olmalılar. Herkes şaşkınlık içinde çevresine, birbirlerine, ellerine ve gökyüzüne bakınıyor. Kimi, yerde yığın halinde duran vücutlar arasında aile bireylerini ya da arkadaşlarını arıyor, yüzlerinde korkunun yanı sıra rahatlama da var artık. Hayatlarının bu şekilde devam etmesini istemiyorlardı belli ki.

Kışla kapıları açılmış çoktan, siviller meydanı doldurmuş, sevdikleriyle kucaklaşıyorlar. Manzara, aynı anın

içinde hem kasvetli hem muhteşem güzellikte, öyle ki acıyla mı sevinçle mi ağlasam bilemiyorum.

Hiç ağlamıyorum.

Eklemlerimi hareket etmeye zorlayarak ilerliyorum, kemiklerime yalvarıyorum, beni bugünün sonuna erdirmeleri, kalan ömrüme başlamama izin vermeleri için.

Dostlarımı görmek istiyorum. İyi olup olmadıklarını görmem lazım.

Kalabalığın içine doğru yürüdüğümde 45. Mıntıka askerleri kontrolden çıkıyorlar.

Ortasında durdukları ölüm dolu, kanlı meydana rağmen tezahürat yaparak desteklerini bildiriyorlar ve selam duruyorlar. Onların artık benim askerim olduğunu idrak ediyorum birden. Bana güvendiler, benimle birlikte yan yana çarpıştılar şimdi ben de onlara güvenip onlar için gerekirse savaşacağım. Daha önümüzde bir sürü çarpışma olacak. Buna benzer günleri çok yaşayacağız.

Üstüm başım kan, kıyafetim parçalanmış, tahta kıymıklar ve metal parçaları sarkıyor her yerimden. Ellerim öyle titriyor ki onları tanımakta zorlanıyorum.

Yine de çok sakin hissediyorum kendimi.

İnanılmaz derecede sakin.

Sanki olan bitenin derinliğini daha kavrayamamışım gibi.

Cepheyi geçerken uzatılan ellere, kollara dokunmadan geçmek mümkün değil ve irkilmemek, onları yaralamaktan korkup saklanmadan yürümek çok ilginç bir duygu.

Bana istedikleri gibi dokunabilirler, benim canım yansa da tenim kimseyi öldürmeyecek artık.

Çünkü o noktaya gelmesine izin vermeyeceğim.

Çünkü artık gücümü kontrol etmeyi biliyorum.

YETMİŞ YEDİ

Yerleşke son derece kasvetli ve çıplak birimlerden oluşuyor, içlerinden geçerken fark ediyorum. Bunlar ilk yıkılması gerekenler, evlerimiz yeniden inşa edilecek, yeni yapılandırmalara gideceğiz.

Her şeye baştan başlayacağız.

Yerleşke evlerinden birinin duvarından ikinci kata, oradan da çatıya tırmanıyorum. Güneş enerjisi panellerini tekmeyle aşağı itip çatının tam ortasında durarak beni izleyen kalabalığı gözden geçiriyorum.

Tanıdık yüzler arıyorum.

Beni görüp gelirler diye umarak.

Umarak.

O çatıda bana günler, haftalar, aylar hatta yıllar kadar uzun gelen süreler boyunca bekliyorum. Askerler ve onların ailelerinden başka tanıdık yüz yok kalabalığın içinde. Herhangi biri.

Kalabalığa karışıp yerdeki cesetleri kontrol etmeyi düşündüğüm sırada yeni bir umut güneşi doğuyor sanki.

Alanın her yanından teker teker belirmeye başlıyor arkadaşlarım. Kan revan içinde ve yaralılar. Adam, Alia, Castle, Ian, Brendan ve Winston bana doğru yürüyorlar, sonra birden durup başkalarını beklemeye başlıyorlar. Winston hıçkırıklarla ağlıyor.

Sonya ve Sara Kenji'yi sürükleyerek getiriyorlar, küçük adımlarla yürütüyorlar. Gözleri açılmış, görüyorum. İnatçı keçi. Tabii ki uyuması gereken zamanda uyanık.

James onlara doğru koşuyor.

Adam'ın kucağına atlayıp bacaklarına sarılıyor. Adam, küçük kardeşini kucaklıyor, hiç görmediğim şekilde gülümsüyor. Castle sırıtarak bana bir baş selamı veriyor, Lily ise öpücük gönderiyor. Ian tuhaf bir makinalı tüfek hareketi yapıp el sallıyor, Alia ise bu kadar muzaffer görünmemişti hiç.

Onları izlerken gülümsüyorum, tamamen irademi zorlayarak yüzüme tutunabilen bir gülümseme. Çünkü hâlâ bekliyorum, en son arkadaşımın da kendini göstermesini istiyorum. Bizi bulmasını dilediğim arkadaşımı bekliyorum.

Ama gelmiyor.

Buz tutmuş alandaki binlerce yüzü inceliyorum ama onu göremiyorum. Dehşet çöküyor içime, mideme yumruk yemiş gibiyim, nefes alamıyorum, umutlarım tükeniyor, gözlerimi sürekli kırpıştırıyorum. Sakin olmam lazım.

Ayaklarımın altındaki metal çatı sarsılıyor.

Sese doğru dönüyorum, kalbim güm güm atıyor, bir elin uzandığını görüyorum.

YETMİŞ SEKİZ

Warner, kendini kolayca çatıya çekiyor ve bana doğru sakince yürüyor. Öyle sakin ki bugün yalnızca burada buluşmak için plan yapmışız, başka hiçbir olay olmamış sanki. Orada öylece durup, cesetlerle kaplı bir vadideki mutlu çocukları seyredeceğiz.

"Aaron," diye fısıldıyorum.

Beni kollarına çekiyor.

Düşüyorum. Bana dokunmasıyla sanki vücudumdaki her kas ve kemik çözülüyor, hayatta kalmak istercesine ona sımsıkı sarılıyorum.

Dudakları kulağıma değiyor. "Biliyorsun değil mi bütün dünya peşimize düşecek artık," diye fısıldıyor.

Geriye doğru çekilip gözlerine bakıyorum.

"Denemelerini görmek için sabırsızlanıyorum," diye gülümsüyorum.